

Sevginin Zaferi

Sevginin Zaferi

E. G. White

ISBN: 978-605-64637-3-0

Sevginin Zaferi

*Bu kitap, daha kapsamlı bir eserden çıkartılmış 10 bölümlük bir alıntıdır.

Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Telif Hakları Kanunu gereğince İstiridye Medya'ya aittir.

İngilizce aslından çeviren: Bilek Güler
Editörlük: İstiridye Medya
Sayfa tasarımı: İstiridye Medya
Baskı & Cilt: Anadolu Ofset
Davutpaşa Cd. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı - İSTANBUL
Tel: (0212) 567 8993
www.anadoluofset.net

1. Basım Tarihi: Temmuz 2011
2. Basım Tarihi: Şubat 2016
3. Basım Tarihi: Aralık 2018

Kutsal Kitap alıntılarının kaynağı:
Kutsal Kitap, Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 2003.
Eski Çeviri alıntılarının kaynağı:
Kitabı Mukaddes, Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul.

İstiridye Medya
Hurşidiye Mahallesi
Fevzipaşa Bulvarı No:168 D:402 - Konak/İzmir
www.istiridyemedia.com
istiridyemedia@gmail.com

Önsöz

Her yazarın kendisine öz bir yazı tarzı, bir kalemi vardır. Bu tarzı ortam, kültür, eğitim, ve yazarın yaşadığı zaman gibi faktörler etkiler. Örneğin, Ellen G. White'in yazı tarzı, gününe ve ortamına uygun olarak, Kutsal Yazılar'dan kaynaklanan birçok deyim ve anıştırma içerir. Bu çeviri, günümüzün çeşit çeşit okurlarına hizmet etmek amacıyla, orijinal yazarın varsayımlarını açıklamak için birçok dipnot içermektedir. İngilizce orijinalinde bulunan eke dair dipnotlar, ayırım yaratmak için metin içine referans olarak alınmıştır. Diğer dipnotların tümü, okuyucuyu yazarın anıştırdığı Kutsal Yazılar kaynağına doğru yöneltmek için yayın ekibi tarafından eklenmiştir.

İçindekiler

	Önsöz	5
1. Bölüm	Kötülüğün Kökeni	9
2. Bölüm	Şeytan'ın Tuzakları	23
3. Bölüm	İlk Büyük Aldatmaca	37
4. Bölüm	Ölüler Bizimle Konuşabilir mi?	58
5. Bölüm	Vicdan Özgürlüğü Tehdit Altında	71
6. Bölüm	Yaklaşmakta Olan Çatışma	92
7. Bölüm	Kutsal Yazılar'ın Koruyuculuğu	104
8. Bölüm	Sıkıntı Zamanı	115
9. Bölüm	Allah'ın Halkı Kurtarıyor	139
10. Bölüm	Mücadelenin Sonu	158
	Ek	176

1. Bölüm

Kötülüğün Kökeni

Günahın kökeni ve var oluşunun nedeni, pek çok kişinin aklını karıştıran büyük bir muammadır. Kötülüğün işlerini, neden olduğu korkunç sonuçları, üzüntüyü ve yıkımı görerek, tüm bunların bilgeliği, gücü ve sevgisi sınırsız olan Varlık'ın egemenliği altında nasıl var olabildiğini merak ediyorlar. Bu, hiçbir açıklama bulamadıkları bir sır. Böylece, kararsızlık ve şüphe içinde kalarak, gözleri Allah'ın sözünde açıkça bildirilen ve kurtuluş için zaruri olan gerçeklere karşı kör kalıyor. Günahın varlığıyla ilgili soruşturmalarında Allah'ın hiçbir zaman bildirmediği konuları araştırmaya çabalayarak, bu yüzden sorunlarına hiçbir çözüm bulamayan; böylelikle şüphe ve mazeret bulma eğilimi tarafından harekete geçirilenler bu durumu Kutsal Yazı'nın sözlerini reddetmek için bahane olarak değerlendirirler. Başkaları ise, geleneklerin ve yanlış yorumların Allah'ın karakterine, O'nun hükümlerinin doğasına ve O'nun günahla savaşma ilkelerine ilişkin Kutsal Kitap öğretisini bulandırması nedeniyle, büyük kötülük sorunu konusunda tatmin edici bir anlayışa ulaşamıyorlar.

Günahın kökenini, varoluşu için bir neden belirtebilecek şekilde açıklamak imkânsızdır. Ancak günahın hem kökenine, hem de nihai niteliğine ilişkin olarak, Allah'ın kötülük so-

SEVGİNİN ZAFERİ

rununu her ele alışındaki adaletini ve iyiliğini tümüyle sergileyecek kadar bilgi edinilebilir. Kutsal Yazı'da, Allah'ın hiçbir şekilde günahtan sorumlu olmadığı; ilahî lütfun keyfi bir şekilde geri çekilmediği ve ilahî yönetimde isyana neden olacak herhangi bir kusur olmadığı, başka hiçbir konuda verilmeyen bir açıklık ile öğretilmektedir. Günah, varlığı hakkında hiçbir neden belirtilemeyen bir davetsiz misafirdir. Gizemli ve anlaşılmazdır; ona mazeret bulmak, onu savunmak olur. Onun için bir mazeret bulunabilse, ya da varlığının nedeni gösterilebilse, günah olmaktan çıkardı. Günaha dair elimizdeki tek tanım, Allah'ın sözünde verilen tanımıdır; "yasaya karşı gelmek"¹ demektir; ilahî yönetimin temelini oluşturan muazzam sevgi yasasıyla savaş halindeki bir ilkenin hayata geçirilmesidir.

Kötülüğün girmesinden önce tüm evrende huzur ve sevinç vardı. Her şey Yaratıcı'nın isteğiyle mükemmel uyum içindeydi. En üst derecedeki Allah sevgisinin yanı sıra, yaratılanların birbirlerine karşı yansız sevgileri vardı. Allah'ın biricik Oğlu, Söz olan Mesih, sınırsız Baba'yla –doğada, karakterde ve tasarıda– birdi, evrende Allah'ın tüm amaçlarına ve tasarılarına dahil olabilen tek varlık O'ydu. Baba, Mesih aracılığıyla tüm göksel varlıkları yaratmıştı. "Yerde ve gökte, ... her şey –tahtlar, egemenlikler, yönetimler, hükümlerlikler– O'nda yaratıldı" (Kolosaliler 1:16), ve Mesih'e, tıpkı Baba için olduğu gibi, tüm gök bağlılığını sunmuştu.

Allah'ın yönetiminin temelinde sevgi yasası olduğundan, yaratılmış olan tüm varlıkların mutluluğu, bu yasanın muazzam doğruluk ilkelerine mükemmel uyum sağlamalarına bağlıydı. Allah tüm yaratıklarından sevgi hizmeti – O'nun karakterinin akılla takdir edilmesinden kaynaklanan bir saygı görmek ister. Zoraki bağlılıktan hoşlanmaz, bu nedenle tüm

¹ Bkz. 1. Yuhanna 3:4.

KÖTÜLÜĞÜN KÖKENİ

varlıklara, Kendisi'ne gönüllü hizmet etmeleri için, özgür irade vermiştir.

Fakat bu özgürlüğü kötüyeye kullanmayı seçen biri vardı. Günah, Allah tarafından Mesih'ten sonra en çok şereflendirilen ve göğün sakinleri arasında en güçlü ve en görkemli olan kişi ile başladı. Parlak Yıldız,² günaha düşmeden önce koruyucu keruvların ilkiydi, kutsal ve lekesizdi. "Egemen RAB şöyle diyor: 'Kusursuzlukta örnek biriydin, bilgeliğin ve güzelliğin eksiksizdi. Sen Tanrı'nın bahçesi Aden'deydin ... çeşit çeşit değerli taşla bezenmiştin. Meshedilmiş, koruyucu bir keruv olarak seni oraya yerleştirdim. Tanrı'nın kutsal dağındaydın, yanan taşlar arasında dolaştın. Yaratıldığın günden sende kötülük bulunana dek yollarında kusursuzdun.'" Hezekiel 28:12-15.

Parlak Yıldız, Allah'ın gözünde kalabilir, melekler ordusunun sevgisini ve saygısını almaya devam edebilir, asil güçlerini başkalarını bereketlemek ve Yaratıcısı'nı yüceltmek için kullanabilirdi. Ancak peygamber şöyle diyor, "Güzelliğinden ötürü gurura kapıldın, görkeminden ötürü bilgeliğini bozdun." 17. ayet. Parlak Yıldız yavaş yavaş kendini yükseltme arzusuna kapılmaya başladı. "Kendini Tanrı gibi bilge sandın." "Göklere çıkacağım, tahtımı Allahın yıldızları üzerine yükselteceğim; ve... cemaat dağında oturacağım: bulutların yüksek yerleri üzerine çıkacağım, kendimi Yüce Allah gibi edeceğim." 6. Ayet; Yeşaya 14:13, 14 (eski çeviri - İşaya). Parlak Yıldız, Allah'ın yaratıklarının sevgi ve bağlılıklarını en başta O'na vermelerini sağlamak yerine, onların kendisine hizmet etmelerini ve saygı duymalarını sağlamaya çalıştı. Ebedi Baba'nın Oğlu'na verdiği yüceliğe de tamah eden meleklerin başkanı, yalnızca Mesih'in sahip olabileceği bir ayrıcalık olan güce göz dikti.

² Parlak Yıldız: Yeşaya 14:12 ayetinden itibaren düşmesinin öyküsü anlatılan, sonradan Şeytan'a dönüşen melek. Batı dillerinde Latince kökenli Lusifer (ışık taşıyıcı) adıyla bilinir.

SEVGİNİN ZAFERİ

Tüm gök, Yaratıcı'nın yüceliğini yansıtmaktan ve O'na övgüler sunmaktan sevinç duyuyordu. Allah bu şekilde yüceltilirken, her yerde huzur ve mutluluk vardı. Şimdi ise uyumsuz bir nota göksel uyumu bozuyordu. Yaratıcı'nın planına aykırı bir şekilde benliğin yüceltilmesi ve ona hizmet edilmesi, Allah'ın görkemini en üstün tutan zihinlerde kötülük kıvılcımları yaktı. Göksel şuralar Parlak Yıldız'a ricada bulundular. Allah'ın Oğlu ona, Yaratıcı'nın büyüklüğünü, iyiliğini, adaletini ve O'nun yasasının kutsallığını ve değişmezliğini gösterdi. Gökteki düzeni Allah'ın Kendisi kurmuştu; Parlak Yıldız bundan ayrılarak Yaratıcısı'nın adını lekeleyip kendi yıkımına yol açacaktı. Ancak sonsuz bir sevgi ve merhametle verilen uyarılar, sadece bir direniş ruhu uyandırdı. Parlak Yıldız, Mesih'e duyduğu kıskançlığın galip gelmesine izin verdi, böylelikle daha da kararlı hale geldi.

Kendi görkeminden duyduğu gurur, üstünlük arzusunu besledi. Parlak Yıldız'a verilen büyük şerefler, Allah'tan armağan olarak takdir edilmedi ve Yaratıcı'ya minnettarlık meydana getirmede. Parıltısı ve yüceliği ile gurura kapıldı ve Allah'la eşit olmayı istedi. Göksel ordular onu seviyor ve saygı duyuyorlardı. Melekler onun emirlerini zevkle yerine getiriyordu, kendisi de hepsinin üzerinde bilgelik ve izzet ile kuşatılmıştı. Ancak Allah'ın Oğlu, güç ve yetki bakımından Baba ile bir olarak, göğün Hakimi olarak tanınıyordu. Allah'ın tüm planlarına Mesih ortak olarak katılıyordu, fakat Parlak Yıldız ilahî tasarımlara alınmıyordu. Bu kudretli melek "Neden" diye sorguladı, "neden üstünlük Mesih'in olmalı? Neden böyle Parlak Yıldız'dan daha büyük bir saygınlık görüyor?"

Allah'ın huzurundaki yerinden ayrılan Parlak Yıldız, meleklerin arasında hoşnutsuzluk ruhunu yaymaya gitti. Esrarlı bir gizlilik içinde çalışarak ve bir müddet asıl amaçlarını Allah'a saygı kisvesi altında gizleyerek, göksel varlıkların yönetildiği yasaların gereksiz kısıtlamalar yüklediğini ima ederek bunlar-

KÖTÜLÜĞÜN KÖKENİ

dan memnuniyetsizlik uyandırmaya çalıştı. Meleklerin doğaları kutsal olduğundan, onları kendi arzularına uymaya teşvik etti. Allah'ın üstün şerefi Mesih'e vermekle kendisine adaletsiz davrandığını göstererek, kendisine sempati sağlamaya çalıştı. Daha fazla güç ve şeref peşinde koşarken aslında kendisini yüceltme peşinde olmadığını, fakat göğün tüm sakinlerinin özgürlüğünü sağlamaya çalıştığını, böylelikle daha yüksek bir varoluş düzeyine geçebileceklerini iddia etti.

Allah, büyük merhameti ile Parlak Yıldız'a uzun süre katlandı. Hoşnutsuzluk ruhunu ilk kez uyandırdığında, hatta yalan iddialarını sadık meleklerle sunmaya başladığında dahi, yüksek konumundan hemen alçaltılmadı. Uzun süre gökte tutuldu. Kendisine defalarca tövbe ve boyun eğme koşuluyla af fırsatı verildi. Yalnızca sınırsız sevgi ve bilgelikle meydana getirilebilecek bu çabalar, ona yanlıgısını gösterme amacını taşıyordu. Daha önce gökte hoşnutsuzluk ruhu hiç bilinmiyordu. Parlak Yıldız'ın kendisi bile başlangıçta nereye sürüklendiğini görmedi; duygularının gerçek niteliğini anlamadı. Fakat hoşnutsuzluğunun sebepsiz olduğu ortaya çıktığında, Parlak Yıldız kendisinin yanlış yolda olduğuna ikna oldu; ilahî hükümlerin adilliginden emindi ve bunu tüm göğün önünde kabul etmesi gerektiğini görüyordu. Bunu yapmış olsaydı, kendisiyle birlikte pek çok meleği de kurtarabilirdi. Bu noktada Allah'a olan bağlılığını tamamen terk etmemişti. Koruyucu keruvluk konumundan feragat etmiş olmasına rağmen, Allah'a dönmeye istekli olsaydı ve Yaratıcı'nın bilgeliğini kabul ederek kendisine Allah'ın muazzam planında verilen işlevi yerine getirmekle yetinseydi, görevine iade edilecekti. Fakat gururu onu boyun eğmekten alıkoydu. Kendi yolunu ısrarla savundu, tövbeye gereksinimi olmadığını iddia etti ve kendini büyük mücadelede tamamen Yaratıcısı'nın aleyhine adadı.

Üstün zekâsının tüm güçleri artık aldatma işine odaklanmış, emri altında bulunan meleklerin sempatisini

SEVGİNİN ZAFERİ

kazanmaya çalışıyordu. Mesih'in kendisini uyarmış ve tavsiyelerde bulunmuş olmasını dahi, hain tasarılarına hizmet edecek biçimde çarpıttı. Şeytan, sevgiden kaynaklanan güvenleri nedeniyle kendisine en yakın olan kişilere, adaletsiz yargılandığını, konumuna saygı duyulmadığını ve özgürlüğünün kısıtlanmak istendiğini söyledi. Mesih'in sözlerini çarpıtmaktan, kaçamak sözlere ve doğrudan yalancılığa geçti ve Allah'ın Oğlu'nu kendisini göğün tüm sakinlerinin önünde küçük düşürmeyi tasarlamakla suçladı. Ayrıca kendisi ile sadık melekler arasında yanıltıcı bir sorun çıkarmaya çalıştı. Kendi yanına çekemediği herkesi, göksel varlıkların çıkarlarına karşı kayıtsız kalmakla suçluyordu. Aslında kendisinin yapmakta olduğu işi, Allah'a sadık kalanların üzerine atıyordu. Allah'ın kendisine adaletsiz davrandığı şeklindeki suçlamasını desteklemek içinse, Yaraticı'nın sözlerini ve davranışlarını çarpıtmaya başvurdu. İzlediği yol, Allah'ın tasarılarına ilişkin sinsi tezlerle meleklerin aklını karıştırmaktı. Aslında basit olan her şeyi gizem bulutuna sardı ve ustalıkla saptırarak Yehova'nın³ en açık ifadelerinin üzerine dahi gölge düşürdü. İlahî yönetimle çok yakından ilişkili olan yüksek konumu, gösterilerine daha büyük bir güç veriyor, pek çoğu Gök'ün yetkisine karşı başkaldırmak için ona katılmaya ikna oluyordu.

Allah, bilgeliği ile, Şeytan'ın işini hoşnutsuzluk ruhu olgunlaşmış etkin isyana dönüşüncüye dek sürdürmesine izin verdi. Onun planlarının gerçek niteliğinin ve eğiliminin herkesçe görülebilmesi için, bunların tamamen geliştirilmesi gerekiyordu. Meshedilmiş keruv olan Parlak Yıldız çok yüceltilmişti; göksel varlıklar tarafından çok seviliyordu ve onlar üzerinde güçlü bir etkisi vardı. Allah'ın yönetimi yalnızca göğün sakinlerini değil, yarattığı tüm dünyaların sakinlerini kapsıyordu;

3 İbranice Eski Ahit'te (Tevrat, Zebur) ilahî isim olan YHWH'in harf çevirisidir.

KÖTÜLÜĞÜN KÖKENİ

ve Şeytan, göğün meleklerini kendisiyle birlikte isyana sürükleyebilirse, diğer dünyaları da sürükleyebileceğini düşündü. Sorunu kendi açısından ustalıkla sundu ve tasarılarını emniyete almak için safsataya ve sahtekârlığa başvurdu. Aldatma gücü çok büyüktü, ayrıca kendisini yalanlardan oluşan bir örtünün ardında gizleyerek avantaj elde ediyordu. Sadık melekler bile onun karakterini tümüyle algılayamıyor, işlerinin nereye doğru gittiğini göremiyorlardı.

Şeytan o kadar yüksek itibarlıydı ve eylemleri gizem ile öylesine örtülmüştü ki, işlerinin gerçek niteliğinin diğer meleklerle açıklanması zordu. Günah, tamamıyla gelişinceye dek, aslında olduğu habis şeymiş gibi görünmeyecekti. Daha önceden Allah'ın evreninde hiçbir yeri yoktu ve kutsal varlıkların onun doğasına ve habisliğine dair hiçbir fikri yoktu. İlahî yasa bir kenara atmanın getireceği korkunç sonuçları tahmin edemezlerdi. Şeytan başlangıçta işini, Allah'a bağlılığını savlayan yanıltıcı bir iddia ardına gizlemişti. Allah'ın adını yüceltmeye, O'nun yönetiminin istikrarını korumaya ve göğün sakinlerinin iyiliğini sağlamaya çalışır gibi gösteriyordu kendisini. Yönetimi altındaki meleklerin akıllarına hoşnutsuzluk aşılarken, bunu ustalıkla sanki memnuniyetsizliği gidermeye çalışıyormuş gibi gösteriyordu. Allah'ın düzeninde ve yasalarında değişiklik yapılmasını istediğinde, bunu gökteki düzeni korumak için gerekli olduğu iddiasıyla ileri sürmüştü.

Allah günahla savaşırken yalnızca doğruluk ve gerçek ilkeleri ile hareket edebilirdi. Şeytan ise Allah'ın kullanamayacağı yöntemleri, yani yağcılığı ve hileyi kullanabilirdi. Allah'ın göğün sakinleri üzerine yasa teşri ederken adil davranmadığını; Kendi yaratıklarından bağlılık ve itaat talep ettiğinde yalnızca Kendisi'ni yüceltmeyi amaçladığını iddia ederek, Allah'ın sözünü çarpıtmaya çalışmış ve O'nun yönetim planını meleklerin önünde yanlış yansıtmıştı. Bu nedenle hem göğün sakinleri, hem de diğer

SEVGİNİN ZAFERİ

dünyaların sakinleri önünde, Allah'ın yönetiminin adil, yasaasının mükemmel olduğu örnekleriyle gösterilmelidir. Şeytan, evrenin iyiliğini asıl kendisi sağlamaya çalışıyor gibi göstermişti. Gaspçının gerçek karakteri ve asıl hedefi herkes tarafından anlaşılmalıdır. Ona, kendisini habis işleriyle ifade etme fırsatı verilmelidir.

Şeytan, kendi eylemlerinin gökyüzünde yarattığı uyumsuzluğun suçunu Allah'ın yasaasının ve yönetiminin üzerine attı. Tüm kötülüklerin ilahî yönetim sonucu olduğunu bildirdi. Kendi amacının Yehova'nın kurallarını geliştirmek olduğunu iddia etti. Bu nedenle iddialarının niteliğini örnekleriyle açıklaması ve ilahî yasada teklif ettiği değişikliklerin uygulamasını göstermesi gerekliydi. Onu kendi işleri mahkum etmelidir. Şeytan başlangıçtan beri kendisinin isyan içinde olmadığını iddia etmişti. Tüm evren aldaticının maskesinin düştüğünü görmelidir.

Sınırsız Bilgelik'in Sahibi, Şeytan'ın artık gökte kalamayacağına karar verildiği zaman dahi onu hemen yok etmedi. Allah katında ancak sevgiyle yapılan bir hizmet makbul olacağından, yaratıklarının O'na bağlılığı O'nun adaletine ve iyiliğine ikna olma temeline dayanmalıdır. Göğün ve diğer dünyaların sakinleri, günahın niteliğini veya sonuçlarını kavramaya hazırlıksız olduklarından, Allah'ın Şeytan'ı yok etmesindeki adaleti ve merhameti henüz göremezlerdi. Varlığına hemen son verilseydi, onlar Allah'a sevgiden çok korkudan ötürü kulluk edeceklerdi. Aldaticının etkisi tümüyle yok edilmemiş, isyan ruhu tamamen silinip atılmamış olacaktı. Kötülüğün olgunlaşmasına izin verilmesi gerekmektedir. Tüm evrenin sonsuz çağlar boyu iyiliği için, Şeytan ilkelilerini daha kapsamlı bir şekilde geliştirmelidir; böylece ilahî yönetime karşı yönelttiği suçlamalar tüm yaratılmış varlıklar tarafından gerçek görünümüyle görülebilir, Allah'ın adaleti ve merhameti ile O'nun yasaasının değişmezliği her şüpheden

KÖTÜLÜĞÜN KÖKENİ

sonsuz dek uzak olabilir.

Şeytan'ın isyanı, evren için gelecek tüm çağlar boyunca bir ders olacak, günahın niteliğine ve korkunç sonuçlarına sürekli olarak tanıklık edecekti. Şeytan'ın yönetiminin uygulanması, hem insanlar hem de melekler üzerindeki etkileri, ilahî yetkiyi bir kenara atmanın meyvelerinin ne olacağını gösterecekti. Allah'ın yarattığı tüm varlıkların iyiliğinin, O'nun yönetimine ve O'nun yasasına bağlı olduğuna tanıklık edecekti. Böylece bu korkunç isyan deneyiminin tarihi, tüm kutsal varlıkların suçun doğasıyla ilgili olarak aldanmalarını önleyecek ve onları günah işlemekten ve cezasını çekmekten koruyacak sürekli bir güvence olacaktı.

Gökteki mücadelenin sonuna kadar, büyük gaspçı kendini haklı göstermeye devam etti. Tüm taraftarlarıyla birlikte saadet konutlarından çıkarılması gerektiği ilan edildiğinde isyankar önder, Yaraticı'nın yasasına olan nefretini küstahlıkla açıkladı. Meleklerin denetlenmesine gerek olmadığı, onları her zaman doğru yola iletecek olan kendi arzularına uymalarına izin verilmesi gerektiği şeklindeki iddialarını tekrarladı. İlahî kural-ları özgürlüklerini kısıtladığını söyleyerek kınadı ve amacının bu kısıtlamadan kurtulan göksel varlıkların daha yüce ve daha görkemli bir varoluş düzeyine ulaşabilmeleri için yasayı ortadan kaldırmak olduğunu ilan etti.

Şeytan ve yandaşları, hep bir ağızdan, kınanmamış olsalardı hiçbir zaman isyan etmeyeceklerini belirterek, isyanlarının suçunu bütünüyle Mesih'e attılar. Sadakatsizliklerinde böylesine inatçı ve küstah, kibirle Allah'ın yönetimini devirmek için çabalayan ve buna rağmen zorba bir gücün masum kurbanları olduklarını küfürle iddia eden baş isyancı ve tüm taraftarları, sonunda gökten kovuldular.

Gökteki isyanı teşvik eden ruh, halen yeryüzünde de isyan telkin etmektedir. Şeytan meleklerle uyguladığı yöntemi insanlara da uygulamaya devam etmiştir. İtaatsizliğin çocuk-

SEVGİNİN ZAFERİ

larında şimdi onun ruhu hüküm sürmektedir. Onlar da onun gibi Allah'ın yasanın kısıtlamalarından kurtulmaya çalışmakta ve bu yasanın ilkelerinin çiğnenmesi yoluyla insanlara özgürlük vaat etmektedirler. Günahın azarlanması halen nefret ve direniş ruhunu uyandırmaktadır. Allah'ın uyarı mesajları vicdanı uyandırdığında, Şeytan insanları kendilerini haklı çıkarmaya ve günahları için başkalarının hoşgörüsünü sağlamaya yönlendirir. Hatalarını düzeltmek yerine, sorunun tek sorumlusu sanki azarlayan kişiymiş gibi, ona karşı kızgınlık uyandırır. Dürüst Habil'in zamanından günümüze dek, günahı kınamaya cüret edenlere karşı gösterilen ruh hep bu olmuştur.

Şeytan, Allah'ın karakterini gökтейken yaptığı gibi çarpıtarak, O'nu katı ve acımasız olarak tanıtmış, böylece insanları günah işlemeleri için kandırmıştır. Buraya kadar başarılı olmuşken, Allah'ın adaletsiz kısıtlamalarının kendi isyanına yol açtığı gibi, insanın günaha düşmesine de neden olduğunu duyurmuştur.

Fakat Sonsuz Olan Kendi karakterini şöyle ilan etmektedir: “RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım. Hiçbir suçu cezasız bırakmam.” Mısır'dan Çıkış 34:6, 7.

Şeytan'ın gökten kovulmasında, Allah adaletini beyan ederek tahtının şerefini korumuştur. Ancak insan bu sapkın ruhun ayartılarına teslim olarak günah işlediğinde, Allah biricik Oğlu'nu düşkün insanlık uğruna ölmesi için vererek sevgisini kanıtlamıştır. Kefarete Allah'ın karakteri açıklanır. Çarmıhın iddialı gücü, tüm evrene, Parlak Yıldız'ın seçmiş olduğu günah yolunun suçunun Allah'ın yönetimine yüklenemeyeceğini gösterir.

Mesih ile Şeytan arasındaki mücadelede, Kurtarıcı'nın yer-yüzündeki hizmeti sırasında, büyük aldaticının karakteri aç-

KÖTÜLÜĞÜN KÖKENİ

ğa çıkmıştır. Hiçbir şey Şeytan'ı, dünyanın Kurtarıcısı'na karşı açtığı savaş kadar etkin bir şekilde, göksel meleklerin ve tüm sadık evrenin sevgisinden mahrum bırakamazdı. Mesih'in kendisine bağlılığını bildirmesine ilişkin cüretkâr ve küfürlü isteği, O'nu dağın zirvesine ve tapınağın tepesine çıkarmasındaki küstahça cesareti, Kendisi'ni baş döndürücü yükseklikten atmaya teşvik ederken taşıdığı besbelli kötü niyeti, gittiği hiçbir yerde O'nun peşini bırakmayan aralıksız kötülüğü, kâhinlerin ve halkın kalplerine O'nun sevgisini reddetmelerini ve sonunda "O'nu çarmıha ger, çarmıha ger!"⁴ diye bağırma larını telkin etmesi – bunların tümü, evrende şaşkınlık ve kızgınlık uyandırmıştır.

Dünyayı Mesih'i reddetmeye teşvik eden Şeytan'dı. Kötülüğün efendisi, İsa'yı yok etmek için tüm gücünü ve zekâsını kullandı; zira Kurtarıcı'nın merhametinin ve sevgisinin, sevecenliğinin ve şefkatli acımasının tüm dünyaya Allah'ın karakterini gösterdiğini fark etti. Şeytan, Allah'ın Oğlu'nun ortaya koyduğu her iddiaya karşı çıktı ve Kurtarıcı'nın yaşamını acı ve kederle doldurmak için insanları kendi araçları olarak kullandı. İsa'nın işini engellemek için başvurduğu safsata ve yalanlar, itaatsizliğin çocukları tarafından gösterilen nefret, yaşamında eşi görülmemiş bir iyilik sergileyen Kişi'ye yönelttiği zalim suçlamalar, bunların tümü kökü derinde olan bir intikam duygusundan kaynaklanıyordu. Kıskançlığın ve kötü niyetin, nefretin ve kinin bastırılmış alevleri, Golgotada Allah'ın Oğlu'nun üzerine püskürtülürken, tüm gök bu sahneyi sessiz bir dehşetle izledi.

Büyük kurbanlık tamamlandığında, Mesih yücelere yükselmiş, şu ricayı sunana dek meleklerin tapınmasını reddetmiştir: "Bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını... istiyorum." Yuhanna 17:24. Bundan

4 Bkz. Matta 27:22, 23; Markos 15:12–14; Luka 23:20, 21; Yuhanna 19:14, 15.

SEVGİNİN ZAFERİ

sonra, Baba'nın tahtından tarifsiz bir sevgi ve kudretle yanıt gelmiştir: "Tanrı'nın bütün melekleri O'na tapınsın." İbraniler 1:6. İsa'nın üzerinde tek bir leke dahi kalmamıştır. Kendini alçaltması sona ermiş, kurbanlığı tamamlanmış, O'na her adın üstünde olan ad bağışlanmıştır.

Şimdi Şeytan'ın suçu mazeretsiz olarak açığa çıkmıştı. Yalancı ve katil olan gerçek karakterini ortaya sermişti. Göğün sakinleri üzerinde egemen olmasına izin verilecek olsaydı, denetimi altındaki insanoğullarını yönettiği ruhu göstereceği belli olmuştu. Allah'ın yasasını çiğnemenin özgürlük ve yücelik getireceğini iddia etmişti; ancak bunun yalnızca esaret ve aşağılaşma sonucunu verdiği görülmüştü.

Şeytan'ın ilahî karaktere ve yönetime yönelttiği yalan dolu suçlamalar gerçek görünüşleriyle ortaya çıkmıştır. Allah'ı, sadece Kendisi'ni yüceltme amacıyla yaratıklarından teslimiyet ve itaat beklemekle suçlamış, Yaratıcı'nın başka herkesten özveri talep ettiği halde, Kendisi'nin hiçbir özveride ve fedakârlıkta bulunmadığını beyan etmişti. Şimdi ise evrenin Hakimi'nin, düşkün ve günahlı insanlık uğruna, sevginin ortaya koyabileceği en büyük fedakârlığı yaptığı görülmüştür; zira "Tanrı... dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı." 2. Korintliler 5:19. Ayrıca, Parlak Yıldız'ın şeref ve üstünlük arzusuyla günahın girişine kapı açtığı, öte yandan Mesih'in ise günahı yok etmek için Kendi'ni alçalttığı ve ölümüne kadar itaat ettiği de görülmüştür.⁵

Allah, isyan ilkelerinden ne kadar nefret ettiğini ortaya koymuştu. Tüm gök, hem Şeytan'ın mahkum edilmişinde, hem de insanın kurtarılmasında, O'nun adaletinin açığa çıktığını gördü. Parlak Yıldız, Allah'ın yasası değişmez ve cezası affedilemez ise, her günahkârın sonsuza dek Yaratıcı'nın lütfundan mahrum kalması gerektiğini savunmuştu. Günahlı insanlığın

⁵ Bkz. Filipililer 2:8.

KÖTÜLÜĞÜN KÖKENİ

kurtarılamayacak bir konumda olduğunu, bu nedenle kendisinin avı olmayı hak ettiklerini iddia etmişti. Fakat Mesih'in ölümü, insanın lehine çürütülemeyecek bir tez olmuştur. Yasanın cezası Allah'a eşit Olan'ın üzerine gelmiş, böylelikle insan hem Mesih'in doğruluğunu kabul etme, hem de, tövbekâr ve alçakgönüllü bir yaşam ile, Şeytan'ın gücü üzerinde Allah'ın Oğlu'nun kazandığı gibi bir zafer kazanma özgürlüğüne kavuşmuştur. Böylece, Allah'ın adil olduğu, ancak aynı zamanda İsa'ya iman edenleri akladığı görülür.

Fakat Mesih'in acı çekmek ve ölmek üzere yeryüzüne gelmesinin tek nedeni insanın kurtuluşunu tamamlamak değildi. O, "Kutsal Yasa'yı büyük ve yüce kılmak"⁶ için gelmişti. Yalnızca bu dünyanın sakinlerinin yasaya doğru gözle bakmalarını sağlamak için değil, ayrıca evrendeki tüm dünyalara Allah'ın yasasının değişmez olduğunu göstermek için. Yasanın gereklilikleri bir kenara atılabilecek olsaydı, Allah'ın Oğlu'nun yasanın çiğnenmesine kefarete olarak canını vermesine gerek olmazdı. Mesih'in ölümü onun değişmezliğini kanıtlıyor. Ve günahkârların kurtarılabilmesi için sınırsız sevginin Baba'yı ve Oğul'u yapmaya sevk ettiği fedakârlık, -bu kefarete tasarımdan başka bir şeyin başaramayacağı şeyi- Allah'ın yasasının ve yönetiminin temelinde adalet ve merhamet bulunduğunu, tüm evrene göstermektedir.

Yargının son infazında, günahın varlığının hiçbir sebebi olmadığı görülecektir. Tüm yeryüzünün Yargıcı, Şeytan'a "Neden Bana isyan ettin ve Krallığım'ın tebaasını Ben'den çaldın?" diye sorduğunda, kötülüğün mucidi buna hiçbir mazeret gösteremeyecektir. Her ağız kapanacak, isyanın tüm ordularının dili tutulacaktır.

Golgotadaki haç bir yandan yasanın değişmezliğini beyan ederken, diğer yandan evrene günahın bedelinin

6 Bkz. Yeşaya 42:21.

SEVGİNİN ZAFERİ

ölüm olduğunu bildirmektedir. Kurtarıcı'nın son soluğunda söylediği "Tamamlandı"⁷ ile, Şeytan için ölüm çanları çalmıştır. O zaman çoktan beridir sürmekte olan büyük mücadele sonuçlandırılmış, kötülüğün nihai olarak silinmesine kesin olarak karar verilmiştir. Allah'ın Oğlu, "ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere" mezarın kapılarından geçmiştir. İbraniler 2:14. Parlak Yıldız'ın kendini yüceltme arzusu onu şu sözleri söylemeye sevk etmişti: "Tahtımı Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım... kendimi Yüceler Yücesi'yle eşit kılacağım." Allah şöyle bildirir: "Seni yeryüzünde küle çevirdim... bir daha var olmayacaksın." Yeşaya 14:13, 14; Hezekiel 28:18, 19. "İşte o gün geliyor, fırın gibi yanıyor; ve bütün kibirliler, ve kötülük işleyenlerin hepsi, saman olacaklar; ve gelmekte olan gün onları yakacak, orduların RABBİ diyor, öyle ki, onlarda kök ve dal bırakmıyacak." Malaki 4:1 (eski çeviri).

Tüm evren günahın niteliğine ve sonuçlarına tanık olmuş olacak. Ve eğer başlangıçta yapılmış olsa melekleri korkutacak ve Allah'ın adını lekeleyecek olan yok edilişi, şimdi ise O'nun isteğini yapmaktan zevk alan ve kalplerinde O'nun yasası olan varlıkların evreninde O'nun sevgisini kanıtlayacak ve itibarını ortaya koyacaktır. Kötülük bir daha asla görülmeyecektir. Allah'ın sözü şöyle diyor: "İkinci defa sıkıntı ayaklanmayacak." Nahum 1:9 (eski çeviri). Şeytan'ın esaret boyunduruğu diyerek kınadığı Allah'ın yasası, özgürlük yasası olarak itibar görecektir. Sınanmış ve kanıtlanmış bir yaratılış, karakteri kendilerinin önünde sonsuz sevgi ve sınırsız bilgelik şeklinde sergilenmiş olan Kişi'ye bağlılıktan bir daha asla dönmeyecektir.

7 Bkz. Yuhanna 19:30.

2. Bölüm

Şeytan'ın Tuzakları

Mesih ile Şeytan arasında yaklaşık altı bin yıldır süren büyük mücadele sonuna yaklaşmaktadır; bu nedenle kötülüğün efendisi Mesih'in insanlık yararına yaptığı işleri yıkmak ve canları kendi tuzaklarına düşürmek için çabalarını ikiye katlamıştır. Ulaşmaya çalıştığı amaç, Kurtarıcı'nın arbuluculuk görevi sona erene ve günaha verilecek bir kurban kalmayana dek, insanları karanlıkta ve tövbesizlikte bırakmaktır.

Gücüne direnç göstermek için özel bir çaba sarf edilmediğinde, kilisede ve dünyada kayıtsızlık hakim olduğunda Şeytan endişe etmez; zira istediği gibi tutsak ettiklerini kaybetme tehlikesi yoktur. Fakat ebedi konulara dikkat çekildiğinde ve canlar “Kurtulmak için ne yapmalıyım?” sorularını sormaya başladığında hemen orada bulunarak, gücünü Mesih'in gücüne karşı kullanmaya ve Kutsal Ruh'un etkisini yok etmeye çalışır.

Kutsal Yazılar, bir keresinde Allah'ın meleklerinin Rabb'in huzuruna çıkmak için geldiklerinde, Şeytan'ın da onlarla birlikte geldiğini belirtir (Eyüp 1:6), ancak onun amacı Ebedi Kral'ın önünde eğilmek değil, doğrulara karşı habis tasarılarını ilerletmektir. Aynı amaçla, Allah'a ibadet için

SEVGİNİN ZAFERİ

toplanan insanların arasına da karışır. Gözlerden gizli olsa da, tüm gayretiyle ibadet edenlerin zihinlerini kontrol etmek için çalışmaktadır. Tecrübeli bir general gibi, planlarını önceden hazırlar. Allah'ın habercisinin Kutsal Yazılar'ı araştırdığını gördüğünde, insanlara sunulacak olan konuya dikkat eder. Sonra, mesajın tam o konuda aldattığı insanlara ulaşmaması için tüm kurnazlığını ve zekasını kullanarak şartları kontrol etmeye çalışır. Uyarıya en fazla ihtiyacı olan kişi, tam o zamanda hazır bulunmasını gerektiren bir iş anlaşmasına sevk edilir, ya da başka bir şekilde canına can katacak olan sözleri duyması engellenir.

Tekrar, Şeytan, Rabb'in kullarının insanları kuşatan ruhsal karanlıktan dolayı sıkıntıda olduklarını görür. Onların, kayıtsızlığın, ilgisizliğin ve uyuşukluğun etkisini kırmak için ilahî lütuf ve gücü diledikleri duaları işitir. Bundan sonra yenilenen bir gayretle hilesini uygulamaya devam eder. İnsanların iştahlarını kabartır ya da başka bir şekilde kendi arzularına esir eder, böylece onların duyarlılıklarını körelterek, öğrenmeye en çok ihtiyaç duydukları şeyleri işitmelerine engel olur.

Şeytan, duayı ve Kutsal Yazılar'ı araştırmayı ihmal ettirebileceği kişilerin, kendisinin saldırılarına yenik düşeceğini çok iyi bilmektedir. Bu nedenle zihni meşgul etmek için her türlü hileyi tasarlar. Tarihte her zaman, gerçeği öğrenmeye devam etmek yerine, anlaşılmadıkları kişilerin karakterindeki kusurları veya imanlarındaki hataları araştırmayı dinleri haline getiren, dindarlık iddiasındaki bir grup insan olagelmıştır. Bunlar Şeytan'ın sağ kollarıdır. Kardeşleri suçlayanların sayısı az değildir, ve bunlar Allah'ın çalışmakta olduğu ve kullarının O'na gerçek saygı gösterdikleri her an etkindirler. Gerçeği bilen ve buna itaat edenlerin sözleri ve eylemlerini sahte bir renge boyarlar. Mesih'in en ciddi, gayretli ve özverili kullarını, aldatılmış veya aldatici olarak gösterirler. Her gerçek ve

ŞEYTAN'IN TUZAKLARI

asil işin ardındaki etkenleri çarpıtmak, imalı sözler yaymak ve deneyimsiz kişilerin zihinlerinde şüphe uyandırmak onların işidir. Akla gelen her şekilde, saf ve doğru olan şeylerin yanlış ve aldatıcı olarak görülmesini sağlamaya çalışırlar.

Ancak onlarla ilgili olarak hiç kimsenin aldanmaması gerekir. Kimin çocukları oldukları, kimin örneğini izledikleri ve kimin işini yaptıkları kolaylıkla anlaşılabilir. “Onları meyvelerinden tanıyacaksınız.” Matta 7:16. Tuttukları yol, zehirli iftiracı, “kardeşlerimizin suçlayıcısı” Şeytan'ın yoluna benzer. Vahiy 12:10.

Büyük aldatıcının, canları tuzağa düşürmek için kullandığı her türlü yanlışlığı sunmaya hazır pek çok temsilcisi – mahvetmek için uğraştığı insanların çeşitli zevklerine ve yeteneklerine uygun olarak hazırlanan sapkınlıkları vardır. Onun niyeti, şüphe ve inançsızlığı teşvik edecek samimiyetsiz ve ahlaksız unsurları kiliseye sokarak, Allah'ın işinin ilerlemesini görmek ve onunla birlikte ilerlemek isteyenleri engellemektir. Allah'a ya da O'nun sözüne gerçekten iman etmeyen birçok kişi, gerçeğin bazı ilkelerini onaylayarak Hristiyan gibi görünmekte, böylece yanlışlarını Kutsal Yazılar'ın öğretisi gibi sunmaktadır.

İnsanın neye inandığının hiçbir önemi olmadığı fikri, Şeytan'ın en başarılı hilelerinden biridir. Sevgi ile kabul edilen gerçeğin, alıcının canını kutsadığını bilir; bu yüzden sürekli olarak gerçeği sahte kuramlarla, masallarla, başka bir müjdeyle değiştirmeye çalışmaktadır. Başlangıçtan beri Allah'ın kulları sahte öğretmenlere karşı, yalnızca kötü adamlar oldukları için değil, aynı zamanda ruha ölümcül zararlar veren yalanları aşıladıkları için, mücadele vermişlerdir. İlyas, Yeremya ve Pavlus, insanları Allah'ın sözünden döndüren kişilere kararlılıkla ve korkusuzca karşı koymuşlardır. Doğru dinsel inancı önemsiz gibi gösteren özgürlükçü yaklaşım, gerçeğin bu kutsal savunucularından rağbet görmemiştir.

SEVGİNİN ZAFERİ

Hristiyan dünyasında görülen Kutsal Yazılar'ın boş ve gerçek dışı yorumları ile dinsel inanca dair çelişkili kuramlar, insanların gerçeği ayırt edememeleri için büyük düşmanımızın zihinleri karıştırmaya yönelik çalışmasıdır. Hristiyan kiliseleri arasında mevcut olan uyumsuzluk ve bölünme de, büyük ölçüde Kutsal Yazılar'ın beğenilen bir kuramı desteklemek için çarpıtılması şeklindeki yaygın gelenekten kaynaklanmaktadır. Pek çok kişi, Allah'ın isteğini öğrenmek için O'nun sözünü alçakgönüllü bir kalple çalışmak yerine, sırf tuhaf veya farklı bir görüş keşfetmeye çalışmaktadır.

Yanlış öğretileri veya İsa'ya özgü olmayan davranışları desteklemek amacıyla bazı kişiler Kutsal Kitap metinlerini bağlamından ayrı değerlendirerek, görüşlerini kanıtlamak için örneğin tek bir ayetin yarısını kullanırlar, oysa ayetin geri kalan kısmı anlamın tam aksi yönde olduğunu gösterebilir. Yılanın aldatıcılığıyla kendilerini dünyasal arzularına uygun, aslında birbirinden bağımsız olan yorumların ardına gizlerler. Böylelikle pek çok kişi Allah'ın sözünü kasıtlı olarak saptırır. Güçlü hayal gücüne sahip başka kişiler de, Kutsal Yazılar'ın benzetmelerine ve simgelerine dayanarak bunları kendi keyiflerine göre yorumlar ve Kutsal Kitap'ın kendi kendisini yorumlamasına aldırınmayarak, kendi kuruntularını Kutsal Kitap'ın öğretileri olarak sunarlar.

Kutsal Yazılar'ın çalışılmasına duacı, alçakgönüllü ve öğretilerle bir ruh olmadan başlanırsa, hem en zor, hem de en açık ve en basit metinler gerçek anlamlarından saptırılacaktır. Papalık önderleri Kutsal Yazılar'dan amaçlarına en iyi hizmet edecek bölümlerini seçmekte, kendilerine uygun şekilde yorumlamakta ve bunları insanlara sunmaktadırlar; bir yandan da insanları Kutsal Kitap'ı çalışma ve onun kutsal gerçeklerini kendi kendilerine öğrenme ayrıcalığından mahrum bırakmaktadırlar. Kutsal Kitap'ın tümü insanlara olduğu gibi sunulmalıdır. Kutsal Yazılar'ın öğretilerinin galiz biçim-

ŞEYTAN'IN TUZAKLARI

de saptırılmasındansa, Kutsal Kitap eğitimini hiç almamaları kendileri için daha iyi olacaktır.

Kutsal Kitap, Yaratıcıları'nın isteğini öğrenmek isteyen herkese kılavuz olması için tasarlanmıştır. Allah insanlara kesin peygamberlik sözünü vermiştir; melekler, hatta Mesih'in Kendisi, Daniel ve Yuhanna'ya yakın zamanda olması gereken olayları bildirmek için gelmiştir. Kurtuluşumuzu ilgilendiren önemli konular bir sis perdesi içinde bırakılmamıştır. Bunlar, gerçeğin dürüst arayıcılarının aklını karıştıracak ya da yanlış yönlendirecek şekilde açıklanmamıştır. Rab, peygamber Habakkuk aracılığıyla şöyle demiştir: "Göreceklerini taş levhalara oyarak yaz. Öyle ki, herkes bir çırpıda okusun." Habakkuk 2:2. Allah'ın sözü, onu dua eden bir kalple çalışan herkes için açıkça anlaşılırdır. Gerçekten dürüst olan her can, gerçeğin ışığına gelecektir. "Doğrulara ışık... saçar." Mezmur 97:11. Hiçbir kilise, üyeleri gerçeği gizli bir hazine gibi, ciddiyetle aramadığı müddetçe, kutsallıkta yol alamaz.

"Liberallik" çığılığı nedeniyle, insanlar düşmanlarının hilelerine körleşmiştir, o ise bu esnada amacını gerçekleştirmek için durmadan çalışmaktadır. O, Kutsal Kitap'ın yerine insani yorumları geçirmekte başarılı oldukça, Allah'ın yarası bir kenara bırakılır, kiliseler de özgür olduğunu iddia etmelerine rağmen günahın tutsaklığı altına girerler.

Pek çok kişi için bilimsel araştırma bir lanet haline gelmiştir. Allah, bilim ve sanattaki keşifler ile dünyaya bir ışık seli yağmasına izin vermiştir; ancak en büyük zihinler bile, araştırmalarında Allah'ın sözüyle yönlendirilmedikleri sürece, bilim ve vahiy ilişkilerini sorgulamaya çalışırken afallamaktadırlar.

İnsan bilgisi hem maddesel, hem de ruhsal konularda kısmi ve eksiktir; bu nedenle birçok kişi kendi bilimsel görüşlerini Kutsal Yazılar'ın ifadeleriyle bağdaştıramamaktadır. Birçokları, kuram ve tahminden öte gitmeyen şeyleri bilimsel

SEVGİNİN ZAFERİ

gerçekler olarak kabul etmekte ve Allah'ın sözünün "yalan yere 'bilgi' denen" öğretilerle sınanması gerektiğini sanmaktadır. 1. Timoteos 6:20. Yaratıcı ve O'nun işleri onların kavrayışlarının ötesindedir; bunları doğa yasalarıyla açıklayamadıkları için de, Kutsal Kitap tarihi güvenilir olarak görülmektedir. Eski ve Yeni Antlaşma kayıtlarının güvenilirliğinden şüphe edenler, genellikle bir adım daha öteye giderek Allah'ın varlığından da şüphelenmeye başlar ve sınırsız gücü doğaya atfederler. Dayanak noktalarını bıraktıkları için de, sularda başıboş dolaşarak imansızlığın kayalarına vurmaktadırlar.

Böylece pek çok kişi imandan sürçerek Şeytan tarafından ayatılır. İnsanlar Yaratıcıları'ndan daha akıllı olmaya çabalamışlardır; insan felsefesi, sonsuz çağlar boyunca hiçbir zaman bildirilmeyecek olan sırları araştırıp açıklamaya çalışmıştır. İnsanlar Allah'ın Kendisi ve amaçları hakkında bildirdiklerini araştırıp anlasalardı, Yehova'nın görkemi, yüceliği ve gücüne dair öyle güzel bir görüş elde ederlerdi ki, kendi küçüklüklerinin farkına vararak, kendileri ve çocukları için bildirilenlerle yetinirlerdi.

İnsanların zihinlerini Allah'ın bildirmedığı ve bizim anlamamızı amaçlamadığı konularda araştırma yapmayla ve tahminler yürütmeye meşgul etmek, Şeytan'ın şaheser hilelerinden biridir. Parlak Yıldız, gökteki yerini böyle yitirmişti. Allah'ın amaçlarının tüm sırları kendisine açılmadığı için hoşnutsuz olmuş, kendisine verilen yüksek konumdaki işiyle ilgili olarak bildirilenleri tamamen göz ardı etmişti. Kendi emri altındaki meleklerde de aynı hoşnutsuzluğu uyandırarak, düşmelerine neden oldu. Şimdi de aynı ruhu insanların zihinlerine aşılama çalışıp, onları da Allah'ın doğrudan emirlerini hiçe saymaya sevk etmektedir.

Kutsal Kitap'ın açık, kesin gerçeklerini kabul etmek istemeyenler, sürekli olarak vicdanı yatıştırarak hoş masallar arayışındalar. Öğretiler ne kadar daha az ruhsal, daha az özverili

ŞEYTAN'IN TUZAKLARI

ve daha az kendini alçaltıcı şekilde sunulursa, o kadar büyük bir beğeniyle kabul görmektedir. Bu kişiler, düşünsel güçleri kendi dünyasal arzularına hizmet üzere alçaltmaktadır. Kibirleri içinde, kendilerini Kutsal Yazılar'ı tövbe-kâr bir ruh ve ilahî kılavuzluk için samimi dua ile araştırmayacak kadar bilge saydıklarından, aldatmalara karşı hiçbir korunakları yoktur. Şeytan yüreğin tutkularını sağlamaya hazırdır ve gerçeğin yerine hilelerini yutturur. Papalık insanların zihinleri üzerindeki gücünü böyle edinmiştir; özveri içerdiği için gerçeği reddeden Protestanlar da aynı yolu izlemektedir. Dünyayla uyumsuz olmamak ve statükoyu korumak için Allah'ın sözünü ihmal edenler, dinsel gerçek yerine, yıkıcı ve sapık öğretilerle karşı karşıya kalacaklardır. Gerçeği kasıtlı olarak inkar edenler, akla gelebilecek her türlü yanlışlığı kabul edeceklerdir. Bir aldatmaya dehşetle bakan biri, başka bir aldatmayı kolaylıkla kabullenecektir. Elçi Pavlus, "gerçeği sevmeye, böylece kurtulmaya yanaşmayanlar" hakkında konuşurken, şöyle beyan ediyor: "İşte bu nedenle Tanrı yalana kanmaları için onların üzerine yanıltıcı bir güç gönderiyor. Öyle ki, gerçeğe inanmayan ve kötülükten hoşlananların hepsi yargılansın." 2. Selanikliler 2:10-12. Önümüze konulan böylesi bir uyarı, bizi hangi doktrinleri kabul edeceğimiz konusunda gözümüzü dört açmaya sevk ediyor.

Büyük aldatıcının en başarılı vasıtalarından biri, ruhçuluğun aldatıcı öğretileri ve yalancı harikalarıdır. Kendisine ışık meleği süsü vererek, ağlarını en az şüphe duyulacak yerlere atar. İnsanlar Allah'ın Kitabı'nı anlayabilmek için samimi dua ile çalışsalar, yanlış öğretileri kabullenmek üzere karanlıkta kalmazlardı. Fakat gerçeği reddettikleri sürece, aldatmacalara yem olurlar.

Bir başka tehlikeli yanılgı da, Mesih'in bu dünyaya ilk gelişinden önce mevcut olmadığını ileri sürerek, O'nun tanrılığını reddeden öğretilerdir. Bu kuram, Kutsal Kitap'a

SEVGİNİN ZAFERİ

inanma iddiasındaki geniş bir grup tarafından rağbet görmektedir; ancak Kurtarıcı'nın Babasıyla ilişkisine, O'nun ilahî karakterine ve önceden var oluşuna ilişkin en açık ifadelerle doğrudan çelişmektedir. Kutsal Yazılar'ı mesnetsizce çarpıtmadan, kabul edilebilmesi mümkün değildir. İnsanların zihnindeki kurtarış işi anlayışlarını alçaltmakla kalmaz, Allah'ın vahyi olarak Kutsal Kitap'a imanı da baltalar. Bu durum bu öğretiyi daha da tehlikeli hale getirdiği kadar, karşılık verilmesini de güçleştirir. İnsanlar, Mesih'in tanrılığıyla ilgili olarak, esinlenmiş Kutsal Yazılar'ın tanıklığını reddediyorsa, bu konuyu onlarla tartışmak boşunadır; zira hiçbir kanıt, ne kadar kesin olursa olsun, onları ikna edemez. "Doğal kişi, Tanrı'nın Ruh'uyla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamaz." 1. Korintliler 2:14. Bu yanılığa sahip olanlar, Mesih'in karakterini veya görevini, ya da Allah'ın insanı kurtarmak için harika tasarısını doğru şekilde kavrayamayacaklardır.

Güç algılanan ve hızla yayılmakta olan diğer bir zararlı yanılığa ise, Şeytan'ın kişisel bir varlık olarak mevcut olmadığı, bu adın Kutsal Yazılar'da yalnızca insanların kötü düşüncelerini ve arzularını simgelemek için kullanıldığıdır.

Gözde kürsülerden yaygın biçimde vaaz edilen, Mesih'in ikinci gelişinin aslında O'nun her kişiye ölüm esnasında gelmesi olduğu öğretisi de, insanların zihinlerini O'nun göğün bulutlarıyla kişisel olarak döneceği gerçeğinden saptıran bir hiledir. Şeytan yıllardır bu şekilde "Bakın, iç odalarda" (Matta 24:23-26) demektedir; pek çok can da bu aldatmacayı kabul ederek kaybolmuştur.

Dünyasal bilgelik ayrıca duanın gerekli olmadığını da öğretmektedir. Bilim adamları duanın gerçekten yanıtlanamayacağını, bunun yasanın çiğnenmesi, bir mucize olacağını, mucize diye bir şeyin ise olmadığını iddia etmektedir-

ŞEYTAN'IN TUZAKLARI

ler. Bu kişiler, evrenin sabit yasalarla yönetildiğini, Allah'ın Kendisi'nin ise bu yasalara aykırı hiçbir şey yapmadığını söylerler. Böylece Allah'ı, sanki ilahî yasaların uygulanması ilahî özgürlüğe engel olmuş gibi, kendi yasalarıyla bağlı olarak gösterirler. Bu öğretiyi, Kutsal Yazılar'ın tanıklığına aykırıdır. Mesih ve elçileri mucizeler göstermediler mi? Aynı müşfik Kurtarıcı bugün de yaşamaktadır ve iman duasını, insanların arasında göze görünür olarak yürüdüğü zamanki kadar, işitmeye isteklidir. Doğal olan, doğaüstü olanla işbirliği yapar. Allah'ın planının bir parçası şudur: Allah, iman duasına karşılık olarak, istediklerimizi bize lütfedecektir, eğer biz rica etmezsek vermeyecektir.

Hristiyan kiliseleri arasında yer bulan yanlış öğretiler ve gerçek dışı görüşler sayısızdır. Allah'ın sözü tarafından konulan nişanlardan birini kaldırmanın kötü sonuçları tahmin edilemez. Buna cüret edenlerden pek azı tek bir gerçeğin inkârında kalmaktadır. Büyük çoğunluk, gerçeğin ilkelerini birbiri ardınca bir kenara bırakarak, imansızlığa kadar gider.

Popüler ilahiyatın yanlıgıları, normalde Kutsal Yazılar'a inanacak olan pek çok kişiyi şüphecilığe itmiştir. Adalet, merhamet ve hayırseverlik anlayışlarına ters düşen öğretileri kabullenmeleri imkansızdır; bunlar Kutsal Kitap öğretileri olarak gösterildiği için de, Kutsal Kitap'ı Allah'ın sözü olarak kabul etmemektedirler.

Şeytan'ın ulaşmaya çalıştığı amaç da işte budur. Allah'a ve O'nun sözüne duyulan güveni ortadan kaldırmaktan daha çok istediği bir şey yoktur. Şeytan, büyük şüpheciler ordusunun başında durur ve tüm gücüyle canları kendi saflarına çekmeye çalışır. Şüphe etmek moda haline gelmektedir. Allah'ın sözüne, Yazarı'na karşı olduğu nedenle, yani günahı kınadığı ve mahkum ettiği için, güvensizlikle bakan geniş bir grup vardır. Onun gerekliliklerine uymaya

SEVGİNİN ZAFERİ

isteksiz olanlar, yetkisini yıkmaya çalışmaktadır. Sırf Kutsal Yazılar'da veya vaazda kusur bulmak amacıyla, Kutsal Kitap'ı okumakta ya da kutsal kürsüden vaazedilen öğretilerini dinlemektedirler. Görevi ihmal edişlerini haklı çıkarmak veya kendilerini mazur göstermek için imansız olanların sayısı az değildir. Başkaları da, gururdan ve tembellikten kaynaklanan şüpheci ilkeleri benimserler. Kendilerini, çaba ve özveri gerektiren, şerefe layık herhangi bir şeyi gerçekleştirerek öne çıkaramayacak kadar rahatına düşkün olan bu kişiler, Kutsal Kitap'ı eleştirerek üstün bilgili olarak tanınmaya çalışırlar. İlahî bilgelikle aydınlanmamış olan sınırlı aklın kavramakta aciz kaldığı pek çok husus vardır; böylelikle eleştirmeye fırsat bulurlar. İnançsızlığın, şüpheciliğin ve sadakatsizliğin tarafını tutmayı erdem sayan pek çok kişi vardır. Ancak bu açık sözlülük görünümünün altında, bu kişileri harekete geçirenin özgüven ve gurur olduğu görülecektir. Birçok kişi Kutsal Yazılar'da başkalarının aklını karıştıran şeyler bulmaktan zevk alır. Bazıları başlangıçta sırf tartışma sevgisiyle, yanlış tarafta eleştiri yapar ve akıl yürütür. Böyle yaparak kendi ayaklarıyla avcının tuzağına girdiklerinin farkına varmazlar. Fakat inançsızlıklarını açıkça ifade ettikten sonra, bu duruşu sürdürmeleri gerektiğini düşünürler. Böylece tanrısızlarla birlik olarak, kendilerini Cennet kapılarının dışında bırakırlar.

Allah, sözünde ilahî karakterine ilişkin yeterli kanıt vermiştir. Kurtuluşumuza ilişkin muhteşem gerçekler açıkça sunulmuştur. İçtenlikle arayan herkese vaat edilen Kutsal Ruh'un da yardımıyla, her insan bu gerçekleri kendisi anlayabilir. Allah insanlara imanlarını dayandıracakları sağlam bir temel vermiştir.

Ne var ki, insanların sınırlı zihinleri, Sonsuz Olan'ın tasarılarını ve amaçlarını tümüyle anlamaya yeterli değildir. Allah'ı hiçbir zaman araştırarak anlayamayız. O'nun ardında yüceliğini gizlediği perdeyi küstah ellerle kaldırmaya teşeb-

ŞEYTAN'IN TUZAKLARI

büs etmemeliyiz. Elçi şöyle haykırıyor: “O’nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır!” Romalılar 11:33. Bizimle olan ilişkisine ve O’nu harekete geçiren güdülere bakarak, sonsuz gücün sınırsız sevgi ve merhametle buluştuğunu fark edebiliriz. Göklerdeki Babamız her şeyi bilgelik ve doğrulukla düzenler, biz de hoşnutsuz ve güvensiz olmamalı, saygılı bir teslimiyetle boyun eğmeliyiz. O bize amaçlarını bilmemizin yararı olacağı kadarıyla açıklayacaktır, bunun ötesinde ise her şeye gücü yeten El’e ve sevgi dolu Kalp’e güvenmemiz gerekir.

Allah, iman için bol miktarda kanıt vermiş olmasına rağmen, inançsızlık için tüm mazeretleri asla ortadan kaldırmayacaktır. Şüphelerine dayanak arayan herkes, bunları bulacaktır. Tüm itirazlar giderilene ve şüphe için hiçbir neden kalmayıncaya dek Allah’ın sözünü kabullenmeyi ve ona uymayı reddeden kişiler, asla ışığa kavuşamayacaktır.

Allah’a güvensizlik, O’na düşman olan yenilenmemiş kalbin doğal bir ürünüdür. Fakat iman, Kutsal Ruh tarafından esinlenir ve ancak üzerine titrendiği ölçüde gelişecektir. Hiç kimse, kararlı bir çaba göstermeden imanda güçlenemez. İnançsızlık teşvik edildikçe güçlenir; ve insanlar, Allah’ın onlara imanlarını desteklemek üzere verdiği kanıtların üzerinde durmak yerine, kendilerini sorgulamaya ve kusur aramaya bırakırlarsa, kuşkularının daha da güçlendiğini görecektir.

Fakat Allah’ın vaatlerinden şüphelenerek O’nun lütfunun güvencesine itimatsızlık edenler O’nun adını lekelemektedirler; yaptıkları etki ise, başkalarını Mesih’e çekmekten çok, O’ndan uzaklaştırma eğilimindedir. Bu kişiler, siyah dallarını dört bir yana uzatarak diğer bitkilerin günışığını engelleyen ve onların dondurucu gölgede solarak ölmelerine neden olan verimsiz ağaçlar gibidir. Bu kişilerin işleri, kendileri aleyhinde durmak bilmeyen bir tanık olarak ortaya çıkacaktır. Onlar, kesinlikle ürün verecek olan şüphe ve inançsızlık tohum-

SEVGİNİN ZAFERİ

larını ekmektedirler.

Şüphelerden gerçekten kurtulmak isteyenlerin izlemesi gereken yalnızca bir yol vardır. Anlamadıklarını sorgulamak ve bunlarda kusur aramak yerine, halihazırda üzerlerinde parlamakta olan ışığa dikkat etsinler, böylece daha da büyük bir ışığa kavuşacaklar. Kendilerine net olarak açıklanmış her görevi yerine getirsinler, böylece şimdi şüphe ettikleri görevleri de anlamaları ve yerine getirmeleri sağlanacak.

Şeytan, gerçeğe çok benzeyen taklidi sunarak aldanmaya eğilimli olan ve gerçeğin gerektirdiği özveri ile fedakârlığı göstermekten kaçınan kişileri aldatabilir; ancak, ne pahasına olursa olsun gerçeği bilmeyi samimiyetle arzulayan bir kişiyi etkisi altında tutması imkânsızdır. Mesih hakikattir ve “Dünyaya gelen, her insanı aydınlatan gerçek ışık”tır. Yuhanna 1:9. Gerçeğin Ruhu, insanları tüm gerçeğe yöneltmek üzere gönderilmiştir. Ve Allah’ın Oğlu’nun yetkisi ile, şöyle ilan edilmiştir: “Arayın, bulacaksınız.” “Eğer bir kimse Tanrı’nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Tanrı’dan mı olduğunu... bilecektir.” Matta 7:7; Yuhanna 7:17.

Mesih’in izleyicileri Şeytan’ın ve onun ordularının kendilerine karşı kurduğu komplolardan çok az haberdardır. Fakat göklerde oturan Kişi, Kendi karmaşık tasarılarının yerine gelmesi için tüm bu hileleri bertaraf edecektir. Rab Kendi halkının ayartının çetin sınavından geçmelerine izin verir. Bunu onların sıkıntılarından ve acılarından zevk aldığı için değil, bu süreç onların nihai zaferinin temelini oluşturduğu için yapar. Onları, Kendi görkemiyle tutarlı olarak, ayartıya karşı koruyamaz; zira denemenin asıl hedefi onları kötülüğün tüm çekiciliklerine karşı koymaya hazırlamaktır.

Allah’ın halkı tövbekâr ve boyun eğmiş kalplerle günahlarını itiraf edip bırakır ve imanla O’nun vaatlerini ararsa, ne kötü insanlar ne de cinler Allah’ın işine engel olamayacak ve O’nun varlığını onlardan uzak tutmayı başaramayacak-

ŞEYTAN'IN TUZAKLARI

lardır. İster açık ister gizli olsun, her ayartıya, her ters etkiye başarıyla karşı konulabilir: “Güçle kuvvetle değil, ancak benim Ruhum’la başaracaksın... Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB.” Zekeriya 4:6.

“Rabb’in gözleri doğru kişilerin üzerindedir. Kulakları onların yakarışına açıktır... İyilik yapmakta gayretli olursanız, size kim kötülük edecek?” 1. Petrus 3:12, 13. Zengin ödülünün cazibesine kapılan Balam, İsrail’e karşı büyü yapmaya ve Rabb’e kurbanlar sunarak O’nun halkını lanetlemeye çalıştığında, Allah’ın Ruhunu onun duyurmak istediği kötülüğü menetti ve Balam şöyle söylemeye zorlandı: “Tanrı’nın lanetlediğini ben nasıl lanetlerim? RABB’in yıkımını istemediği kişinin yıkımını ben nasıl isteyebilirim?” “Doğru kişilerin ölümüyle öleyim, sonum onların gibi olsun!” Kurbanlar tekrar sunulduğunda, tanrısız peygamber şöyle bildirdi: “Kutsamak için bana buyruk verildi; O kutsadı, ben değiştiremem. Yakup soyunda suç bulunmadı, ne de İsrail’de kötülük. Tanrıları RAB aralarında, aralarındaki kral olarak adına sevinç çığlıkları atıyorlar.” “Yakup soyuna yapılan büyü tutmaz; İsrail’e karşı falcılık etkili olmaz. Şimdi Yakup ve İsrail için, ‘Tanrı neler yaptı!’ denecek.” Sunaklar üçüncü kez kuruldu ve Balam yeniden lanet okumaya teşebbüs etti. Fakat Allah’ın Ruhunu, peygamberin isteksiz dudaklarından, Kendi seçilmişlerinin ikbalini ilan etti ve düşmanlarının akılsızlığı ile kötülüğünü kınadı: “Seni kutsayan kutsansın, Seni lanetleyen lanetlensin!” Çölde Sayım 23:8, 10, 20, 21, 23; 24:9.

İsrail halkı o zaman Allah’a sadıktı; O’nun yasına itaate devam ettikleri sürece, ne yeryüzündeki, ne de cehennemdeki hiçbir güç onları yenemezdi. Ancak Balam, Allah halkına karşı söylemesine izin verilmeyen laneti, onları günaha ayartarak sonunda başlarına getirmeyi başardı. Allah’ın emirlerini çiğnediklerinde, kendilerini O’ndan ayırmış oldular ve yıkıcının gücünü hissetmeleri için bırakıldılar.

SEVGİNİN ZAFERİ

Şeytan, Mesih'te kalan en zayıf canın bile karanlığın ordularından daha güçlü olduğunu ve kendisini açıkça göstermesi halinde karşı koymayla ve dirençle karşılaşacağını çok iyi bilmektedir. Bu nedenle kendisi ordularıyla birlikte pusuya yatarak, kendi bölgesine geçmeye cesaret eden herkesi yok etmeye hazır bir şekilde beklerken, çarmanın askerlerini dayanıklı tahkimatlarının ardından çıkarmaya çalışır. Yalnızca alçakgönüllülükle Allah'a dayanarak ve O'nun emirlerine itaat ederek güvencede kalabiliriz.

Hiç kimse dua olmadan bir gün veya bir saat güvencede kalamaz. Rab'den O'nun sözünü anlamak için özellikle bilgelik dilemeliyiz. Burada bize ayartıcının hileleri ve ona başarıyla karşı koyma yöntemleri bildiriliyor. Şeytan Kutsal Yazılar'ı iktibas etmekte uzmandır, metinlere kendi yorumunu vererek bizim sürçmemize neden olmayı umut eder. Kutsal Kitap'ı, alçakgönüllü bir yürekle, Allah'a olan bağımlılığımızı hiçbir zaman akıldan çıkarmadan çalışmalıyız. Şeytan'ın hilelerine karşı her zaman tetikte olmalı ve sürekli olarak iman ile şöyle dua etmeliyiz: "Ayartılmamıza izin verme."⁸

8 Bkz. Matta 6:9-13.

3. Bölüm

İlk Büyük Aldatmaca

Şeytan, insanlık tarihinin başlangıcıyla birlikte neslimizi Şaldatma çabalarına başladı. Gökte ayaklanma başlatan kişi, yeryüzünün sakinlerinin de Allah'ın yönetimine karşı açtığı savaşta kendisine katılmalarını istedi. Adem ve Havva Allah'ın yasasına itaat etmekten son derece mutluydular, bu da Şeytan'ın gökte ortaya attığı, Allah'ın yasasının zalim ve yaratıklarının iyiliğine karşı olduğu iddiasını çürüten, sürekli bir tanıklıktı. Dahası, Şeytan günahsız çift için hazırlanan güzel yuvaya baktıkça, kıskançlığı daha da alevleniyordu. Onları günaha düşürmeye karar verdi, böylece onları Allah'tan ayırıp kendi egemenliği altına alarak yeryüzünü ele geçirebilecek ve orada Yüceler Yücesi'ne karşı bir egemenlik kurabilecekti.

Şeytan kendisini gerçek karakteriyle açık etseydi hemen geri püskürtülürdü, zira Adem ve Havva bu tehlikeli düşmana karşı uyarılmıştı; ama o hedefini daha etkin bir şekilde gerçekleştirebilmek için karanlıkta çalışarak amacını gizledi. O zamanlar muhteşem görünümlü bir yaratık olan yılanı aracısı olarak kullanarak Havva'ya seslendi: "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" Yaratılış 3:1. Havva ayartıcıyla tartışmaya girmekten kaçınıyordu, güvende kalırdı; fakat onunla münakaşaya dalarak hilelerine

SEVGİNİN ZAFERİ

kurban oldu. Halen pek çok kişi böyle yenik düşmektedir. Allah'ın bildirdiği gerekliliklerden şüphe ederek bunları tartışırlar; ve ilahî emirlere itaat etmek yerine, Şeytan'ın hilelerini gizlemekten başka bir işe yaramayan, insani kuramları kabul ederler.

“Kadın, ‘Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz’ diye yanıtladı, ‘Ama Tanrı, “Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz” dedi.’ Yılan, ‘Kesinlikle ölmezsiniz’ dedi, ‘Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.’” 2-5. ayetler. Onların öncekinden daha fazla bilgiğe sahip olup daha yüksek bir varoluş düzeyine geçebileceklerini, böylece Allah gibi olacaklarını söyledi. Havva ayartıya kapıldı; onun etkisiyle Adem de günaha sürüklendi. Yılanın, Allah'ın söylemiş olduğu şeylerde ciddi olmadığı şeklindeki sözlerini kabul ettiler; Yaratıcıları'na güvensizlik ettiler ve O'nun kendi özgürlüklerini kısıtladığını, yasasını çiğneyerek daha fazla bilgiğe ve yüceliğe sahip olabileceklerini düşündüler.

Peki Adem, günahattan sonra, “Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün” sözlerinin anlamını nasıl gördü? Şeytan'ın onu inandırdığı gibi, aslında daha yüce bir varoluş düzeyine ulaşacağı anlamına geldiklerini mi gördü? Öyle olsaydı günahattan elde edilecek büyük bir yarar olurdu ve Şeytan'ın insan neslinin velinimetisi olduğu kanıtlanırdı. Fakat Adem, ilahî sözlerin bu anlama gelmediğini gördü. Allah, günahının cezası olarak insanın, kendisinden alınmış olduğu toprağa döneceğini bildirdi: “Topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin.” 19. ayet. Şeytan'ın “gözleriniz açılacak” sözleri, yalnızca şu anlamda doğru çıktı: Adem ve Havva Allah'a itaatsizlik ettikten sonra, gözleri açılarak kendi akılsızlıklarının

9 Bkz. Yaratılış 2:17.

İLK BÜYÜK ALDATMACA

farkına vardılar; kötülüğü tanıdılar ve suç işlemenin acı meyvesini tattılar.

Aden bahçesinin orta yerinde, meyvesinde sonsuz yaşam gücü olan yaşam ağacı bulunuyordu. Adem Allah'a itaatkâr kalsaydı, istediği zaman bu ağaca ulaşabilir ve sonsuza dek yaşayabilirdi. Ancak günah işledikten sonra yaşam ağacından yemesi yasaklandı ve ölüme tabi oldu. "Topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin" şeklindeki ilahî ifade, yaşamın sonunda tükenmesine işaret ediyor.

İnsana itaat şartına bağlı olarak vaat edilen ölümsüzlük, günah yüzünden yitirilmişti. Adem, sahip olmadığı bir şeyi kendinden sonraki kuşaklara bırakamazdı; Allah, Oğlu'nun kurban edilmesi aracılığıyla onlara ölümsüzlüğü yeniden sunmasaydı, düşkün insanlık için hiçbir ümit olamazdı. "Ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi", ancak Mesih "yaşamı ve ölümsüzlüğü Müjde aracılığıyla ışığa çıkarmıştır." Romalılar 5:12; 2. Timoteos 1:10. Ve ölümsüzlüğe yalnızca Mesih aracılığıyla sahip olunabilir. İsa şöyle dedi: "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı görmeyecektir." Yuhanna 3:36. Herkes, koşullara uyması halinde, bu paha biçilemez berekete sahip olabilir. "Sürekli iyilik ederek yücelik, saygınlık, ölümsüzlük arayan" herkes, "sonsuz yaşam"ı alacak. Romalılar 2:7.

Adem'e itaatsizlik karşılığında yaşam vaat eden tek kişi, büyük aldatıcıydı. Yılanın Aden bahçesinde Havva'ya söylediği "Kesinlikle ölmezsiniz" ifadesi, ruhun ölümsüzlüğüne ilişkin verilen ilk vaazdır. Ne var ki, yalnızca Şeytan'ın yetkisine dayanan bu ifade, Hristiyanlığın kürsülerinden vaaz edilmekte ve insanların büyük çoğunluğu tarafından büyük atalarımızın kabul ettiği kadar kolaylıkla kabul edilmektedir. "Suç işleyen can, ölecek olan odur" ilahî hükmü (Hezekiel 18:20 - eski çeviri) çarpıtılmış ve suç işleyen canın ölmeyeceği, fakat

SEVGİNİN ZAFERİ

sonsuz dek yaşayacağı şekline getirilmiştir. İnsanların Şeytan'ın sözlerine bu kadar safça inanmalarına, fakat Allah'ın sözlerine gelince böylesi inançsızlık göstermelerine neden olan bu tuhaf cazibeye şaşmamak mümkün değil.

İnsanın günahattan sonra yaşam ağacına yaklaşmasına izin verilseydi, sonsuz dek yaşayacaktı ve günah ölümsüzleştirilmiş olacaktı. Fakat keruvlar ve aevli kılıç "yaşam ağacının yolunu" denetliyordu (Yaratılış 3:24) ve Adem'in ailesinden tek bir kişinin bile bu engeli aşarak yaşam veren meyveden yemesine izin verilmedi. Bu nedenle ölümsüz bir günahlı yoktur.

Ancak günaha düşüşten sonra, Şeytan meleklerine insanın doğal ölümsüzlüğüne ilişkin inancı insanlara aşlamaları için özel bir gayret göstermelerini emretti; birçok kişinin bu yanlışlığı kabul etmesi sağlandıktan sonra da, insanlar günahkârın sonsuz ıstırap içinde yaşayacağı sonucunu çıkarmaya doğru yönlendirilecekti. Böylece, temsilcileri aracılığıyla çalışan karanlığın efendisi, Allah'ı kindar ve zorba bir hükümdar olarak tanıtır, Kendisi'ni hoşnut etmeyen insanları cehenneme atarak onlara sürekli cehennem azabını tattırdığını söyler; bu senaryoya göre, insanlar sonsuz alevlerde tarifsiz acılar içinde kıvranırlarken de, Yaratıcıları onlara memnuniyetle tepeden bakmaktadır.

Böylece baş iblis kendi özelliklerini insanların Yaratıcısı ve Velinimet'ine atfetmektedir. Zalimlik şeytanidir. Allah sevgidir; O'nun yarattığı her şey de saf, kutsal ve hoştu, ta ki ilk büyük isyancıyla günahı getirene dek. Şeytan insanı ayartarak günah işleten ve elinden gelse onu mahvedecek olan düşmanın kendisidir; kurbanını sağlama aldığı da, neden olduğu yıkımın ortasında bayram eder. İzin verilseydi, tüm insanlığı ağına düşürürdü. İlahî gücün müdahalesi olmasaydı, Adem'in tek bir oğlu veya kızı bile bundan kurtulamazdı.

Şeytan bugün insanları, büyük atalarımızı yendiği gibi, Yaratıcıları'na olan güvenlerini sarsarak ve onları O'nun yö-

İLK BÜYÜK ALDATMACA

netiminin hikmetinden ve yasalarının adaletinden şüpheye sevk ederek yenmeye çalışmaktadır. Şeytan ve casusları, kendi kötülüklerini ve isyanlarını haklı çıkarabilmek için, Allah'ı kendilerinden bile kötü göstermektedirler. Büyük aldatici, kendisini adaletsiz bir yöneticiye boyun eğmediği için haksız yere gökten kovulmuş gibi gösterebilmek için, kendi korkunç zalim karakterini göksel Babamız'a yakıştırmaya çalışmaktadır. Dünyaya, Yehova'nın acımasız hükümleriyle yüklenen esaretin aksine, kendi ılımlı yönetimi altında tadını çıkarabilecekleri özgürlüğü gösterir. Böylece, canları ayartarak Allah'a olan bağlılıklarından koparmakta başarılı olur.

Ölümler arasındaki kötülerin, sonsuza dek yanan bir cehennemde ateş ve kükürt içinde azap çekmeleri öğretisi, kısıcık dünya yaşamlarının günahları için Allah yaşadığı sürece işkence görecekleri düşüncesi, tüm sevgi ve merhamet duygularına, hatta adalet anlayışımıza ne kadar da aykırıdır. Fakat bu öğretiyi yaygın şekilde vaazedilmekte ve halen Hristiyanlığın pek çok iman açıklamasında yer almaktadır. Bilgili bir ilahiyat doktoru şöyle demiş: "Cehennem acılarının görüntüsü, kutsalların mutluluğunu sonsuza dek arttıracak. Aynı doğada olan ve aynı şartlar altında doğan diğerlerinin böylesi bir ıstırap içindeki halini, kendilerinininse ne kadar seçkin olduklarını gördüklerinde, ne kadar mutlu olduklarının farkına varacaklar." Başka biri şu sözcükleri kullanmış: "Lanet hükmü gazaba uğrayanlar üzerinde sonsuza dek icra edilirken, işkencelerinin dumanı merhamete nail olanların önünde sonsuza dek yükselecek, onlar bu sefil varlıkların kaderini paylaşmaktansa, Amin, Haleluya! Rabb'e hamdolsun! diyecekler."

Böyle bir öğretiyi, Allah'ın sözünü içeren sayfaların neresinde bulunabilir? Gökteki kurtarılanlar tüm acıya ve şefkat duygularını, hatta en temel insanlık sezgilerini kayıp mı edecekler? Bu duygular acıya dayanıklı kişilerin duyarsızlığıyla, ya da vahşilerin zalimliğiyle yer mi değiştirecek? Hayır, hayır;

SEVGİNİN ZAFERİ

bu Allah'ın Kitabı'nın öğretisi değildir. Yukarıdaki alıntılarda ifade edilen görüşleri sunanlar bilgili, hatta samimi kişiler olabilirler, fakat Şeytan'ın safsatalarıyla kandırılmışlardır. Şeytan onları Kutsal Yazılar'ın güçlü ifadelerini yanlış yorumlamaya yönlendirmekte, dile, Yaratıcımız'a değil, aslında kendisine ait olan bir acılık ve habislik tonu vermektedir. "Varlığım hakkı için diyor Egemen RAB, ben kötü kişinin ölümünden sevinç duymam, ancak kötü kişinin kötü yollarından dönüp yaşamasından sevinç duyarım. Dönün! Kötü yollarınızdan dönün! Niçin ölesiniz, ey İsrail halkı!" Hezekiel 33:11.

Allah'ın aralıksız işkencelere tanık olmaktan zevk aldığı- nı, cehennemde alevlerinde tuttuğu ıstırap çeken yaratıkların inlemeleri, feryatları ve sövgüleriyle eğlendiğini kabul edersek, Allah'a ne kazandırabiliriz? Bu korkunç sesler Sınırsız Sevgi'nin kulaklarına müzik gibi gelebilir mi? Kötülerin başına gelecek sonsuz ıstırap cezasının, Allah'ın evrenin huzuru ve düzenini bozan bir şer olan günahın ne kadar nefret ettiğini göstereceği iddia edilmektedir. Ne korkunç bir küfür! Sanki Allah'ın günahın nefreti, bunun sürdürülmesinin nedeniymiş gibi. Zira, bu ilahiyatçıların öğretilerine göre, merhamet umudu olmadan sürdürülen işkence perişan haldeki kurbanlarını çılgına çevirir ve öfkelerini sövgüler ve küfürler halinde dökerlerken suç yüklerini sonsuza dek çoğaltırlar. Böylece sürekli artan günahın varlığını aralıksız çağlar boyunca sürdürmek, Allah'ın görkemini yüceltmez.

Ebedi işkence sapkınlığının neden olduğu kötülüğü insan aklı tahmin bile edemez. Sevgiyle ve iyilikle dolu ve merhameti bol olan Kutsal Kitap dini, batıl inançlarla karartılmış ve dehşete büründürülmüştür. Şeytan'ın, Allah'ın karakterini hangi sahte renklerle boyadığını düşündüğümüzde, merhametli Yaratıcı'mızdan çekinildiğine, korkulduğuna, hatta nefret edildiğine şaşabilir miyiz? Kürsülerden tüm dünyaya yayılan Allah'a ilişkin korkunç görüşler, binlerce, hatta mil-

İLK BÜYÜK ALDATMACA

yonlarca insanı şüpheci ve imansız yapmıştır.

Ebedi işkence kuramı, Babil'in bütün uluslara içirdiği fuhuş şarabını meydana getiren sahte öğretilerden biridir. Vahiy 14:8; 17:2. Mesih'in hizmetkârlarının bu sapkınlığı kabul etmiş olmaları ve kutsal kürsüden vaazetmeleri gerçekten de anlaşılmaz bir şeydir. Bunu da, tıpkı sahte sebt¹⁰ gibi, Roma'dan almışlardır. Evet, bu öğreti büyük ve iyi adamlar tarafından vaazedilmiştir; fakat bu konudaki ışık bize geldiği gibi onlara gelmemiştir. Onlar sadece kendi zamanlarında parlayan ışıktan sorumluydular; biz ise kendi günümüzde parlayan ışıktan sorumluyuz. Allah'ın sözünün tanıklığına sırt çevirir ve atalarımız öğretti diye sahte öğretileri kabul edersek, Babil'in mahkumiyetine ortak olur, onun fuhuş şarabından içeriz.

Ebedi işkence öğretisinin isyan ettirdiği geniş bir grup ise, tam tersi bir yanılığa sürüklenmiştir. Kutsal Yazılar'ın Allah'ı sevgi ve merhametten oluşan bir varlık olarak tanıttığını düşünerek, O'nun Kendi yaratıklarını sonsuza dek yanan bir cehennemde ateşine teslim edeceğine inanamazlar. Fakat canın doğal olarak ölümsüz olduğu düşüncesine inandıklarından, sonunda bütün insanlığın kurtulacağı sonucuna varmaktan başka bir çıkar yol bulamazlar. Pek çok kişi, Kutsal Kitap'ın uyarılarının yalnızca insanları korkutarak itaate yöneltmeyi amaçladığını, gerçek anlamda yerine gelmeyeceklerini düşünür. Buna göre, günahkâr kişi bencil zevkler içinde, Allah'ın bildirdiği gereklilikleri gözardı ederek yaşayabilir ve buna rağmen sonunda O'nun rızasını kazanmayı umabilir. Allah'ın merhametinden yararlanmaya çalışan, ancak O'nun adaletini gözardı eden bu öğreti, dünyasal kalbi tatmin etmekte ve kötülere adaletsiz işleri için cesaret vermektedir.

10 Sebt, Şabat olarak da bilinen haftanın 7. günüdür, 10 Buyruk'ta emredilmiş dinlenme günüdür. Roma Katolik Kilisesi, bu buyruğun taleplerini Pazar'a, yani aslında haftanın 1. gününe değiştirmeye yetkisini olduğunu ileri sürmektedir.

SEVGİNİN ZAFERİ

Evrensel kurtuluş doktrinine inananların, ruhu yıkıcı dogmalarını desteklemek amacıyla Kutsal Yazılar'ı nasıl eğip büktüklerini göstermek için, kendi ifadelerinden alıntı yapmak yeterlidir. Bir kaza sonucu ölen dinsiz bir genç adamın cenazesinde, Evrenselci bir din adamı Kutsal Kitap'tan okuyacağı bölümü Davut'un bir öyküsünden seçmişti: "Çünkü Amnon'un ölümü konusunda avuntu bulmuştu." 2. Samuel 13:39.

Konuşmacı "bana sık sık soruyorlar" dedi, "dünyayı günah içinde terk eden, ola ki sarhoşluk halinde ölen, elbisele-
rindeki kızıl suç lekeleri temizlenmeden ölen, ya da bu genç adamın öldüğü gibi, din deneyimini hiçbir zaman yaşamadan veya bir dine inanmadan ölenlerin kaderi ne olacak. Kutsal Yazılar bize yeter; verdikleri yanıt bu korkunç sorunu çözecektir. Amnon fazlasıyla günahlıydı; tövbesizdi, sarhoş edilmişti ve sarhoşken öldürüldü. Davut Allah'ın peygamberiydi; Amnon'un öbür dünyada durumunun iyi mi yoksa kötü mü olacağını herhalde bilmiştir. Kalbinin ifadeleri nasıldı? 'Kral Davut Avşalom'un yanına gitmeyi çok istiyordu. Çünkü Amnon'un ölümü konusunda avuntu bulmuştu.' 39. ayet.

"Peki bu ifadelerden çıkarılabilecek sonuç nedir? Onun dinsel inancında sonsuz azaba yer olmadığı değil midir? Öyleyse düşünüyoruz; ve burada, daha hoş, daha aydın ve daha hayırlı olan nihai evrensel saflık ve huzur tezini destekleyecek muhteşem bir kanıt buluyoruz. Oğlunun ölümü konusunda avuntu bulmuştu. Peki neden? Çünkü peygamberlik gözüyle görkemli geleceğe bakarak, oğlunun tüm ayartılardan uzaklaştığını, günahın bağlarından serbest kalarak çürüklüğünden temizlendiğini ve yeteri kadar kutsanarak aydınlatıldıktan sonra, yükselmiş ve neşeli ruhların topluluğuna kabul edildiğini görebiliyordu. Tek tesellisi, sevgili oğlunun mevcut günah ve ıstırap halinden uzaklaştırıldıktan sonra, Kutsal Ruh'un en yüce esintilerinin kararmış ruhunun üzerine dökü-

İLK BÜYÜK ALDATMACA

leceği, zihninin göğün bilgeliği ve ölümsüz sevginin tatlı coşkusu ile açılacağı, böylece kutsanmış bir mizaç ile hazırlanmış olarak, göksel mirasta huzurun ve dostluğun tadını çıkaracağı bir yere gitmesi olmuştur.

“Bu düşüncelerde, göğün sağladığı kurtuluşun bu hayatta yapabileceğimiz hiçbir şeye bağlı olmadığını anlamamız ve inanmamız isteniyor; ne bugün yapacağımız bir kalp değişimine, ne bugün benimseyeceğimiz bir inanişsa, ne de bugün iman edeceğimiz bir dine.”

Böylece, Mesih’in bu sözde hizmetkârı, Aden bahçesinde yılanın ifade ettiği yalanı tekrarlıyor: “Kesinlikle ölmezsiniz.” “O ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, ... Tanrı gibi olacaksınız.” En aşağılık günahkârların –katil, hırsız ve zinacı– ölümden sonra sonsuz mutluluğa girmeye hazırlanacağını beyan ediyor.

Peki Kutsal Yazılar’ı saptıran bu adam, bu sonuçları nereden çıkarıyor? Davut’un, takdir-i ilahinin tecellisine boyun eğişini ifade eden tek bir cümleden. Onun canı “Avşalom’un yanına gitmeyi çok istiyordu. Çünkü Amnon’un ölümü konusunda avuntu bulmuştu.” O zamana kadar kederinin acısı hafiflemiş, düşünceleri ölü oğlundan yaşayan oğluna, suçunun adil cezasının korkusundan dolayı gönüllü sürgünde olan oğluna dönmüştü. Ve bu da, ensestçi, ayyaş Amnon’un ölümüyle birlikte derhal dönüştürülerek saadet konutlarına alındığına, orada arındırılarak günahsız meleklerin yoldaşlığı için hazırlandığına kanıt oluyor! Gerçekten de hoş bir masal, dünyasal kalbi mutlu etmek için ideal! Bu, Şeytan’ın ta kendisine ait bir öğreti ve o işini etkin bir şekilde yapıyor. Böyle öğretiler oldukça, kötülüğün artmasına şaşmalı mıyız?

Bu sahte öğretmenin izlediği yol, diğer pek çoklarının tuttuğu yolu örnekliyor. Kutsal Yazılar’dan birkaç sözcük, pek çok durumda kendilerine verilen yorumların tam tersi anlamı ortaya koyacak şekilde bağlamından ayrılmakta; bu kopuk

SEVGİNİN ZAFERİ

metinler saptırılarak Allah'ın sözünde hiçbir dayanağı olmayan öğretilere kanıt olarak kullanılmaktadır. Ayyaş Amnon'un gökte olduğuna kanıt olarak verilen tanıklık, hiçbir ayyaşın Allah'ın egemenliğine giremeyeceği şeklindeki açık ve kesin Kutsal Kitap ifadesiyle doğrudan çelişen çıkarımlardan yalnızca biridir. 1. Korintliler 6:10. Güvensizler, inançsızlar ve şüpheciler, gerçeği yalana böyle çevirmektedir. Büyük kalabalıklar onların safsatalarıyla aldatılmış ve dünyasal güvenlik beşiğinde sallanarak uyutulmuşlardır.

Tüm insanların ruhlarının ölüm anında doğrudan göğe alındıkları doğru olsaydı, yaşamdan çok ölümü arzulamamız daha mantıklı olurdu. Bu inanç pek çok kişiyi yaşamlarına son vermeye yöneltti. Sorunlar, kafa karışıklığı ve hayal kırıklıkları altında bunalınca, yaşamın ince bağını kopararak sonsuz dünyanın mutluluğuna uçmak çok kolay görünür.

Allah, Kendi sözünde yarasını çiğneyenleri cezalandıracağına dair kesin kanıtlar vermiştir. O'nun günahkâra adaletle muamele edemeyecek kadar merhametli olduğunu söyleyerek kendilerini avutanların, Golgota'daki çarmıha bakmaları yeterlidir. Lekesiz Tanrı Oğlu'nun ölümü, "günahın ücretinin ölüm"¹¹ olduğunu, Allah'ın yarasının her ihlâlinin mutlaka adil karşılığını görmesi gerektiğini doğrulamaktadır. Günahsız Mesih insanlık uğruna günah olmuştur. Günahın yükünü taşımış, Babası'nın yüzünü gözden kaybetmiş, en sonunda yüreği parçalanmış ve canını vermiştir. Tüm bu fedakârlık günahkârların kurtulabilmesi için yapılmıştır. İnsan, günahın cezasından başka hiçbir şekilde kurtulamazdı. Böylesi yüksek bir bedelle sunulan bu kefareten pay almayı reddeden her can, kendi günahının yükünü taşımalı ve cezasına katlanmalıdır.

¹¹ Bkz. Romalılar 6:23.

İLK BÜYÜK ALDATMACA

Evrenselcilerin kutsal ve mutlu melekler olarak göğe yerleştirdiği tanrısız ve tövbesizler hakkında, Kutsal Kitap'ın başka neler öğrettiğine bir bakalım.

“Susayana yaşam suyunun pınarından karşılıksız su vereceğim.” Vahiy 21:6. Bu vaat yalnızca susayanlara verilmiştir. Yaşam suyuna olan ihtiyaçlarını hisseden ve bunu geri kalan her şeyi kaybetmek pahasına arayanlardan başkasına su verilmeyecektir. “Galip gelen bunları miras alacak. Ben onun Tanrısı olacağım, o da bana oğul olacak.” 7. ayet. Burada da, koşullar açıklanmaktadır. Her şeyi miras alabilmek için, günaha karşı direnmeli ve galip gelmeliyiz.

Rab, Yeşaya peygamber aracılığıyla şöyle duyuruyor: “Doğru kişiye iyilik göreceğini söyleyin.” “Vay kötülerin haline! Kötülük görecek, yaptıklarının karşılığını alacaklar.” Yeşaya 3:10, 11. Bilge kişi, “Günahlı yüz kez kötülük edip uzun yaşasa bile” diyor, “Tanrıdan korkanların, O'nun önünde saygıyla duranların iyilik göreceğini biliyorum. Oysa kötü... iyilik görmeyecek.” Vaiz 8:12, 13. Pavlus da, günahkârın “Tanrı'nın adil yargısının açıklanacağı gazap günü için kendine karşı gazap” biriktirdiğine ve Allah'ın “herkese, yaptıklarının karşılığını”, “kötülük eden herkese... sıkıntı ve elem” vereceğine tanıklık ediyor. Romalılar 2:5, 6, 9.

“Fuhuş yapanın, pisliğe düşkün olanın ya da putperest demek olan açgözlü kişinin, Mesih'in ve Tanrı'nın Egemenliği'nde mirası yoktur.” Efesliler 5:5. “Herkesle barış içinde yaşamaya, kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rabb'i göremeyecek.” İbraniler 12:14. “Kaftanlarını yıkayan, böylelikle yaşam ağacından yemeye hak kazanarak kapılardan geçip kente girenlere ne mutlu! Köpekler,¹² büyücüler, fuhuş yapanlar, adam öldürenler, putperestler, yalanı sevip hile yapanların hepsi dışarıda kalacaklar.” Vahiy 22:14, 15.

12 “Köpek”: Burada “Düşük karakterli insan” anlamındadır.

SEVGİNİN ZAFERİ

Allah insanlara Kendi karakterini ve günahla ilgilenme yöntemini bildirmiştir. “RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım. Hiçbir suçu cezasız bırakmam.” Mısır’dan Çıkış 34:6, 7. “Yok eder kötülerin hepsini.” “Ama başkaldıranların hepsi yok olacak, kötülerin kökü kazınacak.” Mezmur 145:20; 37:38. İsyanı bastırmak için ilahî yönetimin gücü ve yetkisi kullanılacak; ancak cezalandırıcı adaletin tüm eylemleri, Allah’ın merhametli, tez öfkelenmeyen ve şefkatli karakterine son derece uygun olacaktır.

Allah hiç kimsenin isteğini veya yargı gücünü zorla etkilemez. O, köle gibi itaatten zevk almaz. Elleriyle yarattığı varlıkların Kendisi’ni sevmeye layık olduğu için sevmelerini ister. Onların, Kendi bilgeliğini, adaletini ve iyiliğini akıllarıyla takdir ederek, Kendisi’ne itaat etmelerini tercih eder. Ve bu özellikleri hakkıyla kavrayabilen herkes O’nu sever, çünkü O’nun niteliklerine hayran olarak O’na doğru çekilirler.

Kurtarıcımız’ın öğrettiği ve örneklediği şefkat, merhamet ve sevgi ilkeleri, Allah’ın isteğinin ve karakterinin bir açıklamasıdır. Mesih, Babası’ndan almadığı hiçbir şeyi öğretmediğini beyan etti. İlahî yönetimin ilkeleri, Kurtarıcı’nın “Düşmanlarınızı sevin”¹³ buyruğuyla mükemmel uyum içindedir. Allah, evrenin iyiliği, hatta Kendi yargısına uğrayanların iyiliği için, kötülere adaletle muamele eder. Kendi yönetiminin yasalarına ve Kendi karakterinin adaletine uygun olarak yapabilse, onları mutlu ederdi. Onları sevgisinin belirtileriyle kuşatır, yasaının bilgisini onlara verir ve merhametinin bereketlerini onlara sunar; fakat O’nun sevgisini küçümserler, yasaını hiçe sayarlar ve merhametini reddederler. Sürekli olarak O’nun armağanlarını aldıkları halde, Veren’in adına leke sürerler; Allah’tan nefret ederler, çünkü O’nun kendilerinin

13 Bkz. Matta 5:43-44; Luka 6:27-28, 35-36.

İLK BÜYÜK ALDATMACA

günahlarından tiksindiğini bilmektedirler. Rab onların sapıklığına uzun süre tahammül eder; fakat en sonunda kaderlerine hükmedilecek olan karar saati gelecektir. O zaman bu asileri Kendi yanına mı zincirleyecek? Onlara Kendi isteğini zorla mı yaptıracak?

Şeytan'ı önderleri olarak seçerek onun gücünün etkisi altına girenler, Allah'ın huzuruna çıkmaya hazır değildirler. Gurur, aldaticılık, ahlaksızlık ve zalimlik onların karakterlerinde yer etmiştir. Bu insanlar cennete girip, yeryüzündeyken aşağıladıkları ve nefret ettikleri kişilerle sonsuza dek birlikte yaşayabilirler mi? Gerçek asla bir yalancının hoşuna gitmeyecek; yumuşak başlılık özgüveni ve gururu tatmin etmeyecek; paklık yozlaşmışlar için makbul olmayacak; kendi çıkarını aramayan sevgi bencillere çekici görünmeyecektir. Tamamen dünyasal ve bencilce isteklerin içine gömülmüş olanlara cennet nasıl bir zevk kaynağı sunabilir ki?

Hayatlarını Allah'a isyanla geçirmiş kişiler birdenbire göğe alınarak oradaki yüce, kutsal mükemmellik durumuna tanık olabilir mi –her can sevgiyle dolu, her yüz neşeyle parlıyor, Allah'ın ve Kuzu'nun şerefine yükselen ezgilerde müzikle coşuyorlar, ve tahtta oturan Kişi'nin yüzünden kurtulanların üzerine aralıksız ışık huzmeleri akıyor– kalpleri Allah'a, gerçeğe ve kutsallığa karşı nefretle dolu olanlar göksel kalabalığa katılarak övgü ilahilerine eşlik edebilirler mi? Allah'ın ve Kuzu'nun görkemine dayanabilirler mi? Hayır, hayır; onlara göğe uygun karakterler geliştirebilmeleri için yıllarca deneme süresi verilmişti; ancak onlar zihinlerini hiçbir zaman paklığı sevmek üzere eğitmediler; göğün dilini hiçbir zaman öğrenmediler, ve artık çok geç. Allah'a isyanla dolu bir yaşam onları göğe uygunsuz hale getirmiştir. Oranın saflığı, kutsallığı ve huzuru onlara işkence gibi gelir; Allah'ın görkemi yakıp tüketen bir ateş olur. O kutsal yerden kaçmaya can atacaktırlar. Kendilerini kurtarmak için ölen Kişi'nin

SEVGİNİN ZAFERİ

yüzünden saklanabilmek için yıkımı kucaklayacaklardır. Kötülerin kaderi kendi seçimleriyle belirlenmiştir. Cennete alınmamaları kendi isteklerindedir, Allah açısından ise adil ve merhametli bir karardır.

Tufanın suları gibi, büyük günün alevleri de kötülerin iflah olamayacaklarına ilişkin Allah'ın hükmünü beyan eder. İlahî yetkiye boyun eğmeye hiçbir istekleri yoktur. İradeleri isyanda kullanılmıştır; yaşam sona erdiğinde ise düşüncelerinin akışını tam aksi yöne çevirmek için çok geçirir, suçtan itaate, nefretten sevgiye dönmek için çok geç kalınmıştır.

Allah, katil Kayın'ın hayatını bağışlayarak, dünyaya, günahkârın dizginlenmeyen bir kötülük içinde yaşamasına izin verilmesinin getireceği sonucun bir örneğini verdi. Kayın'ın öğretisinin ve örnekliğinin etkisiyle, soyundan gelen büyük kalabalıklar günaha sürüklendi, ta ki “yeryüzünde insanın yaptığı kötülük” çoğalıp, “aklı fikri hep kötülükte” olana dek. “Tanrı'nın gözünde yeryüzü bozulmuş, zorbalıkla dolmuştur.” Yaratılış 6:5, 11.

Allah dünyaya merhamet göstererek, Nuh'un zamanında yeryüzünün kötü sakinlerini ortadan kaldırdı. Merhameti ile, Sodom'da oturan yozlaşmış insanları yok etti. Şeytan'ın aldatıcı gücü ile kötülüğün işçileri hayranlık ve takdir kazanır, böylece sürekli olarak başkalarını da isyana sürüklerler. Kayın'ın ve Nuh'un zamanında da böyleydi, İbrahim'in ve Lut'un zamanında da; günümüzde de böyledir. Allah, evrene olan merhameti ile, sonunda O'nun lütfunu reddedenleri yok edecektir.

“Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır.” Romalılar 6:23. Yaşam doğruların mirasıdır, kötülerin payına ise ölüm düşer. Musa İsrail'e şöyle bildirdi: “İşte bugün önünüze yaşamla iyiliği, ölümle kötülüğü koyuyorum.” Yasanın Tekrarı 30:15. Bu metinlerde bahsedilen ölüm, Adem'e verilen hüküm değildir,

İLK BÜYÜK ALDATMACA

zira onun suçunun cezasını tüm insanlık çekmektedir. Bu, sonsuz yaşamın karşıtı olan “ikinci ölüm”dür.

Adem’in günahının sonucu olarak, ölüm tüm insan soyuna geçti. Herkes aynı şekilde mezara girmektedir. Kurtuluş planının koşulları uyarınca da, herkes mezarlarından diriltilecektir. “Hem doğru kişilerin hem doğru olmayanların ölümden dirileceğine dair Tanrı’ya umut bağladım”; “Herkes nasıl Adem’de ölüyorsa, herkes Mesih’te yaşama kavuşacak.” Elçilerin İşleri 24:15; 1. Korintliler 15:22. Fakat belirtilen iki sınıf arasında bir ayırım yapılmıştır. “Mezarda olanların hepsinin O’nun sesini işitecekleri saat geliyor. Ve onlar mezarlarından çıkacaklar. İyilik yapmış olanlar yaşamak, kötülük yapmış olanlar yargılanmak üzere dirilecekler.” Yuhanna 5:28, 29. Yaşam dirilişine “dahil olanlar mutlu ve kutsaldır.” “İkinci ölümün bunların üzerinde yetkisi yoktur.” Vahiy 20:6. Fakat dahil olmayanlar, tövbe ve iman yoluyla bağışlanmayanlar, suçun cezasını görmeli, “günahın ücreti”ni ödemelidir. “Yaptıklarına göre” süresi ve şiddeti değişen, fakat sonunda ikinci ölümden son bulan cezaları çekeceklerdir. Allah’ın, adaleti ve merhametiyle tutarlı olarak günahkârı günahlarının içinde kurtarması mümkün olmadığından, onu suçlarının kendisine kaybettirdiği ve bizzat kendisinin de lâayık olmadığını kanıtladığı varoluştan yoksun bırakmaktadır. İlham ile yazan yazar şöyle diyor: “Yakında kötünün sonu gelecek, yerini arasan da bulunmayacak.” Bir diğeri de şöyle bildiriyor: “Yok olacaklar, hiç var olmamış gibi.” Mezmur 37:10; Ovadya 16. Rezilliğe batmış bir şekilde, umutsuz ve sonsuz bir yokluğa gömülecekler.

Böylece günahın ve ondan kaynaklanan tüm üzüntüler ile yıkımın sonu gelecektir. Mezmurcu şöyle diyor: “Kötüleri yok ettin, sonsuza dek adlarını sildin. Yok olup gitti düşmanlar sonsuza dek.” Mezmur 9:5, 6. Vahiy kitabında Yuhanna, sonsuzluğa bakarak, tek bir uyumsuz notayla bile ahengi bozul-

SEVGİNİN ZAFERİ

mayan evrensel bir övgü ilahisi duyar. Gökte ve yeryüzündeki bütün yaratıkların Allah'ı yücelttiği işitilir. Vahiy 5:13. Demek ki sonsuz işkencede kıvranırken Allah'a sövecek kaybolmuş canlar olmayacak; cehennemdeki zavallılar kurtulmuş olanların ezgilerini acı çığlıklarıyla bozmayacaktır.

Doğal ölümsüzlük şeklindeki temel yanlışlık üzerine, tıpkı ebedi işkence öğretisi gibi, Kutsal Yazılar'ın açık ifadelerine, mantığın gerektirdiklerine ve insanca duygularımıza aykırı olan, ölümden bilinçlilik durumu öğretisi kurulmuştur. Yaygın inanca göre, gökteki kurtulmuş olanlar, yeryüzündeki her şeyden, özellikle de arkalarında bıraktıkları arkadaşlarının hayatlarında olup bitenlerden haberdar olacaklardır. Peki ama, yaşayanların sorunlarını bilmeleri, sevdiklerinin işledikleri günahlara tanıklık etmeleri ve onların yaşamın kederlerine, hayal kırıklığına ve acılarına katlanmak zorunda kaldıklarını görmeleri, ölümlere nasıl mutluluk kaynağı olabilir ki? Yeryüzündeki arkadaşlarının üzerinde uçanlar, göğün mutluluğunun tadını ne kadar çıkarabilir? Ya tövbesiz kişinin son nefesini vermesinin hemen ardından canının cehennemin alevlerine teslim edildiği inancı ne kadar da korkunçtur! Arkadaşlarının mezara hazırlıksız girdiğini, üzüntü ve günahla dolu sonsuzluğa ayak bastığını görenler, ne kadar da derin acılara boğuluyor olmalı! Pek çok kişi bu rahatsız edici düşünceyle çılgınlığa sürüklenmiştir.

Kutsal Yazılar bu konularda ne söylüyor? Davut, insanın ölümden bilinçli olmadığını beyan ediyor. "O son soluğunu verince toprağa döner, O gün tasarıları da biter." Mezmur 146:4. Süleyman da aynı tanıklığı veriyor: "Çünkü yaşayanlar öleceğini biliyor, ama ölümler hiçbir şey bilmiyor." "Sevgileri, nefretleri, kıskançlıkları çoktan bitmiştir. Güneşin altında yapılanlardan bir daha payları olmayacaktır." "Gitmekte olduğun ölümler diyarında iş, tasarı, bilgi ve bilgelik yoktur." Vaiz 9:5, 6, 10.

İLK BÜYÜK ALDATMACA

Hizkiya'nın ömrü duasına karşılık olarak on beş yıl uzatıldığına, minnettar kral büyük merhametinden ötürü Allah'a bir şükran ilahisi sunmuştu. Bu ilahide böylesine sevinmesinin nedenini anlatıyor: “Çünkü ölümler diyarı sana şükredemez, ölüm övgüler sunmaz sana. Ölüm çukuruna inenlerin sadakatine umut bağlayamaz. Diriler, yalnız diriler bugün benim yaptığım gibi sana şükreder.” Yeşaya 38:18, 19. Popüler ilahiyat, ölümler arasındaki doğruları gökte, saadet içinde ve ölümsüz dilleriyle Allah'ı yüceltir bir halde tasvir eder; fakat Hizkiya ölümlerde böyle görkemli bir manzara göremiyordu. Mezmurcu da kendi sözleriyle buna tanıklık eder: “Çünkü ölümler arasında kimse seni anmaz, kim şükür sunar sana ölümler diyarından?” “Ölümler, sessizlik diyarına inenler, RABB'e övgüler sunmaz.” Mezmur 6:5; 115:17.

Pentikost günü Petrus, ataları Davut'un durumunu şöyle bildirmişti: “öldü, gömüldü, mezarı da bugüne dek yanımızda duruyor.” “Davut, kendisi göklere çıkmadığı halde...” Elçilerin İşleri 2:29, 34. Davut'un dirilişe kadar mezarda kalıyor olması, doğruların ölümler ölmez göğe gitmediğini kanıtlıyor. Davut yalnızca diriliş yoluyla, hatta Mesih'in dirilmiş olmasının gereğince, en sonunda Allah'ın sağında oturabilir.

Pavlus ise şöyle demişti: “Ölümler dirilmezse, Mesih de dirilmemiştir. Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır, siz de hâlâ günahlarınızın içindesiniz. Buna göre Mesih'e ait olarak ölmüş olanlar da mahvolmuşlardır.” 1. Korintliler 15:16–18. Dört bin yıldır ölen doğrular hemen göğe gidiyor olsalardı, Pavlus nasıl diriliş olmasaydı “Mesih'e ait olarak ölmüş olanlar da mahvolurlardı” diyebilirdi? Dirilişe hiçbir gerek kalmazdı.

Şehit Tyndale, ölümlerin durumuyla ilgili olarak şunu açıkladı: “Açıkça itiraf ediyorum, onların Mesih'in içinde bulunduğu, ya da Allah'ın seçilmiş meleklerinin içinde bulunduğu büyük görkemin halihazırda içinde olduklarına ikna olmuş değilim. Ne de imanımın herhangi bir kısmı

SEVGİNİN ZAFERİ

böyledir; zira öyle olsaydı, bedenlerin dirilişini vaazetmek boş bir çaba olmanın ötesine geçmezdi.” —William Tyndale, Preface to New Testament (Yeni Ahit Önsözü, basım: 1534). Tekrar basımı: British Reformers—Tindal, Frith, Barnes, Sayfa 349.

Ölümdeki sonsuz kutsanmışlık umudunun, dirilişe dair Kutsal Kitap öğretisinin daha da yaygın bir şekilde ihmal edilmesine yol açtığı yadsınamaz bir gerçektir. Bu eğilime dikkat çeken Dr. Adam Clarke şöyle dedi: “Diriliş öğretisine ilk Hristiyanlar arasında zamanımızda verildiğinden çok daha fazla önem verildiği görülüyor! Bu nasıl oluyor? Elçiler konuyu sürekli olarak gündemde tutuyor ve Allah’ın izleyicilerini bu öğreti aracılığıyla gayrete, itaate ve neşeli olmaya teşvik ediyorlardı. Günümüzde ise halefleri bundan neredeyse hiç bahsetmiyorlar! Elçiler öyle vaazettiler ve ilk Hristiyanlar öyle inandılar; biz böyle vaaz ediyoruz ve dinleyicilerimiz böyle inanıyor. Müjdede üzerinde daha fazla durulan hiçbir öğreti yoktur; mevcut vaaz sisteminde ise daha fazla ihmal edilen bir öğreti yoktur!” —Commentary (Kutsal Kitap Yorumları), 1. Korintliler 15. bölüm üzerine yorumlar, 3. paragraf.

Bu durum, görkemli diriliş gerçeği neredeyse tamamen unutulana ve Hristiyan dünyasının gözünden kaybolana dek sürmüştür. Bu nedenle önde gelen bir din yazarı, Pavlus’un 1. Selanikliler 4:13–18 ayetlerinde yer alan sözlerini yorumlarken şöyle diyor: “Teselliye yönelik olarak hangi açıdan bakılırsa bakılsın, doğruların kutlu ölümsüzlüğü öğretisi bizim için Rabb’in ikinci gelişine dair her türlü şüpheli öğretinin yerini almaktadır. Rab, ölümümüzde bize gelmektedir. Beklememiz ve gözlememiz gereken budur. Ölüler şimdiden görkemli yaşama geçmişlerdir. Yargılanmaları ve kutsanmaları için kıyamet borusunu beklemelerine gerek yoktur.”

Fakat İsa öğrencilerinden ayrılırken onlara yakında Kendisi’ne geleceklerini söylemedi. “Size yer hazırlamaya

İLK BÜYÜK ALDATMACA

gidiyorum” dedi. “Gider ve size yer hazırlarsam, ... yine gelip sizi yanıma alacağım.” Yuhanna 14:2, 3. Dahası, Pavlus şunları söylüyor: “Rabb’in kendisi, bir emir çağrısıyla, başmeleğin seslenmesiyle, Tanrı’nın borazanıyla gökten inecek. Önce Mesih’e ait ölümler dirilecek. Sonra biz yaşamakta olanlar, hayatta olanlar, onlarla birlikte Rabb’i havada karşılamak üzere bulutlar içinde alınıp götürüleceğiz. Böylece sonsuza dek Rab’le birlikte olacağız.” Ve ekliyor: “İşte birbirinizi bu sözlerle teselli edin.” 1. Selanikliler 4:16-18. Bu teselli sözleriyle, daha önce alıntı yapılan evrenselci din adamının sözleri arasında ne kadar da büyük bir çelişki var! Bunlardan ikincisi, yaşlı dostlarını, ölümlerin ne kadar günahkâr olurlarsa olsunlar, bu hayattan alındıklarında meleklerin yanına kabul edilecekleri güvencesiyle avutuyordu. Pavlus, iman kardeşlerinin dikkatini, mezarın zincirlerinin kırılacağı ve “Mesih’e ait ölümlerin” sonsuz yaşama uyandırılacağı, Rabb’in gelecekteki gelişine çekmektedir.

Herhangi bir kimse kutsanmışların evlerine girmeden önce, durumu araştırılmalı ve karakteri ile işleri Allah’ın önünde gözden geçirilmelidir. Herkes kitaplarda yazılı şeylere göre yargılanmalı ve yaptıkları işlerin karşılığını almalıdır. Bu yargılama ölüm anında gerçekleşmez. Pavlus’un sözlerine dikkat edin: “Çünkü dünyayı, atadığı Kişi aracılığıyla adaletle yargılayacağı günü saptamıştır. Bu Kişi’yi ölümden diriltmekle bunun güvencesini herkese vermiştir.” Elçilerin İşleri 17:31. Elçi burada açıkça dünyanın yargısı için, kendi zamanında henüz gelecek olan bir zaman belirlendiğini söylemişti.

Yahuda da aynı dönemden söz ediyor: “Yetkilerinin sınırı içinde kalmayıp kendilerine ayrılan yeri terk etmiş olan melekleri, büyük yargı günü için çözülmez bağlarla bağlayarak karanlığa hapsetti.” Ve tekrar, Hanok’un sözlerini aktarıyor:

SEVGİNİN ZAFERİ

“İşte Rab herkesi yargılamak üzere onbinlerce kutsalıyla¹⁴ geliyor.” Yahuda 6, 14, 15. Yuhanna, gördüklerini bildiriyor: “Tahtın önünde duran küçük büyük, ölüleri gördüm. Sonra kitaplar açıldı... Ölüler kitaplarda yazılanlara bakılarak yaptıklarına göre yargılandı.” Vahiy 20:12.

Peki ölüler zaten göğün mutluluğunu sürüyorlarsa veya cehennem alevleri arasında kıvranıyorlarsa, gelecekteki bir yargıya ne gerek vardır? Allah'ın bu önemli konulardaki öğretileri ne anlaşılabilir, ne de çelişkili değil; sıradan akıllar tarafından anlaşılabilir düzeydedir. Peki hangi dürüst zihin bu kuramda bilgelik ya da adalet görebilir ki? Doğrular, durumları araştırıldıktan sonra, Allah'ın huzurunda belki de asırlardır bulunmalarına rağmen, “Aferin, iyi ve güvenilir köle... Gel, efendinin şenliğine katıl!” övgüsünü mü alacaklar? Kötüler tüm yeryüzünün Yargıcı'ndan şu hükmü işitmek için işkence yerinden mi toplanıp getirilecekler: “Ey lanetliler, çekilin önümden! ... sönmez ateşe gidin!”? Matta 25:21, 41. Allah'ın bilgeliğine ve adaletine ne büyük bir alay, ne utanç verici bir suçlama!

Ruhun ölümsüzlüğü kuramı, Roma'nın putperestlikten alarak Hristiyanlık dinine kattığı sahte öğretilerden biriydi. Martin Luther bunu “Roma'nın dinsel hükümler mezbeleliğinin bir bölümünü meydana getiren iğrenç masallar” olarak nitelemişti. —E. Petavel, *The Problem of Immortality (Ölümsüzlük Sorunu)*, Sayfa 255. Reformcu, Süleyman'ın Vaiz kitabında yer alan ölümlerin hiçbir şey bilmediklerine dair sözlerini yorumlarken şöyle diyor: “Ölümlerin hiçbir... hisleri olmadığına tanıklık eden başka bir yer. Orada, diyor, hiçbir iş, hiçbir düşünce, hiçbir bilgi, hiçbir hikmet yok. Süleyman, ölümlerin uykuda olduğu ve hiçbir şey hissetmedikleri yargısında bulunmuştu. Zira ölümler orada

¹⁴ “Kutsal”: Burada melek anlamına gelir. Bkz. Matta 24:31.

İLK BÜYÜK ALDATMACA

ne günleri ne de yılları hesaplamadan yatıyorlar, ne var ki uyandıklarında kendilerine ancak bir dakika uyumuşlar gibi gelecek.” —Martin Luther, Exposition of Solomon’s Booke Called Ecclesiastes (Süleyman’ın Vaiz Adlı Kitabının İzahatı), Sayfa 152.

Kutsal Yazılar’ın hiçbir yerinde, doğruların ödülleri, kötülerin ise cezalarını ölüm anında gördüklerine dair bir ifade bulunmaz. Atalar ve peygamberler bu yönde hiçbir açıklamada bulunmadılar. Mesih ve elçileri buna dair hiçbir ipucu vermediler. Kutsal Kitap ölümlerin derhal göğe gitmediklerini açık bir şekilde öğretmektedir. Dirilişe kadar uyuyacakları bildirilir. 1. Selanikliler 4:14; Eyüp 14:10–12. Gümüş telin koptuğu ve altın tasın kırıldığı gün (Vaiz 12:6), insanın düşünceleri yok olur. Mezara inenler sessizlik içindedir. Güneş altında yapılan hiçbir işten artık haberleri olmaz. Eyüp 14:21. Yorulan doğrular için ne kutlu bir istirahat! Geçen zaman, ister uzun ister kısa olsun, onlara bir an gibi gelir. Uyurlar ve Allah’ın kıyamet borusuyla görkemli bir ölümsüzlüğe uyandırılırlar. “Evet, borazan çalınacak, ölümler çürümez olarak dirilecek... Çürüyen ve ölümlü beden çürümezliği ve ölümsüzlüğü giyinince, ‘Ölüm yok edildi, zafer kazanıldı!’¹⁵ diye yazılmış olan söz yerine gelecektir.” 1. Korintliler 15:52–54. Derin uykularından uyanırlarken, düşünmeye kaldıkları yerden devam ederler. Son duyguları ölümün acısıydı; son düşünceleri mezarın gücüne yenik düştükleriydi. Mezardan kalktıkları zaman, ilk mutlu düşünceleri şu zafer seslenişinde yankılanacaktır: “Ey ölüm, zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede?”¹⁶ 55. ayet.

15 Bkz. Yeşaya 25:8.

16 Bkz. Hoşea 13:14.

4. Bölüm

Ölümler Bizimle Konuşabilir mi?

Kutsal Yazılar'da sunulan kutsal meleklerin hizmeti, Kher Mesih izleyicisine çok teselli verici ve değerli bir gerçektir. Fakat bu konudaki Kutsal Kitap öğretisi, popüler ilahiyatın yanlışlarıyla gizlenmiş ve saptırılmıştır. İlk olarak putperest felsefeden alınan ve büyük sapkınlığın karanlığında Hristiyan inancına eklenen doğal ölümsüzlük öğretisi, Kutsal Yazılar'da son derece açık biçimde öğretilen “ölüler hiçbir şey bilmiyor”¹⁷ gerçeğinin yerine geçmiştir. Büyük kalabalıklar, ölümlerin ruhlarının, “kurtuluşu miras alacaklara hizmet etmek için gönderilen görevli ruhlar”¹⁸ olduğuna inanmaya başlamıştır. Üstelik bu, Kutsal Yazılar'da yer alan, göksel meleklerin varlığına ve onların daha hiçbir insan ölmemişken insanlık tarihiyle olan bağlantılarına ilişkin tanıklığa rağmen meydana gelmiştir.

İnsanın ölümlerde bilinçli olduğu öğretisi, bilhassa da ölümlerin ruhlarının yaşayanlara hizmet etmek amacıyla geri döndüğü inancı, çağdaş ruhçuluğun yolunu açmıştır. Eğer ölümler Allah'ın ve kutsal meleklerin huzuruna kabul ediliyorlarsa ve kendilerine önceden sahip olduklarına kıyasla

17 Bkz. Vaiz 9:5.

18 Bkz. İbraniler 1:14.

ÖLÜLER BİZİMLE KONUŞABİLİR Mİ?

çok daha fazla bilgi edinme ayrıcalığı verilmişse, neden yeryüzüne dönerek yaşayanları aydınlatıp eğitmesinler ki? Eğer, popüler ilahiyatçıların öğrettikleri gibi, ölülerin ruhları yeryüzündeki dostlarının çevresinde dönüp duruyorlarsa, neden onlarla iletişim kurarak onları kötülöklere karşı uyarmalarına veya acılarını teselli etmelerine izin verilmesin ki? İnsanın ölümdede bilinçli olduğuna inananlar, yüceltilmiş ruhların kendilerine getirdiği ilahî ışığı nasıl reddedebilir ki? İşte, Şeytan'ın amaçlarını gerçekleştirmek için kullandığı, kutsal sayılan bir yol. Onun emirlerini yerine getiren düşmüş melekler, ruhlar dünyasından gelen haberciler gibi görünürler. Kötülüğün efendisi, yaşayanları ölülerle buluşturma iddiasını sürerken, bir yandan da zihinleri üzerinde büyüleyici etkisini kullanmaktadır.

İnsanların önünde yeryüzünden ayrılan dostların görünümünü canlandırma gücüne sahiptir. Taklit mükemmeldir; tanıdık görünüm, sözler, ses tonu, hayret verici bir tutarlılıkla kopyalanır. Birçok kişi, sevdiği insanların göğün mutluluğunu sürdürdükleri güvencesiyle teselli bulur ve tehlikenin farkına bile varmadan, “aldatıcı ruhlara ve cinlerin öğretilerine”¹⁹ kulak verirler.

İnsanlar ölülerin gerçekten de geri gelerek kendileriyle iletişim kurabildiklerine inandırıldığında, Şeytan meleklerine mezara hazırlıksız girenlerin şeklinde görünmelerini emreder. Bunlar gökte mutlu olduklarını, hatta yüksek konumlara geldiklerini iddia ederler, böylece doğrularla kötülerin arasında hiçbir ayırım yapılmadığı yanılgısı daha da yaygın şekilde öğretilir. Ruhlar dünyasından gelen sözde ziyaretçiler kimi zaman doğru çıkan uyarılar ve öğütler de verirler. Sonra, güven kazandıkça, Kutsal Yazılar'a imanı doğrudan doğruya baltalayan öğretilerini sunmaya başlarlar. Yeryüzündeki dost-

19 Bkz. 1. Timoteos 4:1.

SEVGİNİN ZAFERİ

larının iyiliğiyle yakından ilgiliymiş gibi görünerek, en tehlikeli yanılgıları gizlice aşarlar. Bazı gerçekleri söylemeleri ve kimi zaman gelecekteki olayları önceden bildirmeleri, onlara görünürde güvenilirlik kazandırır; ve sahte öğretileri büyük kalabalıklar tarafından Kutsal Kitap'ın en kutsal gerçekleriyymiş gibi kolaylıkla kabullenilerek kesin şekilde iman edilir. Allah'ın yasaı bir kenara bırakılır, lütuf Ruhu hor görülür, antlaşma kanı sıradan bir şey sayılır. Ruhlar Mesih'in tanrılığını inkâr eder ve Yaratıcı'yı dahi kendileriyle aynı düzeye çekerler. Böylece büyük isyancı, yeni bir kisve altında, gökte başlayan ve yaklaşık altı bin yıldır yeryüzünde de süregelen Allah'a karşı savaşına devam eder.

Pek çok kişi ruhsal tezahürleri medyumların sahtekârlığına veya el çabukluğuna atfederek açıklamaya çalışır. Ancak bazı durumlarda sahtekârlık gösterileri gerçekmiş gibi yutturulmakta ise de, kimi zaman doğüstü güçlerin belirgin gösterilerine de tanık olunur. Modern ruhçuluğu başlatan gizemli tıklamalar insan hilelerinin veya kurnazlığının bir sonucu değil, bizzat kötü meleklerin çalışmasıydı; böylece en başarılı ruh yıkıcı aldatmacalardan birini sahneye koydular. Birçok kişi ruhçuluğun insan sahtekârlığından başka bir şey olmadığını düşünmektedir; ancak doğüstü olmaktan başka bir şekilde açıklayamadıkları belirtilerle yüz yüze geldiklerinde aldanırlar ve bunun Allah'ın büyük gücü olduğunu kabul etmeye sürüklenirler.

Bu kişiler Kutsal Yazılar'da Şeytan ve onun temsilcileri tarafından gerçekleştirilen mucizelerle ilgili uyarıları gözden geçirirler. Firavunun büyücüleri, Allah'ın mucizelerini taklit etmeyi şeytani yardım sayesinde başarmışlardı. Pavlus, Mesih'in ikinci gelişinden önce şeytani gücün benzer şekillerde tezahür edeceğini doğruluyor. Rabb'in gelişinden önce "her türlü mucizede, yanıltıcı belirtilerle harikalarda ve mahvolanları aldatan her türlü kötülükte sergilenen Şeytan'ın et-

ÖLÜLER BİZİMLE KONUŞABİLİR Mİ?

kinliği” ortaya çıkacak. 2. Selanikliler 2:9, 10. Elçi Yuhanna da, son günlerde ortaya konacak mucizeler yapma gücünü açıklarken şöyle diyor: “İnsanların gözü önünde, gökten yere ateş yağdıracak kadar büyük belirtiler gerçekleştiriyordu... gerçekleştirmesine izin verilen belirtiler sayesinde, yeryüzünde yaşayanları saptırdı.” Vahiy 13:13, 14. Burada bahsedilen, yalnızca basit taklitler değildir. İnsanlar, Şeytan’ın temsilcilerinin, yapıyormuş gibi göründükleri değil, gerçekten yapma kudretleri olan mucizeleriyle saptırıyor.

Üstün zekâsının gücünü uzun zamandır aldatıcılık çalışması için kullanan karanlığın efendisi, ayartılarını her sınıftan ve ortamdan insana uygun olacak şekilde ustalıkla uyarlar. Kültürlü ve incelikli kişilere ruhçuluğu daha zarif ve düşünsel özellikleriyle sunmakta, böylece pek çok kişiyi tuzağına başarıyla düşürmektedir. Ruhçuluğun verdiği bilgelik, elçi Yakup tarafından “gökten inen değil, dünyadan, insan doğasından, cinlerden gelen bilgelik” olarak tanımlanmaktadır. Yakup 3:15. Ancak büyük aldatıcı bunu, gizlemenin amacına en uygun olduğu durumlarda ustalıkla gizlemektedir. Ayartı çölünde Mesih’in önünde göksel serafın parlak elbiselerine bürünmüş olarak görünen kişi, insanlara en cazip şekilde, bir ışık meleği görünümünde gelir. Moral yükseltici konuları sunarak mantığa hitap eder; coşturucu sahnelerle hayal gücünü tatmin eder ve dokunaklı sevgi ve hayırseverlik tasvirleri ile sempati toplar. Hayal gücünü tahrik ederek yüksekte uçurur, onun yönlendirmesi sonucunda insanlar kendi bilgeliklerinden o kadar gurur duyarlar ki, kalplerinde Sonsuz Olan’ı hor görürler. Dünyanın Kurtarıcısı’nı çok yüksek bir dağa çıkararak ona dünyanın tüm krallıklarını ve bunların görkemi ni gösterebilen güçlü varlık, ayartılarını insanlara ilahî gücün koruması altında olmayan herkesin duyularını saptıracak şekilde sunacaktır.

SEVGİNİN ZAFERİ

Şeytan, gizli bilgiye sahip olma arzusunu ateşleyerek, kendini yüceltme duygusunu tahrik ederek Aden bahçesinde Havva'yı kandırdığı gibi, şimdi de tüm insanları kandırmaktadır. Düşmesine neden olan şey, bu kötülöklere değer vermesiydi, ve bunlar aracılığıyla insanın yıkımını tasarlamaktadır. "İyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız" diye bildirir. Yaratılış 3:5. Ruhçuluk, "insanın bir ilerleme sürecinin ürünü olduğunu; doğumundan itibaren ilerlemesinin, sonsuzluğa, Tanrılığa doğru gitmesinin onun kaderi olduğunu" öğretmektedir. Ve yine: "Her zihin başka bir zihni değil, kendi kendini yargılayacaktır." "Yargı doğru olacaktır, zira kendi kendisinin yargısıdır... Taht senin içindedir." Ruhçu bir öğretmen, içindeki "ruhsal bilinç" uyandığında şöyle demiş: "Sevgili dostlarım, hepsi kusursuz yarı tanrıları." Bir diğeri de şöyle bildiriyor: "Her adil ve mükemmel varlık Mesih'tir."

Böylece Şeytan, gerçek tapınılacak varlık olan sonsuz Allah'ın doğruluğu ve mükemmelliğinin yerine; insanın başarısının gerçek standardı olan O'nun yasasının mükemmel adaleti yerine, tek tapınılacak varlık olarak, tek yargı kuralı ve karakter standardı olarak, insanın günahlı doğasını koymuştur. Bu, yukarı değil, aşağı doğru bir ilerlemedir.

Görerek değişime uğruyor oluşumuz, hem zihinsel hem de ruhsal doğanın bir kanunudur. Zihin, üzerinde durmasına izin verilen konulara aşama aşama kendini uyarlar. Sevmesine ve saygı duymasına alışılan şeylere kendini benzetir. İnsan asla kendi paklık, iyilik veya gerçeklik standardından daha yüksek bir standarda ulaşmayacaktır. En yüksek ideali kendisi olursa, daha yüksek bir konuma asla erişemeyecektir. Aksine, sürekli olarak daha derine batmaya devam edecektir. Yalnızca Allah'ın lütfu insanı yüceltme gücüne sahiptir. Kendi başına bırakılan insanın yönü, kaçınılmaz olarak aşağı doğru olacaktır.

ÖLÜLER BİZİMLE KONUŞABİLİR Mİ?

Ruhçuluk kendisini, rahatına düşkünlere, zevk ve şehvet peşinde koşanlara, daha zarif ve entelektüel kişilere görüldüğü haline nazaran daha az sinsi bir kisve ile sunar; bu kişiler ruhçuluğun daha kaba biçimlerinde kendi eğilimlerine uygun şeyler bulurlar. Şeytan insan doğasının zayıflıklarını dikkatle çalışır, her kişinin işlemeye eğilimli olduğu günahları belirler ve bu kötülük eğilimlerini tatmin etme fırsatlarının eksik kalmaması için çaba gösterir. İnsanları, özünde yasaya uygun olan şeylerde aşırıya gitmeye ayartarak, ölçsüzlük yoluyla kendi fiziksel, akli ve ahlaki güçlerini zayıflatmalarını sağlar. Tutkulara düşkünlüğü kullanıp insan doğasını tamamen vahşileştirerek, binlerce kişiyi mahvetmiştir ve mahvetmektedir. İşini tamamlamak için de, ruhlar aracılığıyla “gerçek bilginin insanı tüm yasaların üzerine çıkardığını”, “varolan her şeyin doğru olduğunu”, “Allah’ın kimseyi suçlamadığını” ve “işlenen tüm günahların masum olduğunu” bildirir. İnsanların bu şekilde arzusunun en yüce yasa olduğuna, özgürlüğün ruhsat olduğuna ve insanın yalnızca kendisine karşı sorumlu olduğuna inandırıldığı bir noktada, her elde bu kadar çok yozlaşma ve ahlâksızlık birikmesine nasıl şaşabiliriz? Büyük kalabalıklar, kendilerine dünyasal kalbin buyurduğu şeylere itaat etme özgürlüğü veren öğretileri memnuniyetle kabul etmektedir. Özdenetim dizginleri şehvete teslim edilmekte, zihnin ve ruhun güçleri hayvani eğilimlere bağlı kılınmakta ve Şeytan, Mesih’in izleyicileri olduğunu iddia eden binlerce kişiyi büyük bir sevinçle ağına düşürmektedir.

Ancak ruhçuluğun yalancı iddialarına hiç kimsenin aldanmaması gerekir. Allah dünyaya tuzağın farkına varmalarına yetecek kadar ışık vermiştir. Yukarıda belirtildiği gibi, ruhçuluğun temelini oluşturan kuram, Kutsal Yazılar’ın en açık ifadeleriyle savaşı halindedir. Kutsal Kitap ölülerin hiçbir şey bilmediğini, düşüncelerinin yok olduğunu; güneş altında yapılan hiçbir işte paylarının olmadığını; yeryüzünde yaşayan-

SEVGİNİN ZAFERİ

lar arasındaki en sevdikleri kişilerin sevinçlerinden ve kederlerinden haberlerinin bile olmadığını bildirmektedir.

Üstelik, Allah ölülerin ruhlarıyla kurulduğu iddia edilen her türlü iletişimi yasaklamıştır. İbranilerin zamanında, günümüzdeki ruhçuların yaptığı gibi, ölülerle iletişim kurduklarını iddia eden bir sınıf vardı. Kutsal Kitap, “tanıdık ruhlar”²⁰ olarak adlandırılan bu diğer dünyalardan gelen ziyaretçilerin, aslında “cinlerin ruhları”²¹ olduğunu bildirir. (Bakınız: Çölde Sayım 25:1–3; Mezmur 106:28; 1. Korintliler 10:20; Vahiy 16:14.) Ruhlarla uğraşmak (cincilik ve ruh çağırma) Rabb’in gözünde iğrenç bir suç olarak ilan edilmişti ve cezası kesinlikle ölümdü. Levililer 19:31; 20:27. Büyücülük adı bile artık bununla uğraşanları aşağılamak amacıyla kullanılmaktadır. İnsanların kötü ruhlarla ilişkiye girebilecekleri iddiası bir Karanlık Çağ masalı olarak görülmektedir. Fakat mensuplarının sayısı yüz binlerle, hatta milyonlarla ifade edilen, bilimsel çevrelere sızmış, kiliseleri işgal etmiş olan ve yasama organlarında, hatta kralların saraylarında bile rağbet gören ruhçuluk – bu muazzam aldatmaca, eskiden yargılanan ve yasaklanan büyücülüğün yeni bir kiske altında diriltilmesinden başka bir şey değildir.

20 Türkçe Kutsal Kitap çevirilerinde “tanıdık ruhlar” ifadesi bulunmaz, bunun yerine çoğunlukla ruhlarla uğraşan kişilere doğrudan atıfta bulunulmuş, ya da sözkonusu sözcükler yalnızca “ruh” kelimesiyle ifade edilmiştir. Orijinal metnin bütünlüğünü bozmamak için, yazarın kullandığı İngilizce Kutsal Kitap çevirisindeki ifade Türkçeleştirilmiştir. Kaynak ayetler: Levililer 19:31, 20:6; Yasa’nın Tekrarı 18:11; 1. Samuel 28:3, 9; 2. Krallar 21:6, 23:24; Yeşaya 8:19, 19:3.

21 Tüm Türkçe Kutsal Kitap çevirilerinde geçen, bu bölümün başında “cin” olarak ifade edilen varlıklar, aslında Şeytan’ın saptırarak düşmelerine neden olduğu meleklerdir. Dolayısıyla toplumumuzda kültürel olarak tanınan, kötülerinin yanı sıra Tanrı’ya iman edenlerinin de bulunduğu inananlar “cin”lerle ilişkisi yoktur. Yazarın kullandığı ve Kutsal Kitap’ın İngilizce çevirilerinde geçen sözcük “devil”dir; bu sözcüğün kökenindeki Grekçe “diabolos”, dilimizde de kullanılan Arapça “iblis” sözcüğüyle ortak kökenlidir ve özel anlamda Şeytan’ı, genel anlamda ise her türden “kötü ruh”u ifade eder.

ÖLÜLER BİZİMLE KONUŞABİLİR Mİ?

Ruhçuluğun gerçek niteliğine dair başka hiçbir belirti olmasa bile, ruhların doğruluk ile günah arasında, Mesih'in en yüce ve en pak elçileri ile Şeytan'ın en yozlaşmış hizmetkârları arasında hiçbir ayırım yapmamaları bir Hristiyan için yeterli olmalıdır. Şeytan, insanların en aşağılık olanlarını gökteymiş gibi göstererek dünyaya şöyle diyor: "Ne kadar kötü olursanız olun; Allah'a ve Kutsal Kitap'a ister inanın, ister inanmayın, canınızın istediği gibi yaşayın; gök sizin yuvanızdır." Ruhçu öğretmenler adeta şunu söylüyor: "Kötülük yapan herkes RABB'in gözünde iyidir, O onlardan hoşnuttur"; ya da, "Hani, adalet sağlayan Tanrı nerede?" Malaki 2:17. Allah'ın sözü şöyle diyor: "Kötüye iyi, iyiye kötü diyenlerin, karanlığı ışık, ışığı karanlık yerine koyanların... vay haline!" Yeşaya 5:20.

Bu yalancı ruhlar tarafından taklit edilen elçiler, yeryüzündeyken Kutsal Ruh'un yönlendirişiyile yazdıkları ile çelişki içine düşürülmektedir. Kutsal Kitap'ın ilahî kökenini inkâr ederler ve böylece Hristiyan umudunun temelini yıkarak göğe giden yolu aydınlatan ışığı söndürürler. Şeytan dünyayı, Kutsal Kitap'ın sadece bir kurmaca olduğuna, ya da en azından insanlığın bebeklik dönemine uygun bir kitap olduğuna, ancak artık hafife alınabileceğine veya modası geçmiş olarak bir kenara bırakılabileceğine inandırmaktadır. Allah'ın sözünün yerine geçmesi için de ruhsal tezahürler ortaya koymaktadır. Bu kanal tamamen onun kontrolü altındadır; bu sayede dünyayı istediğine inandırabilmektedir. Kendisini ve izleyicilerini yargılayacak olan kitabı olmasını istediği yere, karanlığa itmekte; dünyanın Kurtarıcısı'nı sıradan bir adam gibi göstermektedir. İsa'nın mezarını bekleyen Romalı muhafızın, başkâhinlerin ve önderlerin O'nun dirilişinin kanıtlarını çürütmek için kendisine tembihledikleri yalanı yaydığı gibi, ruhsal tezahürlere inananlar da Kurtarıcımız'ın yaşamında mucizevi bir şey olmamış gibi göstermeye çalışmaktadır. İsa'yı böylece arka plana attıktan sonra,

SEVGİNİN ZAFERİ

Mesih'in mucizelerini kat kat aştığını söyleyerek dikkatleri kendi mucizelerine çekmektedirler.

Ruhçuluğun şimdilerde şekil değiştirdiği ve itiraza neden olabilecek niteliklerini gizleyerek Hristiyan kisvesi altına girdiği bir gerçektir. Fakat kürsüden ve basın yoluyla ifade ettikleri düşünceler yıllardır kamunun önündedir ve bunlara bakarak gerçek karakter özellikleri anlaşılabilir. Bu öğretiler ne inkâr edilebilir, ne de gizlenebilir.

Mevcut durumunda ise, önceki kadar bile hoşgörüyeye layık değildir çünkü daha tehlikeli, daha sinsi bir aldatmaca halini almıştır. Eskiden Mesih'i ve Kutsal Kitap'ı açıkça inkâr ederken, şimdi her ikisini de kabul ettiğini ileri sürmektedir. Fakat Kutsal Kitap, yenilenmemiş kalbe hoş gelecek bir şekilde yorumlanmakta, böylece ciddi ve son derece önemli gerçekleri anlamsız hale getirilmektedir. Sevginin üzerinde Allah'ın temel niteliği olarak durulmakta, fakat iyi ile kötü arasında hiçbir ayırım yapmayan zayıf bir duygusallığa alçaltılmaktadır. Allah'ın adaleti, O'nun günahı kınaması ve O'nun kutsal yasasının gerekleri gözlerden gizlenmektedir. İnsanlara On Emir'e hükümsüz bir kanun gözüyle bakmaları öğretilmektedir. Hoş ve büyüleyici masallar duyguları cezbederek, insanları Kutsal Kitap'ın imanlarının temeli olmasını reddetmeye yönlendirmektedir. Mesih aynı eskisi gibi reddedilmektedir; fakat Şeytan insanların gözlerini öylesine kör etmiştir ki, bu aldanışın farkına bile varılmamaktadır.

Ruhçuluğun aldatıcı gücünü ve onun etkisi altında kalmanın tehlikelerini kavrayabilen çok az sayıda insan vardır. Pek çok kişi yalnızca meraklarını tatmin etmek için bununla ilgilenir. Ona gerçekten inanmazlar ve kendilerini ruhların denetimine bırakma düşüncesi onları dehşete düşürür. Fakat yasak bölgede gezinmektedirler ve güçlü yok edici onların isteğinden bağımsız olarak gücünü üzerlerinde uygulamaktadır. Zihinlerini bir kez onun yönetimine sunmaya ikna ol-

ÖLÜLER BİZİMLE KONUŞABİLİR Mİ?

duklarında, onları hemen tutsak alır. Kendi güçleriyle onun büyüleyici ve cazip tılsımından kurtulmaları imkânsızdır. Tuzağa düşen bu canları yalnızca, içten iman dualarına karşılık olarak, Allah'ın gücü özgür kılabilir.

Kendini günahlı karakter özelliklerine kaptıranlar, ya da bilinen bir günahı isteyerek sürdürenler, Şeytan'ın ayartılarına davetiye çıkarmaktadır. Kendilerini Allah'tan ve O'nun meleklerinin gözetiminden ayırmaktadırlar; kötülüğün efendisi ayartılarını sunduğunda savunmasız kalırlar ve kolaylıkla yem olurlar. Kendilerini böylesine onun gücüne bırakanlar, bu yolun onları nereye götürdüğünün farkında bile değildir. Ayartıcı, onların kontrolünü eline geçirdikten sonra başkalarını da ayartarak yıkıma götürmeleri için onları kendi araçları olarak kullanır.

Yeşaya peygamber şöyle diyor: “Birileri size, ‘Fısıldaşıp mırıldanan medyumlarla ruh çağıranlara danışın’ dediğinde, ‘Halk kendi Tanrısı’na danışmaz mı; yaşayanlar için ölülere mi danışılır?’ deyin. Tanrı’nın öğretisine ve bildirisine dönmek gerek! Böyle düşünmezlerse, onlar için hiç şafak sökmeyecek.” Yeşaya 8:19, 20. İnsanlar Kutsal Yazılar’da insan doğası ve ölülerin durumuyla ilgili olarak açıkça ifade edilen gerçeği kabul etmeye istekli olsalardı, ruhçuluğun iddialarında ve tezahürlerinde, aslında Şeytan’ın güç, belirtiler ve yalan harikalarla çalıştığını görürlerdi. Ancak dünyasal kalbin böylesine hoşuna giden özgürlüğü bırakarak sevdikleri günahları terk etmek yerine, kalabalıklar gözlerini ışığa kapatarak, uyarılara kulak asmadan bildikleri yolda ilerlemekte, Şeytan çevrelerinde ağlarını örerken, onlar da onun tuzağına düşmektedirler. “Gerçeği sevmeye ve böylece kurtulmaya yanaşmadıklarından”, “Tanrı yalana kanmaları için onların üzerine yanıtıcı bir güç gönderiyor.” 2. Selanikliler 2:10, 11.

Ruhçuluğun öğretilerine karşı çıkanlar, yalnızca insanlara değil, Şeytan’a ve meleklerine savaş açmaktadırlar. Onlar,

SEVGİNİN ZAFERİ

yüksek yerlerdeki yönetimlere, güçlere ve kötülüğün ruhsal ordularına karşı bir mücadeleye girişmişlerdir. Şeytan, göksel habercilerin gücüyle geri püskürtülmedikçe, egemenlik alanından bir karış bile vermeyecektir. Allah'ın halkı, Kurtarıcımız'ın şu sözleri ile ona karşı çıkabilmelidir: "Yazılmıştır."²² Şeytan, Mesih'in zamanında olduğu gibi bugün de Kutsal Yazılar'dan alıntı yapabilir ve onun öğretilerini kendi hilelerini desteklemek için kullanabilir. Bu tehlikeli çağda yaşayanlar Kutsal Yazılar'ın tanıklığını kendi kendilerine anlamalıdır.

Pek çok kişinin karşısına sevgili akrabalarını veya dostlarını taklit eden cinlerin ruhları çıkacak ve en tehlikeli sapkınlıkları öğreteceklerdir. Bu ziyaretçiler en hassas duygularımıza hitap ederek, iddialarını güçlendirmek için mucizeler yapacaklardır. Onlara, ölülerin bir şey bilmediklerine ve bu şekilde görünenlerin cinlerin ruhları olduğuna ilişkin Kutsal Kitap gerçeğiyle karşı koymalıyız.

"Yeryüzünde yaşayanları denemek için bütün dünyanın üzerine gelecek olan deneme saati" hemen önümüzdedir. Vahiy 3:10. İmanı Allah'ın sözüne sağlam bir şekilde dayanmayan herkes aldanacak ve yenik düşecektir. Şeytan, insanoğullarının kontrolünü eline geçirebilmek için "aldatan her türlü kötülükte" etkinlik gösterecek ve aldatmacaları gittikçe çoğalacaktır. Fakat amacını yalnızca insanlar onun ayartılarına gönüllü olarak teslim oldukça gerçekleştirebilir. Gerçeğin bilgisini ısrarla arayanlar ve itaat yoluyla canlarını paklamaya çalışarak, çatışmaya hazırlanmak için ellerinden geleni yapanlar, hakikatin Allah'ında sağlam bir sığınak bulacaklardır. Kurtarıcı'nın vaadi, "Sözüme uyararak sabırla dayandım. Ben de... seni esirgeyeceğim"dir (10. ayet). O, Kendisi'ne güvenen tek bir canın bile Şeytan tarafından alt

22 Bkz. Matta 4:1-11; Luka 4:1-13.

ÖLÜLER BİZİMLE KONUŞABİLİR Mİ?

edilmesine izin vermektense, Kendi halkını korumak için gökteki tüm melekleri gönderecektir.

Yeşaya peygamber, kötülerin üzerine gelen ve onların kendilerini Allah'ın yargısından emniyette hissetmelerini sağlayan korkunç aldatmacayı gözler önüne seriyor: "Ölümlerle antlaşma yaptık, ölümler diyarıyla uyuştuk; öyle ki, büyük bela ülkeden geçerken bize zarar vermeyecek. Çünkü yalanları kendimize sığınak yaptık, hilenin ardına gizlendik." Yeşaya 28:15. Burada tarif edilen sınıfa, inatçı tövbesizlikleri içinde günahkârların cezalandırılmayacağı düşüncesiyle kendilerini avutanlar dahildir; ne kadar yozlaşmış olursa olsun tüm insanların göğe yükseltilecek Allah'ın melekleri olacakları düşüncesiyle teselli bulurlar. Fakat Göğün doğrulara sıkıntı zamanları için sığınak olarak verdiği hakikatleri reddeden ve bunun yerine Şeytan'ın sunduğu yalanlar sığınağını, yani ruhçuluğun aldatıcı iddialarını kabul edenler, daha da emin adımlarla ölümlerle ve cehennemle bir anlaşma yapmaktadırlar.

Bu neslin körlüğü, sözlere sığmayacak denli hayret vericidir. Binlerce kişi Allah'ın sözünü inanmaya değmez bularak reddetmekte ve Şeytan'ın aldatmacalarını seve seve ve güvenle kabullenmektedir. Şüpheciler ve alaycılar, peygamberlerin ve elçilerin imanını savunanların bağnazlığını yermekte, Kutsal Yazılar'ın Mesih ve kurtuluş planıyla ve gerçeği reddedenlerin alacağı cezayla ilgili ciddi uyarılarını alay konusu etmektedirler. Allah'ın isteklerini kabul ederek O'nun yasasının gereklerini yerine getiren zihinlere, dar kafalı, zayıf ve batıl inançlı olarak acımayla bakmaktadırlar. Gerçekten de ölümlerle ve cehennemle bir anlaşma yapmış gibi, kendileri ile Allah'ın intikamı arasına aşılabilir bir engel koymuş gibi güven içindedirler. Hiçbir şey onların korkularını uyandıramaz. Ayartıcıya öylesine teslim olmuşlar, onunla öyle sıkı birleşmişler ve onun ruhuyla öyle etrafıca aşılanmışlardır ki, tuzağından kurtulmaya hiçbir güçleri ve eğilimleri yoktur.

SEVGİNİN ZAFERİ

Şeytan, dünyayı aldatmak için son çabasını uzun zamandan beri hazırlamaktadır. Eserinin temeli, Aden bahçesinde Havva'ya verilen güvenceyle atılmıştır: “Kesinlikle ölmezsiniz.” “O ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.” Yaratılış 3:4, 5. Ruhçuluğu geliştirerek, şaheser hilesine giden yolu adım adım hazırladı. Tasarımlarını henüz tam olarak bitirmedi; ancak zamanın son diliminde bunu gerçekleştirecek. Peygamber şöyle diyor: “... kurbağaya benzer üç kötü ruhun çıktığını gördüm. Bunlar doğüstü belirtiler gerçekleştiren cinlerin ruhlarıdır. Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın büyük gününde olacak savaş için bütün dünyanın krallarını toplamaya gidiyorlar.” Vahiy 16:13, 14. Allah'ın sözüne iman yoluyla O'nun gücü tarafından korunan kişilerin dışında tüm dünya, bu aldanışla sürüklenip gidecektir. İnsanlar, ölümcül bir güvenlik duygusuyla hızla uyutulmaktadır ve ancak Allah'ın gazabının dökülmesiyle uyanacaklardır.

Rab Allah şöyle diyor: “Adaleti ölçü ipi, doğruluğu çekül yapacağım. Yalanlara dayanan sığınağı dolu süpürüp götüreceğim, gizlendiğiniz yerleri sel basacak. Ölümle yaptığınız antlaşma yürürlükten kaldırılacak, ölümler diyarıyla uyuşmanız geçerli sayılmayacak. Büyük bela ülkeden geçerken sizi çiğneyecek.” Yeşaya 28:17, 18.

5. Bölüm

Vicdan Özgürlüğü Tehdit Altında

Roma Katolikliği bugünlerde Protestanlar arasında geçmiş yıllara göre çok daha fazla rağbet görmektedir. Katolik inancının egemen olmadığı ve papalık yanlılarının etkinlik kazanmak için uzlaştırıcı bir yordam izledikleri ülkelerde, reform kiliselerini papalık hiyerarşisinden ayıran öğretilere gittikçe büyüyen bir ilgisizlik gözlenmektedir; ne de olsa temel noktalarda zannedildiği kadar farklı yönümüz olmadığı, ve tarafımızdan biraz ödün verilerek Roma'yla daha iyi anlaşabileceğimiz düşüncesi gitgide yaygınlaşmaktadır. Bir zamanlar, Protestanlar kendilerine çok pahalıya mal olan vicdan özgürlüğüne büyük değer verirlerdi. Eskiden çocuklarına, papalık sisteminden nefret etmeleri gerektiğini ve Roma'yla uyum sağlamaya çalışmanın Allah'a sadakatsizlik olacağını öğretirlerdi. Fakat şimdi ifade edilen duygular ne kadar da farklıdır!

Papalığı savunanlar kiliseye iftira atıldığını ileri sürmektedir, ve Protestan dünyası bu iddiayı kabullenme eğilimindedir. Pek çok kişi, kilisenin şu anki durumunu, cahillik ve karanlık dönemlerindeki egemenliğine damgasını vuran iğrençlikler ve saçmalıklara bakarak değerlendirmenin haksızlık olacağına ısrarlıdır. Kilisenin korkunç zalimliğini

SEVGİNİN ZAFERİ

karanlık çağların barbarlığının bir sonucu olarak mazur göstermekte ve modern medeniyetin kilisenin felsefelerini değiştirdiğini belirterek onu savunmaktadır.

Bu kişiler, bu kibirli gücün sekiz yüz yıl boyunca ortaya attığı yanılmazlık iddiasını unuttular mı yoksa? Bu iddia, vazgeçilmesi bir yana, on dokuzuncu yüzyılda her zamankinden daha büyük bir kesinlikle onaylanmıştır. Roma, “kilisenin hiçbir zaman hata yapmadığını; Kutsal Yazılar’a göre de hiçbir zaman yapmayacağını” (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History [Kilise Tarihinin Kurumları], 3. kitap, II. yüzyıl, kısım 2, bölüm 2, madde 9, not 17) iddia ederken, geçmiş yüzyıllarda yönünü belirleyen ilkeleri nasıl terk edebilir?

Papalık kilisesi, yanılmazlık iddiasını asla geri almayacaktır. Dogmalarını reddedenlere zulmetmek için tüm yaptıklarını haklı görmektedir; peki kendisine fırsat verilse aynı eylemleri tekrarlamaz mı? Laik hükümetlerin günümüzde uyguladıkları kısıtlamalar kaldırılrsa ve Roma’ya eski gücü geri verilse, zulüm ve baskı dönemi en kısa zamanda geri gelecektir.

Tanınmış bir yazar, papalık hiyerarşisinin vicdan özgürlüğüne karşı tutumu politikasının başarıyla uygulamasının Amerika Birleşik Devletleri’ni tehdit etme konusunda şöyle söylüyor:

“Amerika Birleşik Devletleri’nde Roma Katolikliğine karşı duyulan her türlü korkuyu bağınazlık veya çocukça düşünmeyle açıklamaya istekli pek çok kişi var. Bu insanlar Roma Katolikliğinin karakterinde ve serbest kurumlarımıza karşı tavrında düşmanca hiçbir şey göremiyor ve gelişmesinde göze çarpan bir husus bulamıyorlar. Öyleyse öncelikle devletimizin bazı temel ilkeleri ile Katolik Kilisesinin temel ilkelerini karşılaştıralım.

“Amerika Birleşik Devletleri anayasası vicdan özgürlüğünü garanti altına alır. Daha değerli ve daha temel hiçbir şey yok-

VİCDAN ÖZGÜRLÜĞÜ TEHDİT ALTINDA

tur. Papa IX. Pius, 15 Ağustos 1854 tarihli genelgesinde şöyle demiştir: ‘Vicdan özgürlüğünü savunan saçma ve yanlış öğretiler veya hezeyanlar, çok tehlikeli bir yanılıdır – bir devlette en çok korkulması gereken tehlikelerden biridir.’ Aynı papa, 8 Aralık 1864 tarihli genelgesinde, ‘vicdan ve dinsel ibadet özgürlüğünü savunanları’ ve ‘kilisenin güç kullanmaması gerektiğini iddia edenleri’ lanetle aforoz etmiştir.

“Roma kilisesinin Amerika Birleşik Devletleri’ndeki barışçı tonu, fikir değişikliğinin göstergesi değildir. Çaresiz kaldığı yerde müsamahakâr görünmektedir. Piskopos O’Connor şöyle diyor: ‘Din özgürlüğüne, ancak Katolik dünyasını tehlikeye atmadan tam karşıtı yürürlüğe konulabilene dek tahammül edilmektedir.’ ... St. Louis’in başpiskoposu şöyle demişti: ‘Sapkınlık ve imansızlık suçtur; Hristiyan ülkelerde, mesela İtalya ve İspanya gibi, tüm halkın Katolik olduğu ve Katolik dininin ülkenin yasasında önemli bir yer tuttuğu yerlerde, diğer suçlar gibi cezalandırılırlar.’ ...

“Katolik Kilisesinin her kardinali, başpiskoposu ve piskoposu, papaya şu sözlerle bağlılık yemini eder: ‘Sapkınlara, ayrılıkçılara ve adı geçen efendimize (papaya) veya adları belirtilen haleflerine isyan edenlere, tüm gücümle zulmedeceğim ve karşı çıkacağım.’ ” —Josiah Strong, Our Country (Ülkemiz), bölüm 5, paragraf 2–4. [DÜZELTİLEN REFERANSLAR İÇİN EKE BAKINIZ.]

Roma Katolik cemaati içinde gerçek Hristiyanların bulunduğu doğrudur. O kilisede binlerce kişi, kendilerine verilen ışığa göre Allah’a en iyi şekilde kulluk etmeye çalışıyor. O’nun sözüne erişmeleri engellenmiş, bu nedenle doğruyu yanlıştan ayıramıyorlar. [1888 VE 1911’DE YAYINLANMIŞTIR. EKE BAKINIZ.] Yaşayan bir kalbin sunacağı hizmetle, sırf şekillerden ve törenlerden oluşan bir ayinin arasındaki çelişkiyi hiçbir zaman görememişler. Allah, aldatıcı ve yetersiz olan imanda eğitilen bu canlara şefkatli

SEVGİNİN ZAFERİ

bir acımayla bakar. O, etraflarındaki karanlığı delip geçecek ışık huzmelerini gönderecektir. Onlara İsa'daki gerçeği açıklayacak, böylece pek çok kişi O'nun halkının yanındaki yerini alacaktır.

Ne var ki, bir sistem olarak Roma, Mesih'in müjdesiyle tarihindeki herhangi bir dönemde olduğundan daha uyumlu değildir. Protestan kiliseleri büyük bir karanlık içindedir, yoksa zamanların işaretlerini tanıyabilirlerdi. Roma Kilisesinin tasarıları ve çalışma usulleri çok geniş kapsamlıdır. Yeryüzünün kontrolünü yeniden kazanmak için girişilecek acımasız ve kararlı bir savaşa hazırlanırken etki alanını genişletmek ve gücünü arttırmak, zulmü yeniden tesis etmek ve Protestanlığın başardığı tüm işleri bozmak için her türlü hileye başvurmaktadır. Katoliklik dört bir yanda rağbet kazanmaktadır. Protestan ülkelerde gittikçe artan kiliselerine ve şapellerine bakın. Protestanların yaygın bir şekilde katıldıkları Amerika'daki yüksekokullarının ve ilahiyat fakültelerinin gördüğü rağbete bakın. İngiltere'de ayıncılığın gelişmesine ve Katoliklerin saflarına sık sık yapılan geçişlere bakın. Bu şeyler müjdenin saf ilkelerine değer veren herkesde endişe uyandırmalıdır.

Protestanlar papalığa bulaşarak onu desteklemiş; onlara papalık yanlılarının bile şaştığı ve anlayamadığı ödümler vererek ayrıcalıklar tanımıştır. İnsanlar Roma Katolikliğinin asıl karakterine ve onun üstünlüğünden beklenmesi gereken tehlikelere gözlerini kapamaktadırlar. Toplum, medeni ve dinsel özgürlüğün bu en tehlikeli düşmanın ilerlemesine karşı durmak üzere harekete geçirilmelidir.

Pek çok Protestan, Katolik dininin cazip olmadığını ve ibadetinin sıkıcı ve anlamsız bir törenden ibaret olduğunu düşünür. İşte burada yanılırlar. Roma Kilisesi aldatmaca üzerine kuruludur, ancak bu bayağı ve beceriksiz bir sahtekârlık değildir. Roma Kilisesinin dinsel ibadeti çok etkileyici bir ayindir. Muhteşem gösterişi ve heybetli ayinleri

VİCDAN ÖZGÜRLÜĞÜ TEHDİT ALTINDA

insanların hislerini büyüleyerek mantığın ve vicdanın sesini susturmaktadır. Gözler boyanır. Muhteşem kilise binaları, görkemli geçitler, altın sunaklar, mücevherlerle bezeli kutsal emanet sandıkları, seçkin tablolar ve zarif heykeller, güzellik sevgisine hitap etmektedir. Kulak da cezbedilir. Müzik eşsizdir. Pes perdeden çalan orgun zengin notaları, pek çok insan sesinin melodisiyle birleşerek görkemli katedrallerin yüksek kubbelerinde ve sütunlu koridorlarında yankılandığında, insanın zihnini huşu ve ihtiram ile doldurmamasına imkân yoktur.

Günah hastalığının pençesindeki ruhun arzularıyla yalnızca alay eden bu zahiri görkem, şatafat ve merasim, içten çürümenin bir göstergesidir. Mesih'in dininin kendisini beğendirmek için böyle cazibelere ihtiyacı yoktur. Çarmıhtan yansıyan ışıktaki, gerçek Hristiyanlık o denli pak ve hoş görünür ki, hiçbir dışsal dekor onun asıl değerini arttıramaz. Allah nezdinde değeri olan, kutsallığın güzelliği ve alçakgönüllü ve sakin bir ruhtur.

Tarzın görkemli oluşu, pak ve yüceltilmiş düşüncenin göstergesi değildir. Yüksek sanat anlayışı, incelikli zevkler, çoğu kez dünyasal ve shevi olan zihinlerde bulunur. Bunlar çoğunlukla Şeytan tarafından, insanları ruhun ihtiyaçlarını unutmaya, gelecekteki sonsuz yaşamı gözden kaybetmeye, sınırsız Yardımcı'larından yüz çevirmeye ve yalnızca bu dünya için yaşamaya yönlendirmek için kullanılmaktadır.

Dış görünüşe önem veren bir din, yenilenmemiş kalbe cazip gelir. Katolik ibadetinin debdebeli törenleri, birçok kişinin aldanmasına neden olan ayartıcı ve büyüleyici bir güce sahiptir; bu insanlar Roma Kilisesine göğün kapısı gözüyle bakmaya başlar. Yalnızca ayaklarını gerçeğin temeline sağlam basan ve kalpleri Allah'ın Ruhu tarafından yenilenmiş olanlar onun etkisine karşı dayanıklıdır. Mesih'e ilişkin tecrübeye dayalı bilgiye sahip olmayan binlerce kişi, güçten yoksun dindarlık şe-

SEVGİNİN ZAFERİ

killerini kabul etmeye yönlendirilir. Kalabalıkların arzuladığı şey böyle bir dindir.

Kilisenin günahları bağışlama hakkına sahip olduğu iddiası Roma yanlılarının kendilerini günah işleme özgürlüğüne sahip hissetmelerine neden olur; ayrıca yerine getirilmeden bağışlanma verilmeyen günah çıkarma düzeni de, kötülüğe ruhsat verme eğilimindedir. Günahlı insanın önünde diz çöken ve yüreğinin gizli düşüncelerini ve hayallerini açarak itiraf eden kişi, kendi insanlığını aşağılamakta ve ruhunun tüm asil hislerini küçük düşürmektedir. Hayatındaki günahları –kendisi de hatalı ve günahkâr bir ölümlü olan ve pek çok durumda şarapla ve ahlâksızlıkla yozlaşmış olan– rahibe anlatarak, kendi karakter standardını düşürmekte ve bunun sonucunda kirlenmektedir. Zihnindeki Allah düşüncesi günahlı insanlığın sureti seviyesine iner, zira rahip Allah'ın temsilcisi konumundadır. Bu aşağılayıcı insanın insana günah çıkarması uygulaması, yeryüzünü kirleten ve onu son yıkımına hazırlayan kötülüklerin çoğunun aktığı gizli kaynaktır. Yine de, benliğin zevklerine düşkün bir kişi için, günahlarını başka bir ölümlüye itiraf etmek, ruhunu Allah'a açmaktan çok daha memnuniyet vericidir. Günaha sırt çevirmek yerine ruhban tarafından kurulmuş telafi edici sözde kefaretlere yerine getirmek insan doğasına daha kolay gelmektedir; çul giyinin ısırgan otları ve yaralayıcı çiviler ile bedensel eziyetler uygulamak, nefsi çarmıha germekten daha kolaydır. Dünyasal kalbin, Mesih'in boyunduruğu altına girmektense, taşımayı tercih ettiği boyunduruk ağırdır.

Roma Kilisesi ile, Mesih'in ilk gelişi zamanındaki Yahudi Topluluğu arasında çarpıcı bir benzerlik vardır. Yahudiler, Allah'ın yasasının her bir ilkesini gizlice çiğnerken, dışarıdan buyruklarına titizlikle uyar gibi görünüyor, bunlara, itaati acı verici ve külfetli hale getiren mecburiyetler ve gelenekler yüklüyorlardı. Yahudilerin yasaya saygı duyar göründükleri

VİCDAN ÖZGÜRLÜĞÜ TEHDİT ALTINDA

gibi, Roma yanlıları da çarımha saygı gösterme iddiasındadır. Mesih'in acılarının simgesini göklere çıkarırlarken, bir yandan da bu simgenin temsil ettiği Kişi'yi yaşamlarında yadsı-maktadırlar.

Papalık yanlıları kilise binalarına, sunaklarına ve giysilerine haçlar takarlar. Her yerde haç sembeleri görülür. Görünürde her yerde şereflendirilir ve yüceltilir. Ancak Mesih'in öğretileri, anlamsız gelenekler, hatalı yorumlar ve insafsız talepler yığınının altına gömülmüştür. Kurtarıcı'nın bağnaz Yahudiler hakkındaki sözleri, Roma Katolik Kilisesinin önderleri için daha da etkili bir şekilde geçerlidir: "Ağır ve taşınması güç yükleri bağlayıp başkalarının sırtına yüklerler, kendileriye bu yükleri taşımak için parmaklarını bile oynatmak istemezler." Matta 23:4. Vicdan sahibi canlar sürekli olarak kızgın bir Tanrı'nın gazabıyla korkutulurken, kilisenin ileri gelenleri ise lüks ve tensel zevkler içinde yaşamaktadır.

Heykellere ve kutsal emanetlere tapınma, azizlere dua etme ve papanın yüceltilmesi, Şeytan'ın insanların zihnini çelerek Allah'tan ve O'nun Oğlu'ndan uzaklaştırmak için kullandığı hilelerdir. Onların yıkımını tamamlamak için de, dikkatlerini yalnızca Kendisi aracılığıyla kurtuluş bulabilecekleri Kişi'den saptırmaya çalışır. Onları, şu sözleri söyleyen Kişi'nin yerine geçebilecek herhangi bir nesneye yönlendirecektir: "Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm." Matta 11:28.

Şeytan, Allah'ın karakterini, günahın niteliğini ve büyük mücadeledeki asıl önem taşıyan konuları saptırmak için sürekli çaba göstermektedir. Onun safsataları ilahî yasanın yükümlülüğünü hafifletir ve insanlara günah işleme ruhsatı verir. Aynı zamanda sahte Allah anlayışlarını besleyerek, insanların O'na sevgiyle değil, korku ve nefretle bakmalarına neden olmaktadır. Kendi doğasındaki zalimliği Yaratıcı'ya atfeder; bu, din sistemlerinde somutlaştırılmış ve ibadet

SEVGİNİN ZAFERİ

biçimlerinde ifade edilmiştir. Böylece insanların zihinleri körelir ve Şeytan onları Allah'a karşı savaşta araçları olarak kullanır. İlahî niteliklere ilişkin kavramların çarpıtılmasıyla, barbar uluslar İlah'ın beğenisini kazanmak için insan kurban etmenin gerekliliğine inandırılmış; putperestliğin çeşitli biçimleri altında korkunç zulümler işlenmiştir.

Roma Katolik Kilisesi, putperestliğin ve Hıristiyanlığın biçimlerini bağdaştırarak ve tıpkı putperestlikte olduğu gibi Allah'ın karakterini yanlış yansıtarak, zalimlikte ve iğrençlikte hiç de aşağı kalmayan uygulamalara başvurmuştur. Roma'nın üstün olduğu zamanlarda, onun öğretilerini kabul etmeye zorlamak için işkence araçları vardı. Onun iddialarını kabul lenmek istemeyenler için kazık vardı. Yargı gününde açığa çıkarılınca dek boyutları hiçbir zaman bilinemeyecek olan katliamlar vardı. Kilise ileri gelenleri, ustaları Şeytan'ın eğitimi altında, kurbanlarını öldürmeden onlara mümkün olan en ağır işkenceleri yapmak için araçlar icat etmişlerdir. Pek çok durumda, cehennemî süreç insanın dayanma gücünün sınırlarına dek tekrarlanır, en sonunda tabiat mücadeleyi bırakır ve kurban ölümü tatlı bir kurtuluş olarak görürdü.

Roma'nın muhaliflerinin sonu buydu. Taraftarları için ise, kırbaç, açlık ve akla gelebilecek her türlü tiksindirici biçimde bedensel güçlük terbiyeleri vardı. Tövbekârlar, Göğün beğenisini kazanmak için doğanın yasalarını çiğneyerek, aslında Allah'ın yasalarını çiğnemiş oldular. Onlara, Allah'ın insanın dünyadaki yolculuğunu bereketlemek ve mutlu etmek için oluşturduğu bağları koparmaları öğretilmişti. Kilise mezarlığı, doğal sevgi hislerini yatıştırmak, Allah'ı kızdıracak diye insan kardeşlerine karşı her türlü duygudaşlık düşüncesini ve hissini bastırmak için ömürlerini boşuna tüketen milyonlarca kurbanla doludur.

Şeytan'ın yüzlerce yıldır, Allah'ı hiç tanımayanlar arasında değil, Hıristiyanlığın tam kalbinde ve tüm yayılma alanında

VİCDAN ÖZGÜRLÜĞÜ TEHDİT ALTINDA

sergilenen, kararlı zalimliğini anlamak istersek, Roma Kilisesinin tarihine bakmamız yeterli olacaktır. Kötülüğün efendisi, bu muazzam aldatmaca sistemi ile, Allah'ın adına leke sürme ve insanı perişan etme amacını gerçekleştirmektedir. Kendisini gizlemeyi ve kilisenin önderleri aracılığıyla işini yürütmeyi nasıl başardığına baktığımızda, Kutsal Kitap'tan neden bu kadar nefret ettiğini de anlayabiliriz. Eğer bu Kitap okunursa, Allah'ın merhameti ve sevgisi ortaya dökülecek; O'nun insanlara bu ağır yüklerin hiçbirini yüklediği anlaşılacaktır. O'nun tek istediği pişmanlıkla kırılan bir kalp ve alçakgönüllü, itaatkâr bir ruhtur.

Mesih, hayatında erkeklerin ve kadınların cennete lâyık hale gelebilmek için kendilerini manastıra kapatmalarına dair hiçbir örnek vermemiştir. Sevginin ve duygudaşlığın bastırılması gerektiğini hiçbir zaman öğretmemiştir. Kurtarıcı'nın kalbi sevgi ile dolup taşıyordu. İnsan ahlâki mükemmelliğe yaklaştıkça, duyarlılıkları yoğunlaşır, günahı kavrayışı daha da güçlenir ve acı çekenlere karşı daha derin bir duygudaşlık besler. Papa Mesih'in vekili olma iddiasındadır; peki onun karakteri Kurtarıcımız'ın karakteriyle nasıl karşılaştırılabilir? Mesih göğün Kralı olarak Kendisi'ne bağlılığını bildirmeyen insanları hapse göndermiş veya işkence etmiş midir? Kendisi'ni kabul etmeyenleri ölüme mahkum ettiği hiç işitilmiş midir? Bir Samiriye köyünde halk tarafından hor görüldüğünde elçi Yuhanna fazlasıyla içerleyerek sormuştu: "Rab, bunları yok etmek için bir buyrukla gökten ateş yağdırmamızı ister misin?" İsa öğrencisine acımayla baktı ve onun sert ruhunu azarlayarak şöyle dedi: "İnsanoğlu insanları yok etmeye değil, kurtarmaya geldi." Luka 9:54, 56. Mesih'in sergilediği ruh, O'nun vekili olma iddiasındaki kişinin ruhundan ne kadar da farklı.

Roma Kilisesi şimdi dünyaya hoş yüzünü göstermekte, geçmişteki korkunç zalimlik sicilini özürlerle gizlemektedir.

SEVGİNİN ZAFERİ

Mesih benzeri giysiler giyinmiş; ama aslında değişmemiştir. Papalığın geçmiş çağlarda mevcut olan her ilkesi günümüzde de devam etmektedir. Karanlık çağda ortaya konulan öğretilere halen bağlı kalınmaktadır. Kimse kendini kandırmasın. Bugünlerde Protestanların şereflendirmeye can attığı papalık, Reform günlerinde dünyaya hükmeden ve Allah adamlarının onun fesadını ortaya sermek için canları pahasına karşı koydukları papalığın aynısıdır. Kralları ve prensleri kendi hakimiyeti altına alan ve Allah'a ait yetkileri talep eden kibirli ve küstah tavrını sürdürmektedir. Ruh, zalimlikte ve despotlukta, insan haklarını ezip geçtiği ve Yüceler Yücesi'nin kutsallarını öldürdüğü zaman olduğundan hiç de aşağı değildir.

Papalık kurumu, tam da peygamberlikte belirtilen şeydir, son zamanlarda gerçekleşecek imandan dönüştür. 2. Sela-nikliler 2:3, 4. Amacına en uygun karakteri takınmak onun yönteminin bir parçasıdır; fakat bukalemun gibi değişken görünümünün altında yılanın değişmez zehrini gizlemektedir. “Kabul olunmuş doktrinlere karşı olanlarla ve bu tutumundan şüphelenilenlerle iman edilmemelidir” (Lenfant, cilt 1, Sayfa 516) diye beyan etmektedir. Tarihi bin yıldan beri kutsalların kanıyla yazılmış olan bu güç, şimdi Mesih'in kilisesinin bir parçası olarak mı kabul edilecektir?

Protestan ülkelerde, Katolikliğin eskisine göre Protestan-lıktan daha az farklı olduğunun iddia edilmesi boşuna de ğildir. Bir de ğişim olmuştur; fakat bu de ğişim papalıkta de ğildir. Katoliklik gerçekten de şu anda mevcut olan Protestanlığa büyük ölçüde benzemektedir, çünkü reformcuların döneminden beri Protestanlık çok yozlaşmıştır.

Dünyanın be ğenisini kazanmak isteyen Protestan kilise-lerinin gözleri, sahte hayırseverlikle kör olmuştur. Her türlü kötülü ğün iyili ğine inanmanın do ğrulu ğunu tutuyorlar; sonunda kaçınılmaz olarak her türlü iyili ğin kötülü ğüne ina-

VİCDAN ÖZGÜRLÜĞÜ TEHDİT ALTINDA

nacaklardır. Bir zamanlar kutsallara verilen imanı savunmak yerine, şimdi adeta Roma hakkındaki acımasız düşüncelerinden ötürü ondan özür dilemekte, bağınazlıklarından dolayı affını istemektedirler.

Büyük bir grup, Roma Katolikliğine hiçbir müsamaha göstermemelerine rağmen, onun gücünün ve etkisinin tehlikesini fark etmemektedir. Birçok kişi, Ortaçağda hüküm süren düşünsel ve ahlaksal karanlığın Roma'nın dogmalarını, batıl inançlarını ve zulmünü yaymasına izin verdiğini, modern zamanların gelişen düşünce anlayışının, bilginin yaygınlaşmasının ve dinsel konularda artan özgürlüğün, hoşgörüsüzlüğün ve zorbalığın yeniden canlanmasına meydan vermeyeceğini ileri sürmektedir. Bu aydınlanma çağında böyle bir duruma gelinebileceği düşüncesi bile alay konusu yapılmaktadır. Bu neslin üzerinde düşünsel, ahlâki ve dinsel anlamda daha fazla ışık parladığı doğrudur. Allah'ın Kutsal Sözü'nün açık sayfalarından dünyanın üzerine gökten gelen ışık yansımaktadır. Ancak ne kadar çok ışık verilirse, onu saptıran ve reddedenlerin karanlığının da o kadar büyük olacağı unutulmamalıdır.

Kutsal Kitap'ın dua ile çalışılması, Protestanlara papalığın gerçek karakterini gösterecek ve ondan nefret ederek kaçınmalarına yeterli olacaktır; fakat pek çok kişi kendi zekâsına o kadar güvenmektedir ki, gerçeğe yöneltmeleri için Allah'tan alçakgönüllülükle yardım isteme gereği duymamaktadır. Kendi aydınlanmalarıyla gurur duymaktadırlar, ancak aslında hem Kutsal Yazılar'dan, hem de Allah'ın gücünden habersizdirler. Vicdanlarını yatıştırarak bir yönetime ihtiyaçları vardır, bunun için de ruhsallıktan ve alçakgönüllülüğten en uzak yollara başvurumaktadırlar. Onların arzu ettiği, Allah'ı hatırlama yöntemi olarak görünecek bir O'nu unutma yöntemidir. Papalık, tüm bu istekleri karşılamak için gayet uygundur; neredeyse tüm dünyayı kapsayan iki sınıf insan –kendi erdemlerine göre kurtulmak isteyenler ve günahları içindey-

SEVGİNİN ZAFERİ

ken kurtulmak isteyenler- için hazırlıklıdır. Gücünün sırrı işte buradadır.

Büyük bir düşünsel karanlık döneminin papalığın başarısına zemin hazırladığı görülmüştü. Büyük bir düşünsel aydınlık döneminin de onun başarısına aynı ölçüde zemin sağlayacağı görülecektir. Geçmiş çağlarda, insanlar Allah'ın sözünden ve gerçeğin bilgisinden yoksun iken, gözleri bağlandı ve binlerce kişi ayaklarının altına atılan ağı göremeden tuzağa düşürüldü. Bu nesilde ise, gözleri insani yorumların, “yalan yere ‘bilgi’ denen” öğretilerin parıltısıyla kamaştırılan birçok kişi vardır; ağı fark edememekte ve gözleri bağlı gibi ona doğru ilerlemektedirler. Allah, insanın düşünsel güçlerinin Yaratıcı'sından aldığı bir hediye olarak görülmesini, gerçeğin ve doğruluğun hizmetinde kullanılmasını tasarlamıştır; ancak insanlar gurura ve hırsa kapılarak kendi kuramlarını Allah'ın sözünün üzerine çıkarırlarsa, bilgi cehaletten daha büyük bir zarar verebilir. Böylece, Kutsal Kitap'a olan imanı baltalamakta olan çağımızın sahte bilimi, hoşla giden biçimleriyle, Karanlık Çağda bilginin saklanması papalığın yükselmesine yol açtığı gibi, papalığın kabul edilmesine aynı etkinlikle yol hazırlayacaktır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, kilise kurumlarına ve geleneklerine devlet desteği sağlamak için sürmekte olan hareketlerde, Protestanlar papalık yanlılarının adımlarını izlemektedir. Dahası, papalığın Protestan Amerika'da Eski Dünya'da kaybettiği üstünlüğü yeniden kazanması için kapı açmaktadırlar. Bu hareketi daha da önemli kılan ise, Roma'da başlatılan ve yetkisinin işareti olduğunu iddia ettiği bir geleneği, Pazar gününün tutulmasını yürürlüğe koymanın, tasarlanan başlıca hedef oluşudur. Papalık ruhu -dünyasal geleneklere uyma ruhu, insani geleneklere Allah'ın emirlerinin üzerinde hürmet edilmesi- Protestan kiliselerine sızmakta ve onları kendilerinden önce papalığın yaptığı gibi Pazar günü-

VİCDAN ÖZGÜRLÜĞÜ TEHDİT ALTINDA

nü yüceltmeye yönlendirmektedir.

Okuyucu, yakında gerçekleşecek olan çekişmede kullanılacak olan araçları öğrenmek istiyorsa, Roma'nın geçmiş çağlarda aynı hedefi gerçekleştirmek için kullandığı araçların tarihini gözden geçirmesi yeterlidir. Papalık yanlılarının ve Protestanların kendi dogmalarını reddedenlere karşı nasıl davranacaklarını bilmek istiyorsa, Roma'nın Sebt gününe ve savunucularına karşı sergilediği ruha bakmalıdır.

Kraliyet fermanları, genel kurullar ve laik güç tarafından desteklenen kilise kararnameleri yoluyla, bu putperest bayramı Hıristiyanlık dünyasında itibarlı bir konum kazanmıştır. Pazar gününün tutulmasını öngören ilk toplumsal yasa, Konstantin tarafından yürürlüğe konulan yasaydı. (M.S. 321; bkz. EK'E BAKINIZ.) Bu ferman, kentlerde oturanların "kutsal güneş gününde" dinlenmelerini emrediyor, ancak kırlarda olanların tarım faaliyetlerine devam etmelerine izin veriyordu. Gerçekte putperestlerin bir yasası olmasına rağmen, imparator bunu Hristiyanlığı sözde kabul etmesinden sonra yürürlüğe koymuştu.

Kraliyet fermanı ilahî yetkinin yerine geçmediğinden, prenslerin gözüne girmek isteyen bir piskopos, ayrıca Konstantin'in yakın dostu ve dalkavuşu olan Eusebius, Mesih'in Sebt gününü Pazar günüyle değiştirdiğini ileri sürdü. Bu yeni öğretiyeye kanıt olarak Kutsal Yazılar'dan tek bir ayet bile gösterilmemişti. Eusebius'un kendisi dahi farkında olmadan bu öğretinin yanlışlığını onaylar ve değişikliğin gerçek mimarlarına işaret eder. "Sebt günü yapılması gereken tüm görevleri biz Rabb'in Günü'ne devrettik." —Robert Cox, Sabbath Laws and Sabbath Duties (Sebt Günü Yasaları ve Sebt Vazifeleri), Sayfa 538. Ancak Pazar tartışması, ne kadar temelsiz olsa da, insanları Rabb'in Sebt gününü çiğnemek için cesaretlendirmeye hizmet etti. Dünyanın takdirini kazanmak isteyen herkes popüler bayramı benimsedi.

SEVGİNİN ZAFERİ

Papalık yerini pekiştirdikçe, Pazar gününü yüceltme çalışmasına devam edildi. Bir süre için insanlar kiliseye gitmedikleri zamanda tarım faaliyetlerine devam ettiler ve yedinci gün halen Sebt olarak kabul ediliyordu. Fakat adım adım değişim gerçekleştirildi. Dinsel mahkemelerdeki yargıçların Pazar günleri medenî hukukla ilgili karar vermeleri yasaklandı. Çok geçmeden, her seviyeden tüm vatandaşların sıradan işlerden kaçınmaları emredildi, yasağa uyulmaması halinde özgür olanlara para, kölelere ise kırbaçlanma cezası getirildi. Daha sonra zenginlerin malvarlıklarının yarısının müsadere edilmesiyle, ısrar etmeleri durumunda ise köle yapılarak cezalandırılmaları emri yürürlüğe girdi. Alt sınıflar ise süresiz sürgüne gönderilecekti.

Mucizelerden yararlanma yoluna da gidildi. Rivayet edilen pek çok mucizeden biri, Pazar günü tarlasını sürmek üzere olan bir çiftçinin sabanını demirle temizlerken demirin eline yapışması ve iki yıl boyunca “fazlasıyla büyük bir acı ve utançla” gittiği her yere taşımak zorunda kalmasıydı. —Francis West, Historical and Practical Discourse on the Lord’s Day (Rabb’in Günü Üzerine Tarihsel ve Pratik Vaaz), Sayfa 174.

Daha sonra papa bölge rahiplerine, Pazar’ı çiğneyenleri uyarmaları ve kendilerinin ve komşularının üzerine büyük felâketler getirmemeleri için onlardan kiliseye giderek dualarını etmelerini istemeleri talimatını verdi. Bir kilise konseyi, o günden beri yaygın bir şekilde kullanılan, Protestanların dahi itibar ettiği, bazı insanları Pazar günü çalışırken yıldırım çarptığına göre, o günün Sebt olması gerektiği şeklindeki tezi ortaya attı. Piskoposlar “Allah’ın bugünün ihmal edilmesine ne kadar içerlediği belli oluyor” dediler. Bundan sonra rahiplere ve din görevlilerine, krallara ve prenlere ve tüm imanlı kişilere bir çağrıda bulunularak, “bu güne şerefine iade edilmesi ve Hristiyanlığın itibarı adına gelecek günlerde daha büyük bir bağlılıkla tutulması için her

VİCDAN ÖZGÜRLÜĞÜ TEHDİT ALTINDA

türlü çabayı göstermeleri” istendi. —Thomas Morer, Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord’s Day (Rabb’in Günü’nün Adı, Anlamı ve Tutulması Üzerine Altı Karşılıklı Konuşma Şeklinde Sunum), Sayfa 271.

Konsej kararları yetersiz kalınca, dünyasal yetkililere başvurarak, insanların yüreklerine dehşet salan ve onları Pazar günü çalışmaktan men eden bir ferman çıkarmalarını rica ettiler. Romada toplanan kilise meclisinde, tüm önceki kararlar daha büyük bir vurguyla yeniden onaylandı. Ayrıca kilise kanununa eklendiler ve neredeyse tüm Hristiyan aleminde mülki idare tarafından da yürürlüğe konuldular. (Bkz. Heylyn, History of the Sabbath (Sebt Günü’nün Tarihiçesi), kısım 2, bölüm 5, madde 7.)

Yine de, Pazar gününün tutulmasına yönelik olarak Kutsal Yazılar’dan kaynaklanan hiçbir yetkinin bulunmaması büyük bir utanca neden oluyordu. İnsanlar, öğretmenlerinin güneş gününü yüceltmek için Yehova’nın mutlak ifadesini, “Yedinci Gün bana, Tanrın RABB’e Şabat Günü olarak adanmıştır”²³ sözlerini bir kenara bırakma hakkını sorguluyorlardı. Kutsal Kitap tanıklığının eksikliğini telafi etmek için, başka önlemler gerekiyordu. Pazar gününün hararetli savunucularından biri on ikinci yüzyılın sonlarında İngiltere’deki kiliseleri ziyaret etti, ancak gerçeğin sadık tanıklarının direnciyle karşılaştı; çabaları o kadar başarısız oldu ki, bir süre için oradan ayrıldı ve öğretilerini desteklemek için bir yöntem araştırdı. Geri döndüğünde eksikliği telafi etmişti ve ikinci çalışmasında daha büyük başarı sağladı. Yanında Allah’ın Kendisi’nden geldiği ileri sürülen bir tomar vardı; içinde Pazar gününün tutulması için gereken emir ve itaatsizlik edenlere karşı korkunç tehditler yer alıyordu. Bu kıymetli belge –ki desteklediği kurum kadar aşağılık bir taklitti– sözde gökten düşmüştü ve

23 Bkz. Mısır’dan Çıkış 20:10; Yasanın Tekrarı 5:14.

SEVGİNİN ZAFERİ

Yeruşalim’de, Golgota’da bulunan Aziz Şimon sunağında bulunmuştu. Fakat aslında kaynağı Romadaki papalık sarayından başka bir yer değildi. Kilisenin gücünü ve bayındırlığını arttırmak için hileye ve sahtekârlığa başvurmak, papalık hiyerarşisi tarafından her zaman yasal görülmüştür.

Tomar, cumartesi öğleden sonra dokuzuncu saatten, yani öğleden sonra saat üçten pazartesi gün doğumuna kadar çalışmayı yasaklıyordu; yetkisinin ise pek çok mucizeyle onaylandığı bildiriliyordu. Belirlenen saatlerde çalışan kişilerin felç oldukları rivayet ediliyordu. Mısırlarını öğütmek isteyen bir değirmenci, un yerine bir kan seli çıktığını görmüş, ve şiddetli su akıntısına rağmen değirmen çarkı hareket etmemiş. Fırına hamur süren bir kadın, dışarı çıkardığında fırının kızgın olmasına rağmen hamurun pişmemiş olduğunu görmüş. Bir başkası, dokuzuncu saatte pişirmeye hazırladığı hamuru pazartesi gününe dek bekletmeye karar verdiğinde, ertesi gün hamur kendiliğinden somunlara ayrılmış ve ilahî güçle pişmiş. Cumartesi günü dokuzuncu saatten sonra ekmek pişiren bir adam, ertesi gün ekmeği böldüğünde içinden kan akmış. Pazar gününün savunucuları, günün kutsallığını işte böyle saçma ve batıl inançlara yönelik uydurmalarla yerleştirmeye çalışıyorlardı. (Bkz. Roger de Hoveden, *Annals* [Yıllıklar], cilt 2, s. 526–530.)

İskoçya’da, tıpkı İngiltere’de olduğu gibi, Pazar gününe saygı eski Sebt’in bir bölümüyle birleştirilerek sağlandı. Fakat kutsal tutulması gereken zaman değişiyordu. İskoçya kralının bir fermanında “cumartesi günü öğlen on ikiden itibaren kutsal sayılması gerektiği” ve o saatten pazartesi sabahına dek hiç kimsenin dünyasal işlerle uğraşmaması ilan ediliyordu. — Morer, s. 290–291.

Ancak Pazar’ın kutsallığını kabul ettirmeye yönelik tüm çabalara rağmen, papalık yanlıları Sebt gününün ilahî yetkisini ve onun yerine geçirilen kurumun insani kökenini

VİCDAN ÖZGÜRLÜĞÜ TEHDİT ALTINDA

kendi ağızlarıyla kamu önünde itiraf ediyorlardı. On altıncı yüzyılda bir papalık konseyi açıkça ilan etti: “Tüm Hristiyanlar yedinci günün Allah tarafından kutsal kılındığını ve yalnızca Yahudiler değil, Allah’a ibadet etme iddiasındaki herkes tarafından kabul edilerek tutulduğunu unutmamalıdır; ancak biz Hristiyanlar onların Sebt gününü Rabb’in Günü’yle değiştirdik.” —a.g.e., Sayfa 281–282. İlahî yasayla oynayanlar, yaptıkları işlerin niteliğinden habersiz değildiler. Kendilerini kasıtlı olarak Allah’ın üzerine çıkarıyorlardı.

Roma’nın kendisine karşı çıkanlara gösterdiği tavrın çarpıcı bir örneği, bir kısmı Sebt gününü tutan Valdensler’e karşı uzun ve kanlı baskı döneminde görülebilir. Başkaları da, dördüncü emre olan bağlılıklarından dolayı benzer şekilde zulüm gördüler. Etiyopya ve Habeşistan kiliselerinin tarihi özellikle kayda değerdir. Karanlık Çağın kasveti içinde, Batı Afrikalı Hristiyanlar dünyanın gözü önünde olmadıklarından unutulduklar, böylelikle imanlarını yüzyıllar boyunca özgürce uygulayabildiler. Ancak Roma sonunda onların varlığını öğrendi, ve çok geçmeden Habeşistan imparatoru aldatılarak papayı Mesih’in temsilcisi olarak kabul etti. Bunu diğer tavizler izledi. Sebt gününün tutulmasını en ağır cezalarla yasaklayan bir ferman çıkarıldı. (Bkz. Michael Geddes, *Church History of Ethiopia [Etiyopya Kilisesinin Tarihi]*, Sayfa 311, 312.) Fakat Papalık baskısı kısa sürede o kadar ağır bir boyunduruk haline geldi ki, Habeşliler onu kırmaya karar verdiler. Korkunç bir mücadeleden sonra Roma yanlılarını topraklarından atarak, eski imanlarını yeniden tesis ettiler. Kiliseler özgürlüklerinin tadını çıkardılar ve Roma’nın hilesinden, yobazlığından ve despot gücünden aldıkları dersi hiçbir zaman unutmadılar. Hristiyan aleminin geri kalanınca bilinmeden, memnuniyetle kendi yalnız ülkelerinde kaldılar.

Afrika kiliseleri, Sebt gününü papalık kilisesinin sapkınlığa tamamen düşmeden önce tuttuğu gibi tutuyordu. Allah’ın

SEVGİNİN ZAFERİ

emrine itaat ederek yedinci günü tutarlarken, kilisenin geleceğine uyararak Pazar günü de çalışmıyorlardı. Roma, üstün gücü ele geçince Allah'ın Sebt'i'ni çiğneyerek kendi gününü yüceltti; fakat neredeyse bin yıl boyunca gizli kalan Afrika kiliseleri, bu sapkınlığa katılmadı. Roma'nın etkisi altına girdiklerinde, gerçek Sebt'i bırakarak sahte sebt'i yüceltmeye zorlandılar; fakat özgürlüklerine kavuşur kavuşmaz dördüncü buyruğa itaatlerine geri döndüler. (EK'E BAKINIZ.)

Geçmişe ait bu kayıtlar, Roma'nın gerçek Sebt'e ve savunucularına karşı düşmanlığını ve kendi oluşturduğu kurumu yüceltmek için kullandığı araçları açıkça gözler önüne sermektedir. Allah'ın sözü, Katolikler ve Protestanlar Pazar gününü yüceltmek için birleştiğinde bu sahnelerin tekrarlanacağını bildirmektedir.

Vahiy 13. bölümdeki peygamberlik sözü, kuzu gibi boynuzları olan canavarın “yeryüzünü ve orada yaşayanları”, “parsa benzeyen”²⁴ canavar olarak simgelenen papalığa tapınmaya zorlayacağını duyurmaktadır. İki boynuzlu canavar ayrıca ‘yeryüzünde yaşayanlar’a, “canavarın onuruna bir heykel yapmalarını” söyleyecek, ayrıca “küçük büyük, zengin yoksul, özgür köle,” herkese canavarın işaretinin vurulmasını buyuracaktır. Vahiy 13:11–16. Kuzu gibi boynuzları olan canavarın Amerika Birleşik Devletleri'ni simgelediği açıklanmıştır; bu peygamberlik, Roma'nın kendi üstünlüğünün özel göstergesi olduğunu iddia ettiği Pazar gününün tutulması uygulaması, Birleşik Devletler tarafından zorunlu kılındığında yerine gelecektir. Fakat papalığa bu biadi sunmada Amerika Birleşik Devletleri yalnız olmayacaktır. Roma'nın bir zamanlar egemenliğini kabul eden ülkelerdeki etkisi halen yok edilmiş olmaktan çok uzaktır. Peygamberlik sözünde de gücünün geri verileceği belirtilmektedir. “Canavarın başlarından biri ölüm-

24 Bkz. Vahiy 13:2.

VİCDAN ÖZGÜRLÜĞÜ TEHDİT ALTINDA

cül bir yara almışa benziyordu. Ne var ki, bu ölümcül yara iyileşmişti. Bütün dünya şaşkınlık içinde canavarın ardından gitti.” Vahiy 13:3. Ölümcül yara alması, papalığın 1798 yılındaki çöküşüne işaret etmektedir. Peygamber, bundan sonra ‘yaranın iyileşeceğini ve bütün dünyanın canavarın ardından gideceğini’ söylemektedir. Pavlus, ‘yasa tanımaz adamın’ görevini ikinci gelişe dek sürdüreceğini açıkça belirtmiştir. 2. Selanikliler 2:3–8. Aldatma işini zamanın sonuna dek sürdürecektir. Vahiy yazarı, ayrıca papalığa atıfta bulunarak şunları söylüyor: “Yeryüzünde yaşayan ve ... Kuzu’nun yaşam kitabına adı yazılmamış olan herkes ona tapacak.” Vahiy 13:8. Hem Eski, hem de Yeni Dünyada, yalnızca Roma Kilisesinin yetkisine dayanan Pazar günü kurumunun yüceltilmesi yoluyla, papalığa saygı gösterilecektir.

Amerika Birleşik Devletleri’ndeki peygamberlik sözü öğrencileri, on dokuzuncu yüzyıl ortasından beri bu tanıklığı tüm dünyaya tanıtmışlardır. Şu anda meydana gelen olaylarda, bu önbildirinin yerine gelmesine doğru hızlı bir gelişme görülmektedir. Protestan öğretmenler, Pazar gününü tutma konusunda aynı tanrısal yetki iddiasında bulunmaktadır ve Allah’ın bir emrinin yerine geçecek mucizeler uyduran papalık önderleri gibi, onlar da Kutsal Yazılar’dan kaynaklanan bir kanıttan yoksundurlar. Pazar sebtini tutmadıkları için insanların Allah’ın yargısına uğradıkları iddiası tekrarlanacaktır; şimdiden ileri sürülmeye başlanmıştır. Pazar gününün tutulması uygulamasını zorunlu kılmak için bir hareket de hızla rağbet kazanmaktadır.

Roma Kilisesinin kurnazlığı ve hilekârlığı hayret vericidir. Olacak olayları okuyabilmektedir. Protestan kiliselerinin, sahte sebtini kabul ederek kendisine hürmet ettiklerini ve bunu geçmiş günlerde kendisinin kullandığı araçları kullanarak zorla kabul ettirmeye hazırlandıklarını görerek, fırsat kollamaktadır. Gerçeğin ışığını reddedenler, kendi başlattığı bir

SEVGİNİN ZAFERİ

kurumu yüceltmek için yine bu yanılmazlığı kendinden menkul gücün yardımını isteyeceklerdir. Bu konuda Protestanların yardımına nasıl seve seve koşacağını tahmin etmek zor olmasa gerek. Kiliseye itaatsizlik edenlerle nasıl ilgilenilmesi gerektiğini papalık önderlerinden daha iyi kim bilebilir ki?

Roma Katolik Kilisesi, dünya çapındaki tüm şubeleriyle, papalık makamının denetimi altında, ve onun menfaatlerine hizmet etmek üzere oluşturulmuş büyük bir kuruluştur. Dünya üzerindeki her ülkede bulunan milyonlarca kilise üyesine, papaya bağlılıklarını sürdürmeleri talimatı verilmektedir. Hangi ulustan veya devletten olurlarsa olsunlar, kilisenin yetkisini her şeyin üzerinde tutmak zorundadırlar. Devlete bağlılık yemini etseler de, bunun arkasında kendilerini Roma'nın menfaatine aykırı olan her türlü yeminden azat eden Roma'ya itaat yemini vardır.

Tarih, Roma'nın ulusların işlerine karışmak, sağlam bir zemin bulduktan sonra da, hükümdarları ve halkı mahvetmek pahasına kendi amaçlarına ulaşmak için gösterdiği kurnaz ve ısrarlı gayretlere tanıklık etmektedir. 1204 yılında Papa III. Innocent, Aragon kralı II. Peter'den şu sıra dışı yemini aldı: "Ben Aragonluların kralı Peter, efendim Papa Innocent'e, onun Katolik haleflerine ve Roma Kilisesine daima sadık ve itaatkâr kalarak, krallığımı ona itaat içinde, Katolik imanını savunmaya ve sapkınlıklara karşı koymaya adayacağıma söz veriyorum." —John Dowling, *The History of Romanism* (Roma Kilisesi'nin Tarihi), 5. kitap, bölüm 6, madde 55. Bu, Roma başpiskoposunun gücüne ilişkin olarak "kendisinin imparatorları tahttan azletme yetkisine sahip olduğu" ve "tebasını adaletsiz hükümdarlara bağlılıklarından azat edebileceği" şeklindeki iddialarla da uyumludur. —Mosheim, 3. kitap, 11. yüzyıl, kısım 2, bölüm 2, madde 9, not 17. (EK'E BAKINIZ.)

VİCDAN ÖZGÜRLÜĞÜ TEHDİT ALTINDA

Ayrıca Roma'nın hiçbir zaman değişmemekle övündüğü de unutulmamalıdır. VII. Gregor ve III. Innocent'in ilkeleri halen Roma Katolik Kilisesinin ilkeleridir. Eğer gücü olsaydı, bunları tıpkı geçmişte olduğu kadar şiddetli bir şekilde uygulamaya koymaktan çekinmezdi. Protestanlar, Pazar gününün yüceltilmesi için Roma'nın yardımını kabul etmeyi düşündüklerinde, ne yaptıkların farkında değiller. Onlar kendi amaçlarını gerçekleştirilmeye kararlı iken, Roma ise gücünü yeniden toplamayı, kaybettiği üstünlüğü tekrar elde etmeyi amaçlıyor. Amerika Birleşik Devletleri'nde kilisenin devletin gücünü kullanmasına veya kontrol etmesine; dinsel kuralların laik yasalar zoruyla yürütülmesine; kısacası, kilisenin ve devletin yetkisinin insan vicdanına hükmetmesine yönelik ilke bir kez tesis edildiğinde, Roma'nın bu ülkedeki zaferi kesinleşecektir.

Allah'ın sözünde yaklaşmakta olan tehlikeye dair uyarı verilmiştir; buna kulak verilmezse, Protestan dünyası Roma'nın gerçek amaçlarını öğrenecek, ancak artık tuzaktan kurtulmak için iş işten geçmiş olacaktır. Roma sessizce güçlenmektedir. Öğretileri yasama organlarında, kiliselerde ve insanların yüreklerinde etkilerini göstermektedir. Eski zulümlerinin tekrarlanacağı gizli bölmelerde, büyük ve kapsamlı yapılarını hazırlamaktadır. Gizlice ve hiç şüphe uyandırmayacak şekilde, amaçlarına ulaşmak için, darbesini vuracağı zaman gelinceye dek gücünü toplamaktadır. Tüm arzusu üstünlük sağlayabileceği bir zemin edinmektir ve bu şimdiden kendisine verilmektedir. Çok geçmeden Roma unsurunun amacının ne olduğunu göreceğiz ve duyacağız. Allah'ın sözüne inanan ve itaat eden herkes, böylelikle zulümle ve baskıyla karşılaşacaktır.

6. Bölüm

Yaklaşmakta Olan Çatışma

Gökteki büyük mücadelenin en başından beri, Şeytan'ın amacı Allah'ın yasasını ortadan kaldırmaktı. Bu amacı gerçekleştirmek için Yaratıcısı'na karşı isyan etti ve gökten kovulmasına rağmen aynı savaşı dünyada da devam ettirmektedir. İnsanları aldatmak ve onları Allah'ın yasasını çiğneme-ye yönlendirmek, onun kararlılıkla izlediği hedefi olmuştur. Bu hedefi ister yasanın tamamını bir kenara atarak, isterse emirlerinden yalnızca birini reddederek gerçekleştirsin, sonuç aynı olacaktır. Zira “tek konuda” yasadan sapan kişi, yasanın tamamına saygısızlık göstermiş olur; etkisi ve örneğiği itaatsizliğin tarafında olduğundan, “bütün Yasa'ya karşı suçlu olur.” Yakup 2:10.

Şeytan, ilahî kurallardan nefret uyandırmak amacıyla, Kutsal Kitap'ın öğretilerini saptırmış ve bu şekilde meydana gelen yanlışlar Kutsal Yazılar'a inandığını söyleyen binlerce kişinin imanına yerleşmiştir. Gerçek ve yanlış arasındaki son büyük çatışma, Allah'ın yasası üzerinde uzun zamandır süren mücadelenin son aşaması olacaktır. İnsanların yasaları ile Yehova'nın ilkeleri arasındaki, Kutsal Kitap'ın dini ile masalların ve geleneklerin dini arasındaki bu savaşa artık başlıyoruz.

YAKLAŞMAKTA OLAN ÇATIŞMA

Bu mücadelede gerçeğe ve doğruluğa karşı birleşecek olan araçlar şimdi etkin bir şekilde iş başında. Bize acı ve kan pahasına aktarılan Allah'ın kutsal sözüne neredeyse hiç değer verilmiyor. Kutsal Kitap herkesin elinin altında, fakat onu yaşam kılavuzu olarak içtenlikle kabul edenlerin sayısı çok az. Sadakatsizlik, yalnızca dünyada değil, kilisede de tehlikeli bir boyuta ulaştı. Pek çok kişi Hristiyan imanının temelleri olan öğretileri inkâr ediyor. İlham alan yazarlar tarafından sunulan muhteşem yaratılış gerçekleri, insanın düşüşü, kefarete ve Allah'ın yasasının sürekliliği, sözde Hristiyan aleminin büyük bir kısmı tarafından ya tümüyle ya da kısmen, fiiliyatta reddedilmektedir. Kendi bilgilerleri ve bağımsızlıklarıyla övünen binlerce kişi, Kutsal Kitap'a bütünüyle güvenmeyi zayıflık belirtisi saymaktadır; Kutsal Yazılar'da kusur bulmayı ve en önemli gerçekleri soyutlaştırarak örtbas etmeyi üstün becerinin ve bilginin delili olarak görmektedirler. Pek çok din görevlisi cemaatine, pek çok profesör ve öğretmen de öğrencilerine, Allah'ın yasasının değiştirildiğini veya iptal edildiğini; halen geçerli olduklarını ve buna tam olarak uyulması gerektiğini düşünenlerin ise sadece alay konusu olmaya veya küçümsenmeye mahkum olduklarını öğretmektedirler.

İnsanlar gerçeği reddettiklerinde aslında onun Yazarı'nı reddetmektedirler. Allah'ın yasasını çiğnediklerinde, Yasa Koyucu'nun yetkisini inkâr etmiş olurlar. Sahte öğretilerden ve kuramlardan bir put yapmak, taştan ya da tahtadan bir put yapmak kadar kolaydır. Allah'ın niteliklerini yanlış yansıtan Şeytan, böylece insanları O'nun karakterini yanlış kavramaya yöneltir. Pek çok kişi Yehova'nın tahtına felsefi bir putu oturur; Kendi sözünde, Mesih'te ve yaratılışın eserlerinde açıklanan yaşayan Allah'a ise pek az kişi ibadet eder. Binlerce kişi doğayı tanrılaştırırken, doğanın Tanrısı'nı ise inkâr ederler. Putperestlik, farklı bir şekilde olsa da, günümüzün Hristiyan

SEVGİNİN ZAFERİ

aleminde de tıpkı eski İsrail'de İlyas'ın zamanında var olduğu gibi mevcuttur. Birçok sözde bilge kişinin, felsefecinin, şairin, siyasetçinin, gazetecinin tanrısı –gösterişli ve gözde çevrelerin, pek çok üniversitenin ve hatta ilahiyat fakültelerinin tanrısı– İlyas'ın zamanındaki Baal'dan, yani Fenike'nin güneş tanrısından daha iyi değildir.

Allah'ın yasasının artık insanları bağlamadığı şeklindeki hızla rağbet kazanan modern öğretisi, Hristiyan alemi tarafında kabul edilen Göğün yetkisine en cüretkârca aykırı, mantığın gereklerine en açıkça karşıt, ve en yıkıcı sonuçlu yanılıdır. Her ulusun, saygı ve itaat isteyen kendi yasaları vardır; hiçbir yönetim yasasız olamaz; peki göğün ve yerin Yaratıcısı'nın yarattığı varlıkları idare etmek için hiçbir yasasının olmaması düşünülebilir mi? Önde gelen din görevlilerinin, ülkelerini yöneten ve yurttaşlarının haklarını koruyan yasaların bağlayıcı olmadığını – bunların halkın özgürlüğünü kısıtladığını ve itaat edilmesinin gerekli olmadığını vaaz ettiğini düşünün; böyle insanların kürsüde kalmalarına ne kadar izin verilir? Öyleyse devletlerin ve ulusların yasalarına saygısızlıkta bulunmak, tüm yönetimlerin temeli olan ilahî ilkeleri çiğnemekten daha ağır bir suç mudur?

Ulusların kendi yasalarını feshederek halka istediklerini yapmaları için ruhsat vermeleri, evrenin Hükümdarı'nın kendi yasasını yürürlükten kaldırarak dünyayı suçluyu mahkum edecek ve itaatkârları aklayacak bir standarttan mahrum bırakmasından çok daha tutarlı olacaktır. Allah'ın yasasını geçersiz kılmanın sonuçlarını tahmin edebilir miyiz? Bu yönetime teşebbüs edilmişti. Fransada ateizm hakim güç haline geldiğinde, korkunç sahneler sergilendi. İşte o zaman, Allah'ın koyduğu sınırları kaldırmanın, zorba hükümdarların en zaliminin egemenliğini kabul etmek demek olduğu görüldü. Doğruluk standardı bir kenara bırakıldığında, kötülüğün efendisinin yeryüzünde gücünü tesis etmesine kapı açılır.

YAKLAŞMAKTA OLAN ÇATIŞMA

İlahî ilkeler reddedildiğinde, artık günah kötü, doğruluk ise arzulanır görünmez. Allah'ın yönetimine teslim olmayı reddedenler, kendi kendilerini yönetmek için tamamen ehliyetsizdirler. Yıkıcı öğretileri ile, denetime karşı doğal olarak sabırsızlık gösteren çocukların ve gençlerin kalplerinde itaatsizlik ruhunu aşılamaaktadırlar; bunun sonucunda ise kanunsuz ve ahlâksız bir toplum meydana gelir. Allah'ın emirlerine itaat edenlerin saflığına gülerler; ancak büyük kalabalıklar Şeytan'ın hilelerini seve seve kabullenmektedir. Dizginleri şehvetin eline verip, putperestlerin yargıya uğramasına neden olan günahları işlemektedirler.

Halka Allah'ın emirlerini hafife almayı öğretenler, itaatsizlik ekerek itaatsizlik biçerler. İlahî yasa ile konulan sınırlar tümüyle kaldırılırsa, çok geçmeden insan yasaları da bir kenara atılacaktır. Allah sahtekârlıkları, tamahkârlığı, yalan söylemeyi ve dolandırıcılığı yasakladığından, insanlar dünyasal ikballerine engel olarak gördükleri bu kuralları çiğnemeye isteklidir; fakat bu ilkeleri ortadan kaldırmanın sonuçları tahmin bile edemeyecekleri bir şekilde olacaktır. Yasanın bağlayıcılığı olmazsa, insanlar neden çiğnemekten korksun ki? Mülkiyet emniyeti kalmayacaktır. İnsanlar zor kullanarak komşularının mallarını ele geçirecek, en güçlüler en zengin hale gelecektir. Yaşamın kendisine saygı gösterilmeyecektir. Evlilik yemini artık aileyi koruyan kutsal bir kale olmaktan çıkacaktır. Gücü yeten, isterse komşusunun karısına zorla sahip olacaktır. Dördüncü emirle birlikte beşinci emir de bir kenara atılacaktır. Çocuklar, yozlaşmış kalplerinin arzusunu yerine getirebilmeleri için gerekirse anne-babalarının canını almaktan çekinmeyecektir. Medeni dünya soygun ve suikast çeteleriyle dolacak; asayiş, huzur ve mutluluk yeryüzünden silinecektir.

İnsanların Allah'ın emirlerine itaat etme zorunluluğundan özgür kılındığı öğretisi şimdiden ahlâki zorunluluğun gücü-

SEVGİNİN ZAFERİ

nü kırmış ve dünyanın üzerine fesat kapılarını açmıştır. Kanunsuzluk, sefahat ve yozlaşma, dev bir dalga gibi bizi ezip geçmektedir. Şeytan ailede iş başındadır. Bayrağı sözde Hristiyan ailelerde bile dalgalanmaktadır. Kıskançlık, kötü zanlar, ikiyüzlülük, yabancılaşıma, taklit, çekişme, kutsal güvençlere ihanet ve şehvet düşkünlüğü vardır. Toplumsal yaşamın temelini ve iskeletini oluşturması gereken dinsel ilkeler ve öğretiler sistemi, bütünüyle sendelemekte olan bir kütle görünümündedir ve yıkılarak enkaza dönüşmeye hazırdır. En aşağılık suçlular, işledikleri suçlardan ötürü hapse atıldıklarında çoğunlukla, sanki gıpta edilecek bir başarı kazanmışlar gibi, ilgi odağı yapılarak armağanlara boğulmaktadır. Karakterleri ve suçları geniş bir şekilde reklam edilmektedir. Basın, korkunç ahlâksızlık öykülerini ayrıntılı olarak yayınlamakta, böylece insanları sahtekârlığa, soygunculuğa ve cinayete teşvik etmektedir; Şeytan da cehennemî planlarının başarıya ulaştığını görüp sevinmektedir. Kötülüğe duyulan hayranlık, nedensiz cinayetler, ölçsüzlüğün ve fesadın her seviyede korkunç bir şekilde artışı, Allah'tan korkanları harekete geçirmeli ve şer dalgasını durdurmak için ne yapılabileceğini araştırmaya yönlendirmelidir.

Mahkemeler yozlaşmıştır. Yöneticiler çıkar sağlama arzusu ve bedensel zevklerin sevgisiyle hareket etmektedir. Ölçsüzlük pek çok kişinin duyularını örtmüş, böylece Şeytan onların denetimini neredeyse tamamen eline geçirmiştir. Hukukçular ayartılmakta, rüşvet almakta, aldatılmaktadır. Ayyaşlık ve alemcilik, ihtiras, kıskançlık ve her türden sahtekârlık, yasaları yürütenler arasında görülmektedir. “Doğruluk bizden uzak duruyor. Çünkü gerçek, kent meydanında sendeleyip düştü, Dürüstlük aramıza giremez oldu.” Yeşaya 59:14.

Roma'nın egemenliği sırasında hüküm süren fesat ve ruhsal karanlık, onun Kutsal Yazılar'ı gizlemesinin kaçınılmaz sonucuydu; öyleyse dinsel özgürlük çağında müjdenin ışığı tüm

YAKLAŞMAKTA OLAN ÇATIŞMA

görkemiyle parlarken, yaygınlaşan imansızlığın, Allah'ın yasasının reddedilmesinin ve bunların neden olduğu yozlaşmanın nedeni nerede bulunabilir? Şeytan artık Kutsal Yazılar'ı saklayarak dünyayı denetimi altında tutamadığından, bu hedefi gerçekleştirmek için başka araçlara başvurmaktadır. Kutsal Kitap'a olan imanı yok etmek de Kutsal Kitap'ın kendisini yok etmek gibi amacına hizmet edecektir. Allah'ın yasasının bağlayıcı olmadığı inancını ortaya atarak, insanları bu ilkelere tamamen habersiz oldukları zamanki kadar etkin bir şekilde yasayı çiğnemeye yönlendirmektedir. Şimdi ise, eski zamanlarda olduğu gibi, tasarılarını gerçekleştirmek için kilise aracılığıyla çalışmaktadır. Dinî kuruluşlar, Kutsal Yazılar'da açıkça gözler önüne serilmiş olan rağbet görmeyen gerçekleri dinlemeyi reddetmişler, bunlarla savaşmak için yorumlar geliştirerek kuşkuculuk tohumları yaymaya başlamışlardır. Papalığa ait doğal ölümsüzlük ve insanın ölümden bilinçli olduğu yanlışlarına sarılarak, ruhçuluğun hilelerine karşı tek savunma yolunu reddetmişlerdir. Ebedî işkence öğretisi birçok kişinin Kutsal Kitap'a inancını kaybetmesine neden olmuştur. İnsanlar dördüncü emrin gereğini yerine getirmeye teşvik edildiğinde, yedinci gün Sebt'inin tutulmasının buyurulduğu ortaya çıkmaktadır; pek çok popüler öğretmen ise, yerine getirmeye istekli olmadıkları bir görevden kendilerini muaf tutmak için, Allah'ın yasasının artık bağlayıcı olmadığını bildirmektedir. Böylece yasayla birlikte Sebt'i de kaldırıp atmaktadırlar. Sebt günü reformu çalışması yaygınlaştıkça, dördüncü emrin gerekliliklerinden kurtulmak için ilahî yasanın bu şekilde reddedilmesi neredeyse evrensel hale gelecektir. Dinsel önderlerin öğretileri imansızlığa, ruhçuluğa ve Allah'ın kutsal yasasına saygısızlığa kapı açmaktadır; ve bu yüzden Hristiyan aleminde mevcut olan fesatın büyük sorumluluğu bu önderlerin üzerine yüklenmiştir.

SEVGİNİN ZAFERİ

Ancak bu sınıf, hızla yayılan yozlaşmanın büyük ölçüde sözde “Hristiyan sebt”ne saygısızlıktan ötürü meydana geldiğini, ve Pazar gününün tutulmasının yürürlüğe konmasının toplumun ahlâki değerlerini geniş ölçüde iyileştireceğini iddia etmiştir. Bu iddia, bilhassa gerçek Sebte dair öğretinin en yaygın şekilde vaaz edildiği Amerikada ileri sürülmektedir. Burada, ahlâki reformların en belirgin ve önemlilerinden biri olan itidal çalışması çoğunlukla Pazar hareketi ile birleştirilmekte ve Pazar gününün savunucuları toplumun en üstün çıkarlarını korumak için çalışıyormuş gibi görünmekte; kendilerine katılmayı reddedenleri ise itidalin ve reformun düşmanı olarak suçlamaktadırlar. Ancak yanlışlığı yerleştirmek için girişilen bir hareketin, özünde iyi olan bir çalışmayla bağlantılı olması, yanlışlığı haklı gösterecek bir kanıt değildir. Zehri sağlıklı yemekle karıştırıp gizleyebiliriz, fakat bu onun niteliğini değiştirmez. Aksine, farkında olmadan yenilmesi daha muhtemel olduğundan daha da tehlikeli hale gelir. Yalanı, onu mantıklı kılmaya ancak yetecek ölçüde gerçekle karıştırmak Şeytan’ın hilelerinden biridir. Pazar hareketinin önderleri insanların ihtiyaç duyduğu reformları ve Kutsal Kitap’la uyumlu ilkeleri destekleyebilir; ancak bunların içinde Allah’ın yasasına aykırı bir şart varsa, Allah’ın kulları onlarla birlik olamazlar. Allah’ın emirlerini insan kuralları için bir kenara atmalarını hiçbir şey haklı çıkaramaz.

Şeytan, iki büyük yanılgı olan ruhun ölümsüzlüğü ve Pazar gününün kutsallığı öğretileri aracılığıyla insanları hilelerinin etkisi altına alacaktır. Bunlardan birincisi ruhçuluğun temellerini atarken, ikincisi Roma’yla duygudaşlık bağı meydana getirir. Amerika Birleşik Devletleri’ndeki Protestanlar ellerini uçurumun üzerinden uzatarak ruhçulukla el sıkışmada başta geleceklerdir; sonsuz derinliklerin ötesine uzanarak Roma’nın gücüyle el sıkışacaklardır; böylece bu ülke, bu üçlü

YAKLAŞMAKTA OLAN ÇATIŞMA

ittifakın etkisi altında, Roma'nın adımlarını izleyerek vicdan özgürlüğü haklarını çiğneyecektir.

Ruhçuluk çağın göstermelik Hristiyanlığını taklit ettikçe, aldatma ve tuzağa düşürme gücü de artmaktadır. Eşyanın modern düzenine göre, Şeytan'ın kendisi bile adapte olur. Kendisini bir ışık meleği gibi gösterir. Ruhçuluk aracılığıyla mucizeler gösterilecek, hastalar iyileştirilecek ve inkâr edilemeyecek harikalar gerçekleştirilecektir. Ruhlar Kutsal Kitap'a inandıklarını iddia ederek kilisenin kurumlarına saygı gösterdiklerinde ise, çalışmalarını ilahî gücün bir tezahürü olarak kabul görecektir.

Hristiyan olma iddiasındakiler ile tanrısızlar arasındaki çizgi artık neredeyse ayırt edilemiyor. Kilise üyeleri dünyanın sevdiği şeyleri seviyor ve onlara katılmaya hazırlar, ve Şeytan onları bir bedende birleştirmeye, böylece hepsini ruhçuluğun saflarına katarak davasını güçlendirmeye kararlı. Gerçek kilisenin kesin belirtisi olarak mucizelerle övünen papalık yanlıları bu harikalar yaratan güç yoluyla kolaylıkla aldanacaklardır; gerçek kalkanını çoktan elden bırakmış olan Protestanlar da aynı şekilde kandırılacaktır. Papalık yanlıları, Protestanlar ve dünyayı sevenler aynı şekilde ilahî güçten yoksul dindarlık şeklini²⁵ kabul edecek, bu ittifakta dünyanın dönüşümüne yönelik büyük bir akıma ve uzun zamandır beklenen milenyumun açılışına tanık olacaklardır.

Şeytan ruhçuluk yoluyla insan neslinin velinimeti gibi görünür, hastalıkları iyileştirerek, yeni ve daha yüce bir dini sistem sunma iddiasında bulunur; fakat aynı zamanda yıkım faaliyetlerine devam eder. Ayartıları büyük kalabalıkları yıkıma götürmektedir. Mantiğin yerini ölçsüzlük alır; ardından bedensel zevklere düşkünlük, çekişme ve kan dökme gelir. Şeytan savaştan zevk alır, zira savaş ruhun en kötü ihtirasla-

25 Bkz. 2 Timoteos 3:1-5.

SEVGİNİN ZAFERİ

rını uyandırır ve fesat ile kana bulanmış kurbanlarını hiçliğe süpürür. Onun amacı ulusları birbirleriyle savaşa kıskırtmaktır, zira böylece insanların akıllarını çelerek Allah'ın gününde ayakta durabilmek için hazırlık yapmaktan alıkoynabilir.

Şeytan, hazırlıksız canlardan oluşan hasadını toplamak için doğa unsurları aracılığıyla da çalışır. Doğanın laboratuvarlarının sırlarını öğrenmiştir ve unsurları kontrol etmek için Allah'ın izin verdiği kadarıyla tüm gücünü kullanır. Eyüp'e sıkıntı vermesi için izin verildiğinde, büyükbaş ve küçükbaş hayvan sürülerini, uşakları, evleri ve çocukları hızla yok ederek, dertleri birbiri ardına sanki bir anda olmuş gibi nasıl da sıralamıştı. Yaratıklarını esirgeyerek onları yıkıcının gücünden koruyan Allah'dır. Ancak Hristiyan aleml Yehova'nın yasına saygısızlık etmiştir; bu yüzden Rab yapacağını bildirdiği şeyi kesinlikle yapacaktır: Kendi yasına ve öğretilerine isyan ederek başkalarını da bunu yapmaya teşvik edenlerin üzerinden koruyucu gözetimini kaldıracaktır. Şeytan, Allah'ın özellikle korumadığı tüm kişiler üzerinde denetim sahibidir. Bazılarına kendi tasarılarını gerçekleştirmek üzere yardımcı olacak ve onları başarıya ulaştıracak, başkalarını ise sıkıntıya sokacak ve insanları kendilerine zulmedenin Allah olduğuna inandıracaktır.

İnsanoğullarına tüm hastalıklarını iyileştirebilecek büyük bir doktor olarak görünürken, gerçekte büyük kentleri yıkıma ve ıssızlığa uğratana kadar hastalık ve felaket getirecektir. Şu anda bile iş başındadır. Şeytan, denizde ve karada meydana gelen kazalarda ve felâketlerde, büyük yangınlarda, şiddetli kasırgalarda ve dolu fırtınalarında, boranlarda, sellerde, siklonlarda, tsunamilerde ve depremlerde, her yerde ve binlerce şekilde, gücünü göstermektedir. Olgunlaşan hasadı yok eder, bunu kıtlık ile sıkıntı izler. Havaya ölümcül bir zehir salar, binlerce kişi salgın hastalıkla ölür. Bu felâketler gitgide daha da sıklaşacak ve daha yıkıcı olacaktır. Hem

YAKLAŞMAKTA OLAN ÇATIŞMA

insanlar, hem de hayvanlar yıkıma uğrayacaklardır. “Dünya kuruyup büzülüyor,” “soylular güçlerini yitiriyor. Dünyada yaşayanlar onu kirletti. Çünkü Tanrı'nın yasalarını çiğnediler, Kurallarını ayaklar altına aldılar, Ebedi antlaşmayı bozdular.” Yeşaya 24:4, 5.

Büyük aldatıcı daha sonra insanları bu kötülöklere Allah'a kulluk edenlerin neden olduğuna ikna edecektir. Göğün hoşnutsuzluğuna neden olan sınıf, tüm sıkıntılarının acısını Allah'ın emirlerine itaatleriyle günahkârları sürekli olarak tekdir edenlerden çıkaracaklardır. İnsanların Pazar sebtini çiğneyerek Allah'ı öfkelenirdiği; bu günahın Pazar günü sıkı sıkıya tutulana dek felaketlere neden olacağı; ve dördüncü emrin gerekliliklerini ilan ederek Pazar gününe hürmet edilmesini baltalayanların, toplumun ilahî lütfu ve dünyevi ikbale yeniden kavuşmasını engelleyen fitneciler olduğu ilan edilecektir. Böylece eski zamanda Allah'ın kuluna yöneltilen suçlama, aynı şekilde sağlam temellere dayandırılan gerekçelerle tekrarlanacaktır: “Ahav İlyas'ı görünce, ‘Ey İsrail'i sıkıntıya sokan adam, sen misin?’ diye sordu. İlyas, ‘İsrail'i sıkıntıya sokan ben değilim, seninle babanın ailesi İsrail'i sıkıntıya soktunuz’ diye karşılık verdi, ‘RABB'in buyruklarını terk edip Baallar'ın ardınca gittiniz.” 1. Krallar 18:17, 18. Asılsız suçlamalarla insanların öfkesi uyandırılacağından, Allah'ın elçilerine karşı, sapkın İsrail'in İlyas'a karşı izlediğine benzer bir yöntem izleyeceklerdir.

Ruhçuluk yoluyla tezahür eden mucizeler yaratan güç, etkisini insanlardan çok Allah'a itaat edenlere karşı uygulayacaktır. Ruhlar, Allah'ın kendilerini Pazara hürmet etmeyi reddedenleri yanılığlarına dair ikna etmek üzere gönderdiğini bildirerek, ülkenin yasalarına Allah'ın yasalarıymış gibi uyulması gerektiğini söyleyeceklerdir. Dünyadaki büyük günahkârlık için ağlayacak ve din öğretmenlerinin Pazar gününe saygısızlığın ahlâki değerlerin çökmesine neden oldu-

SEVGİNİN ZAFERİ

ğunu ileri süren tanıklığını destekleyeceklerdir. Tanıklıklarını kabul etmeye yanaşmayan herkese karşı kızgınlıkları çok büyük olacaktır.

Şeytan'ın Allah halkıyla bu son çatışmasındaki politikası, gökteki büyük mücadelenin başlangıcında uyguladığının aynısı olacaktır. İlahî yönetimin istikrarına yardımcı olmaya çalıştığını ileri sürerken, gizliden gizliye bu yönetimi devirmek için elinden geleni yapıyordu. Bu şekilde gerçekleştirmeye çalıştığı işi ise sadık meleklerin üzerine yıktı. Aynı aldatma politikası Roma Katolik Kilisesinin tarihinde izini bırakmıştır. Göğün temsilciliği görevini yürüttüğü iddiasında bulunurken, diğer yandan kendisini Allah'ın üzerine çıkarıp, O'nun yasasını değiştirmeye çalışmıştır. Roma'nın egemenliği altında, müjdeye sadakatleri uğruna acı çekenler fesatçılar olarak suçlanmış; Şeytan'la işbirliği yaptıkları ilan edilmiş; ve onları kınamak, toplumun gözünde, hatta kendi kendilerine en aşağılık suçlular olarak görünmelerini sağlamak için mümkün olan her türlü yöneme başvurulmuştur. Şimdi de aynısı olacaktır. Şeytan, Allah'ın yasasını yüceltenleri yok etmeye çalışırken, onların yasa tanımazlar ve Allah'ın adını lekeleyerek dünyanın yargıya uğramasına neden olan kişiler olarak suçlanmalarını sağlayacaktır.

Allah iradeyi veya vicdanı hiçbir zaman zorlamaz; fakat Şeytan'ın –başka şekilde ayartamadıklarının denetimini eline geçirmek için– sürekli olarak başvurduğu yöntemi, zulüm yoluyla zorlamadır. Korku yayarak veya zor kullanarak vicdana hükmetmeye ve kendisine saygı gösterilmesini sağlamaya çalışır. Bu amacını gerçekleştirmek için hem dinsel hem de dün-yasal yetkililer aracılığıyla çalışarak, onları Allah'ın yasasına aykırı insan yasalarını yürürlüğe koymaya yönlendirir.

Kutsal Kitap'ın Sebt'i'ni yüceltenler kamu düzeninin düşmanları olarak, toplumun ahlâk sınırlarını bozmakla, anarşiye ve yozlaşmaya neden olmakla ve yeryüzünün Allah'ın

YAKLAŞMAKTA OLAN ÇATIŞMA

yargısına uğramasının sorumlusu olmakla suçlanacaklardır. Vicdani bilinçleri dikbaşlılık, inatçılık ve otoriteye saygısızlık olarak değerlendirilecektir. Yönetime karşı muhalefetle suçlanacaklardır. İlahî yasanın zorunluluğunu inkâr eden din görevlileri, kürsülerden, sivil yetkililere teslimiyetle itaat görevinin Allah tarafından verilmiş olduğunu duyuracaklardır. Yasama organlarında ve mahkeme salonlarında, Allah'ın emirlerini tutanlar yanlış yansıtılarak mahkum edilecektir. Sözlerine yanlış anlamlar verilecek; niyetleri en kötü şekilde yorumlanacaktır.

Protestan kiliseleri Kutsal Yazılar'da Allah'ın yasanını savunan açık tezleri reddettiklerinde, Kutsal Kitap'ı kullanarak inançlarını çürütemedikleri kişileri susturmayı çok isteyeceklerdir. Gerçeklere karşı kendilerini kör etmelerine rağmen, şu anda tuttukları yol, vicdanları gereğince Hristiyan aleminin geri kalanının yaptığı gibi papalığın sebtiyle ilgili iddiaları kabullenmeyenlerin zulmedilmesine yol açacaktır.

Kilisenin ve devletin ileri gelenleri birleşerek, rüşvetle, ikna yoluyla veya zor kullanarak, her sınıftan insanların Pazar gününe saygı göstermelerini isteyecektir. İlahi yetkinin eksikliği baskıcı yasalarla telafi edilecektir. Politik yozlaşma adalet sevgisini ve gerçeğe olan saygıyı yok etmektedir; özgür Amerika'da bile, yöneticiler ve yasa koyucular, halkın beğenisini kazanabilmek amacıyla, Pazar gününün tutulmasını zorunlu kılacak bir yasa için genel isteğe boyun eğeceklerdir. Uğruna büyük bir bedel ödenen vicdan özgürlüğüne artık saygı gösterilmeyecektir. Yakında gerçekleşecek olan çatışmada, peygamberin şu sözlerinin örneklendiğini göreceğiz: "Bunun üzerine ejderha kadına öfkeleni. Kadının soyundan geriye kalanlarla, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenlerle savaşılmaya gitti." Vahiy 12:17.

7. Bölüm

Kutsal Yazılar'ın Koruyuculuğu

Tanrı'nın öğretisine ve bildirisine dönmek gerek! Böyle düşünmezlerse, onlar için hiç şafak sökmeyecek." Yeşaya 8:20. Allah'ın halkı, sahte öğretmenlerin etkisine ve karanlığın ruhlarının aldatıcı gücüne karşı kendilerini koruyacak olan Kutsal Yazılar'a yöneltilmektedir. Şeytan insanların Kutsal Kitap bilgisi edinmelerine engel olmak amacıyla her türlü hileye başvurur; çünkü orada bulunan açık sözler onun tüm aldatmalarını ortaya çıkarır. Allah'ın işinin her canlandırılışında kötülüğün efendisi daha yoğun bir faaliyet başlatmaktadır; şimdi ise Mesih'e ve O'nun izleyicilerine karşı son mücadele için tüm gücünü ortaya koymaktadır. Son büyük aldatmaca yakında önümüzde ortaya serilecektir. Mesih karşıtı, hayret verici işlerini gözlerimizin önünde sergileyecektir. Sahte olan gerçeğine o kadar benzeyecektir ki, bunları Kutsal Yazılar olmadan birbirinden ayırmak imkânsız olacaktır. Her ifade ve her mucize bu yazıların tanıklığına göre denenmelidir.

Allah'ın bütün emirlerini tutmaya çalışanlara karşı konulacak ve onlarla alay edilecektir. Ancak Allah'ta ayakta kalabilirler. Önlerindeki denenmede dayanabilmeleri için, Allah'ın Kendi sözünde açıkladığı isteğini anlamalıdır; O'nu, yal-

KUTSAL YAZILAR'IN KORUYUCULUĞU

nızca karakterini, yönetimini ve amaçlarını doğru bir şekilde kavrayarak ve bunlara uygun bir şekilde davranarak yüceltebilirler. Ancak zihnini Kutsal Kitap'ın hakikatleriyle güçlendirmiş olanlar son büyük çatışmada ayakta kalabileceklerdir. Her cana bu araştırma sorusu gelecektir: İnsanlardan çok Allah'a mı itaat etmeliyim? Karar zamanı çok yakındadır. Ayaklarımız Allah'ın değişmez sözünün kayasına sağlam basıyor mu? Allah'ın emirlerini ve İsa'nın imanını korumak için kararlılıkla durmaya hazır mıyız?

Kurtarıcı, çarmıha gerilmeden önce öğrencilerine ölmesi ve dirilmesi gerektiğini söylemişti, O'nun sözlerini zihinlere ve yüreklere işlemek için melekler de orada bulunuyordu. Fakat öğrenciler, Roma'nın boyunduruğundan dünyevi bir kurtuluş peşindeydiler ve bütün umutlarını bağladıkları Kişinin aşağılayıcı bir şekilde ölmesi düşüncesine tahammül edemezlerdi. Hatırlamaya en çok ihtiyaç duydukları sözcükler zihinlerinden silindi; deneme zamanı geldiğinde ise hazırlıksız yakalandılar. İsa'nın ölümü, sanki O onları önceden hiç uyarmamış gibi, tüm umutlarını yerle bir etti. Böylece gelecek, Mesih'in sözlerinde öğrencilerine açıklandığı gibi, peygamberlik sözlerinde bize de açıklanmaktadır. Deneme süresinin bitimiyle ve sıkıntı zamanına hazırlık çalışmasıyla ilgili olaylar açıkça sunulur. Fakat büyük kalabalıklar bu gerçeklerden, sanki bunları hiç duymamışlar gibi habersizlerdir. Şeytan onları kurtuluştan haberdar edecek her bir fikri uzaklaştırmaya çalışır, böylece sıkıntı zamanı onları hazırlıksız yakalayacaktır.

Allah insanlara, önemi göğün ortasında uçan kutsal melekler tarafından ilan edilmeleriyle simgelenecek kadar büyük olan uyarılar gönderdiğinde, muhakeme yeteneğine sahip olan herkesin mesaja kulak vermesini ister. Canavara ve onun heykeline tapınmaya karşı verilen korkunç hükümler (Vahiy 14:9-11), herkesi peygamberlik sözlerini incelemeye ve ca-

SEVGİNİN ZAFERİ

navarın simgesinin ne olduğunu öğrenerek bunu almaktan kaçınmaya yönlendirmelidir. Fakat büyük kalabalıklar kulaklarını gerçeği dinlemekten kaçtırmakta ve masallara dönmektedir. Elçi Pavlus, son günlere doğru bakarak şöyle bildirdi: “Çünkü öyle bir zaman gelecek ki, sağlam öğretiyeye katlanamayacaklar.” 2. Timoteos 4:3. O zaman kesinlikle gelmiştir. Büyük kalabalıklar Kutsal Kitap gerçeklerini istemiyor, çünkü bu gerçekler günahlı ve dünyayı seven yüreğin arzularına karşı çıkıyor; Şeytan ise onlara sevdiğileri hileleri veriyor.

Fakat Allah'ın yeryüzünde, tüm öğretilerin standardı ve tüm reformların esasları olarak yalnızca ve yalnızca Kutsal Kitap'a bağlı kalacak bir halkı olacaktır. Eğitimli kişilerin fikirleri, bilimin çıkarımları, kilise konseylerinin, sayısı temsil ettikleri kiliseler kadar çok ve uyumsuz olan iman açıklamaları veya kararları, çoğunluğun sesi – bunların herhangi biri ya da tümü birlikte, dinsel inancın herhangi bir hususunun lehine veya aleyhine kanıt olarak kabul edilemez. Herhangi bir öğretiyeyi veya ilkeyi kabul etmeden önce, bunu destekleyen açık bir “Rab diyor ki” ifadesi talep etmelidir.

Şeytan sürekli olarak ilginin Allah yerine insan üzerine çekilmesini sağlamaya çalışmaktadır. İnsanları, görevlerini kendi kendilerine öğrenmek için Kutsal Yazılar'ı araştırmak yerine, kılavuzları olarak piskoposlara, pastörlere, ilahiyat profesörlerine bakmaya yönlendirmektedir. Böylece, bu önderlerin zihinlerini denetleyerek, büyük kalabalıkları kendi isteğine göre yönlendirebilmektedir.

Mesih bu dünyaya gelerek yaşam sözlerini söylediğinde, sıradan halk onu memnuniyetle dinledi; pek çok kişi, hatta bazı kahinler ve yöneticiler dahi, O'na inandılar. Fakat başkâhin ve ulusun önde gelenleri O'nun öğretisini kınamaya ve reddetmeye kararlıydı. O'nu suçlayacak herhangi bir şey bulmaya çalışırken her zaman şaşkına dönseler de, O'nun sözlerinde ilahî gücün ve bilgeliğin etkisini hissetmemeleri imkânsız

KUTSAL YAZILAR'IN KORUYUCULUĞU

olduysa da, kendilerini önyargılara hapsedtiler; O'nun öğren-cileri olmak zorunda kalmamak için, Mesihliğinin en açık kanıtlarını reddettiler. İsa'nın karşıtları, insanlara bebeklikle-rinden beri saygı göstermeleri ve yetkilerine kesinlikle boyun eğmeleri öğretilen adamlardı. "Nasıl oluyor da" diye soruyor-lardı, "yöneticilerimiz ve eğitimi yazıcılarımız İsa'ya iman etmiyorlar? Eğer O Mesih olsaydı, bu dindar insanlar O'nu kabul etmezler miydi?" Böyle öğretmenlerin etkisiyle Yahudi ulusu Kurtarıcıları'nı reddetmeye yönlendirildi.

O kahinleri ve yöneticileri harekete geçiren ruh, bugün hâlâ büyük dindarlık iddiasında bulunanlar tarafından ser-gilenmektedir. Kutsal Yazılar'ın bu zamana ait özel gerçek-lere ilişkin tanıklığını incelemeyi reddetmektedirler. Kendi kalabalıklarına, zenginliklerine, gördükleri rağbete bakarak, gerçeğin savunucularını az sayıda, fakir, rağbet görmeyen ve kendilerini dünyadan ayıran bir imana sahip olarak görüp aşağlamaktadırlar.

Mesih, yazıcıların ve Ferisiler'in gösterdiği yersiz otorite taslamaların, Yahudiler'in dağılmasıyla yok olmayacağını ön-ceden görmüştü. Kilise için her çağda korkunç bir lanet olan insani yetkinin vicdana hakim olması sorununu peygamber-lik gözüyle görmüştü. Yazıcıları ve Ferisiler'i dehşetli sözlerle kınaması ve Kendi halkını bu kör önderleri izlememeleri için uyarması, gelecek nesiller için bir nasihat olarak kayda geçi-rilmişti.

Roma Kilisesi Kutsal Yazılar'ı yorumlama hakkını yalnızca ruhban sınıfına tanımıştır. Allah'ın sözü, onu açıklama yeterliliğine yalnızca rahiplerin sahip olduğu bahanesiyle, sıradan halktan saklanmıştır. [BKZ. EK, SAYFA 73'E DAİR 2. NOT.] Reformun Kutsal Yazılar'ı herkese vermiş olmasına rağmen, Roma tarafından savunulan ilkenin tamamen aynısı, Protestan kiliselerindeki kalabalıkları Kutsal Kitap'ı kendi başlarına araştırmaktan alıkoymaktadır. Kutsal Kitap

SEVGİNİN ZAFERİ

öğretilerini kilisenin yorumladığı şekilde kabul etmeleri öğretilmektedir; binlerce kişi, Kutsal Yazı'da ne kadar açık şekilde bildirilmiş olursa olsun, kendi iman açıklamalarına veya kiliselerinin yerleşik öğretilerine uymayan şeyleri kabul etmemektedir.

Kutsal Kitap'ın sahte öğretmenlere karşı uyarılarla dolu olmasına rağmen, pek çok kişi bu şekilde canlarını kilise görevlilerinin gözetimine emanet etmeye hazırdır. Bugün iman ettikleri hususlar hakkında, dinsel önderleri tarafından kendilerine öyle öğretilmiş olmasından başka hiçbir açıklama göstermeyen binlerce dindar vardır. Kurtarıcı'nın öğretilerinin yanından bunları fark etmeden geçmekte, din görevlilerinin sözlerine kesin olarak itimat etmektedirler. Peki din görevlileri yanılmaz mıdır? Onların ışık taşıyıcıları olduklarını Allah'ın sözünden öğrenemezsek, canlarımızı onların rehberliğine nasıl emanet edebiliriz? Ahlaksal cesaret eksikliği nedeniyle dünyanın ayak izleriyle belirgin hale gelmiş yolundan ayrılamayan birçok kişi, eğitilmiş kişilerin izinden gitmekte; kendi başlarına araştırmaya isteksiz oluşlarından ötürü yarınlığın zincirleriyle ümitsiz bir şekilde bağlanmaktadır. Bu zamana ilişkin gerçeğin Kutsal Kitap'ta açıkça gözler önüne serildiğini görürler; Kutsal Ruh'un bu gerçeğin duyurulmasında kullandığı gücünü hissederek; buna rağmen kilise görevlilerinin karşıtlığının kendilerini ışıktan döndürmesine izin verirler. Mantık ve vicdan ikna olsa da, bu aldanmış canlar din görevlisinden farklı bir şekilde düşünmeye cesaret edemez; bireysel kanaatleri ve ebedi menfaatleri ise başkasının imansızlığına, gururuna ve önyargısına kurban edilir.

Şeytan'ın esirlerini bağlamak için insani etki aracılığıyla çalıştığı birçok yöntem vardır. Büyük kalabalıkları, Mesih'in çarmihine düşman olanlara duyulan sevginin ipekten ipleriyle bağlayarak eline geçirir. Bu bağlar anne-baba sevgisi, evlat sevgisi, dostluk, evlilik, veya sosyal olabilir, ancak etkisi

KUTSAL YAZILAR'IN KORUYUCULUĞU

aynıdır; hakikatin düşmanları vicdanı denetim altına almak için güçlerini kullanırlar, hükümler altındaki canların ise kendi kanaatlerine göre yükümlü oldukları vazifelere itaat edebilecek cesaretleri veya bağımsızlıkları yoktur.

Hakikat ve Allah'ın yüceliği ayrılmazdır; Kutsal Kitap elimizin altındayken, Allah'ı yanlış fikirlerle yüceltmemiz imkânsızdır. Pek çok kişi, insanın hayatı düzgünse neye inandığının önemi olmadığını iddia etmektedir. Fakat hayata şekil veren imandır. Hakikat ve ışık elimizin altındaysa, fakat biz onu duyma ve görme ayrıcalığını geliştirmeyi ihmal ediyor-sak, bir bakımda onu reddediyor, ışık yerine karanlığı seçiyoruz demektir.

“Öyle yol var ki, insana düz gibi görünür, ama sonu ölümdür.” Süleyman'ın Özdeyişleri 16:25. Allah'ın isteğini bilmek için her türlü imkân varken, yanlığ ve günah için cahillik mazeret gösterilemez. Çeşitli yolların birleştiği bir kavşağa gelen yolcu, her yolun nereye gittiğini gösteren bir levha görür. Bu levhayı göz ardı eder ve kendi gözüne doğru görünen bir yola girerse, bunu bütün samimiyetiyle yapmış olabilir, ancak büyük ihtimalle kendisini yanlığ yolda bulacaktır.

Allah bize, öğretilerini tanıyalım ve O'nun bizden istediklerini kendimiz öğrenelim diye Kendi sözünü vermiştir. Yasa uzmanı İsa'ya “Sonsuz yaşama kavuşmak için ne yapmalıyım?” sorusuyla geldiğinde, Kurtarıcı onu Kutsal Yazılar'a yönlendirerek sordu: “Kutsal Yasa'da ne yazılmıştır? Orada ne okuyorsun?” Cehalet ne gençler ne de yaşlılar için mazeret olmayacaktır, Allah'ın yasanını çiğnemenin cezasını da ortadan kaldırmayacaktır; zira ellerinde bu yasanın ve tüm ilkeleri ile gerekliliklerinin aslına uygun bir sunumu mevcuttur. Yalnızca iyi niyetli olmak yeterli değildir; bir kimsenin doğru olduğunu sandığı, ya da din görevlisinin doğru dediği şeyi yapması yeterli değildir. Söz konusu olan kendi canının kurtulmasıdır,

SEVGİNİN ZAFERİ

bu nedenle Kutsal Yazılar'ı kendisi araştırmalıdır. Kanaatleri ne kadar güçlü olursa olsun, din görevlisinin neyin hakikat olduğunu bildiğine ne kadar çok itimat ederse etsin, temeli bu olmamalıdır. Göge yolculuğundaki tüm yol işaretlerini gösteren bir haritası vardır; işini tahminlere bırakmamalıdır.

Mantık sahibi her insanın öncelikli ve en yüce görevi Kutsal Yazılar'dan gerçeği öğrenmek, sonra da ışıktaki yürüyerek başkalarını da kendisini örnek almaya teşvik etmek olmalıdır. Kutsal Kitap'ı her gün gayretle çalışmalı, her düşüncüyü tartarak metinleri birbiriyle karşılaştırmalıyız. Fikirlerimizi ilahî yardım ile kendimiz biçimlendirmeliyiz, çünkü Allah'ın önünde kendimiz için hesap vereceğiz.

Kutsal Kitap'ta en açık şekilde bildirilen gerçekler, büyük bilgeliğe sahip oldukları iddiası ile, Kutsal Yazılar'ın kullanılan dilden anlaşılmayan mistik, gizli ve ruhsal bir anlamı olduğunu öğreten eğitimli kişiler tarafından şüphede ve karanlıkta bırakılmıştır. Bu kişiler sahte öğretmenlerdir. İsa böyle bir gruba şunları söylemiştir: "Ne Kutsal Yazılar'ı ne de Tanrı'nın gücünü biliyorsunuz." Markos 12:24. Kutsal Kitap'ın dili, simgesel bir dil veya mecaz kullanılmadıkça, belirgin olan anlamına göre açıklanmalıdır. Mesih şu sözü vermiştir: "Eğer bir kimse Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Tanrı'dan mı olduğunu... bilecektir." Yuhanna 7:17. İnsanlar Kutsal Kitap'ı düz anlamıyla kabul etselerdi, onları yanlış yönlendirecek ve kafalarını karıştıracak sahte öğretmenler olmasaydı, melekleri sevindirecek ve şu anda yanlışlığı içinde kaybolmuş olan binlerce kişiyi Mesih'in sürüsüne getirecek olan bir çalışma başarılıydı.

Zihnimizin tüm güçlerini Kutsal Yazılar'ın çalışılmasında kullanmalı ve ölümlülerin elinden gelebileceği kadarıyla, Allah'a dair derin konuları kavrama görevini üstlenmeliyiz; ancak öğrencinin gerçek ruhunun çocuk gibi uysallık ve boyun eğme olduğunu unutmamalıyız. Kutsal Yazılar'daki zor-

KUTSAL YAZILAR'IN KORUYUCULUĞU

lukların üstesinden hiçbir zaman felsefe sorunlarını ele alırken kullanılan yöntemlerle gelinemez. Kutsal Kitap çalışmasına, pek çok kişinin bilimsel alanlara girerken gösterdiği gibi bir özgüvenle başlamamalı, aksine, dua ile Allah'a dayanmalı ve O'nun isteğini öğrenmek için samimi bir arzu göstermeliyiz. Yüce "Ben Ben'im"²⁶den bilgi alabilmek için alçakgönüllü ve öğretilbilir bir ruhla gelmeliyiz. Aksi takdirde kötü melekler zihinlerimizi öylesine körelterek kalplerimizi öyle katılaştırır ki, hakikatten etkilenmemiz mümkün olmaz.

Eğitilmiş kişilerin sır dedikleri veya önemsiz diye geçiştirdikleri birçok Kutsal Yazı bölümü, Mesih'in okulunda öğrenim görenler için teselli kaynağı ve kılavuzluktur. Pek çok ilahiyatçının Allah'ın sözünü net bir şekilde anlayamamalarının nedeni, uygulamaya istekli olmadıkları hakikatlere gözlerini kapatmalarıdır. Zira Kutsal Kitap gerçeğine ilişkin anlayış, arayışa getirilen aklın gücünden çok, amaçtaki kararlılığa, içtenlikli doğruluk özlemine dayanmaktadır.

Kutsal Kitap hiçbir zaman duasız çalışılmamalıdır. Yalnızca Kutsal Ruh bize anlaşılması kolay şeylerin önemini hissettirebilir, ya da kavraması zor gerçekleri saptırmamızı önleyebilir. Göksel meleklerin görevi, yüreği Allah'ın sözünü kavraması için hazırlamaktır, böylece sözün güzelliğiyle büyülenir, uyarılarından öğüt alır, veya vaatleriyle canlanarak güçleniriz. Mezmurcunun duasını kendimize mal etmeliyiz: "Gözlerimi aç, yasadaki harikaları göreyim." Mezmur 119:18. Ayartılar çoğunlukla karşı konulamaz görünür, çünkü dua ve Kutsal Kitap çalışması ihmal edildiğinde, ayartılan kişi Allah'ın vaatlerini kolaylıkla hatırlayamaz ve Şeytan'a Kutsal

26 "Ben Ben'im": Yaratıcı'nın Musa Peygamber'le ilk konuştuğunda Kendisi'ni tanıtmak için kullandığı özel adı. İbranice Kutsal Yazılar'da en sık geçen iki adından birincisi olan "Yahve"nin kökeni bu sözcüklerdir. Mısır'dan Çıkış 3:14-15 ayetlerine ve 3:15 ayetinin dip notuna bakınız. "Yahve" adı Türkçe Kutsal Kitap çevirilerinde çoğunlukla "RAB", zaman zaman da "Yahova" olarak ifade edilir.

SEVGİNİN ZAFERİ

Yazılar'ın silahlarıyla karşılık veremez. Ancak melekler, ilahî şeyleri öğrenmek isteyenlerin çevresindedir; ve büyük ihtiyaç zamanında gerek duyulan gerçekleri onlara anımsatacaklardır. Böylece, “düşman azgın bir ırmak gibi geldiğinde, Rabb'in Ruhunu onu kaçırtacak”tır. Yeşaya 59:19.

İsa öğrencilerine şu sözü verdi: “Baba'nın Benim adıyla göndereceği Yardımcı, Kutsal Ruh, size her şeyi öğretecek, bütün söylediklerimi size hatırlatacak.” Yuhanna 14:26. Ancak Mesih'in öğretileri, Allah'ın Ruhunun tehlike zamanında bize hatırlatması için, önceden zihne yerleştirilmiş olmalıdır. Davut “Aklımdan çıkarmam sözünü” diyor, “Sana karşı günah işlemek için.” Mezmur 119:11.

Ebedi menfaatlerine değer veren herkes, şüphecilüğün ani saldırılarına karşı tetikte olmalıdır. Hakikatin temellerine saldırılacaktır. Modern imansızlığın ince alaylarının ve safsatalarının, sinsî ve tehlikeli öğretilerinin menzili dışında kalmak imkânsızdır. Şeytan ayartılarını tüm sınıflara uygun hale getirmektedir. Eğitimsizlere alay veya istihza yoluyla saldırmakta, eğitimlilere ise bilimsel itirazlar ve felsefi akıl yürütmeler ile karşılık vererek, her iki grupta da Kutsal Yazılar'a karşı güvensizlik ve küçümseme uyandırmaya çalışmaktadır. Tecrübesiz gençler dahi Hristiyanlığın temel ilkelerinden şüphelerini ima etmeye cüret etmektedir. Ve bu genç imansızlık, ne kadar sığ olursa olsun, etkisini göstermektedir. Pek çok kişi bu şekilde babalarının imanı ile dalga geçmeye ve lütüfkâr Ruh'a hakaret etmeye yönlendirilmektedir. İbraniler 10:29. Allah'ı yüceltmeyi ve dünyaya bereket olmayı vaat eden pek çok yaşam, imansızlığın pis nefesiyle çürütülmüştür. İnsan mantığının kendini beğenmiş çıkarımlarına güvenen ve ilahî sırları Allah'ın bilgeliğinden yardım almadan açıklayarak gerçeğe ulaşabileceğini sanan herkes, Şeytan'ın tuzağına düşer.

Dünya tarihinin en ciddi döneminde yaşamaktayız. Yeryüzündeki büyük kalabalıkların kaderine karar verilmek

KUTSAL YAZILAR'IN KORUYUCULUĞU

üzeredir. Gelecekteki kendi esenliğimizin yanı sıra, diğer canların kurtuluğu da, Şimdi izlediğimiz yola bağlıdır. Gerçeğin Ruhu'nun kılavuzluğuna ihtiyacımız vardır. Mesih'in her izleyicisi samimiyetle sormalıdır: "Ya Rab, benim ne yapmamı istiyorsun?" Kendimizi Rabb'in önünde oruçla ve duayla alçaltmalı, sık sık O'nun sözü üzerinde, özellikle de yargı sahneleri üzerinde derin düşünmeliyiz. Artık Allah'ın gerçeklerini derin ve canlı bir Şekilde tecrübe etmeyi istemeliyiz. Kaybedecek bir anımız bile yoktur. Etrafımızda hayatı öneme sahip olaylar meydana gelmektedir; Şeytan'ın tılsımlı sahasındayız. Allah'ın nöbetçileri, uyumayın; düşman çok yakından bizi gözlüyor, tembelliğe ve rehavete kapılırsanız, üzerinize atılıp sizi avlamaya her an hazır.

Pek çok kişi Allah önündeki gerçek durumlarıyla ilgili olarak aldanır. Yapmadıkları yanlış işlerden ötürü kendilerini kutlarlar, ancak Allah'ın onlardan istediği, ama yapmayı ihmal ettikleri iyi ve yüce işleri saymayı unuturlar. Allah'ın bahçesinde ağaç olmaları yeterli değildir. O'nun beklentisine meyve vererek karşılık vermelidirler. O'nun lütfuyla güçlendirilerek yapabilecekleri fakat yapmadıkları her iyi Şey için onları sorumlu tutar. Göksel kitaplarda adları toprağın gücünü boş yere tüketenler olarak yazılıdır. Fakat bu sınıfın dahi durumu umutsuz değildir. Allah'ın merhametini küçük gören ve lütfunu suistimal edenlere, sabırlı sevginin yüreği hâlâ yalvarmaktadır. "Bunun için Şöyle deniyor: 'Uyan, ey uyuyan! Ölümünden diril! Mesih sana ışık saçacak.' Öyleyse nasıl yaşadığınıza çok dikkat edin... Fırsatı değerlendirin. Çünkü yaşadığımız günler kötüdür." Efesliler 5:14-16.

Denenme zamanı geldiğinde, Allah'ın sözünü hayatlarının kanunu yapmış olanlar ortaya çıkacaktır. Yaz aylarında yapraklarını dökmeyen ağaçlar ile diğer ağaçlar arasında bir fark görülmez; fakat kış rüzgârları esmeye başladığında yaprak dökmeyenler aynı kalırken, diğer ağaçlar yapraklarını

SEVGİNİN ZAFERİ

kaybeder. Aynı şekilde, Hristiyanlık iddiasında bulunan sahtekâr da gerçek Hristiyandan ayırt edilemeyebilir, fakat farkın çok belirgin olacağı zaman çok yakındır. Baskı tekrar başladığında, bağnazlık ve hoşgörüsüzlük etkisini tekrar gösterdiğinde, zulüm ateşi tekrar yandığında, gayretsizler ve ikiyüzlüler bocalayarak imandan düşecek; fakat gerçek Hristiyan kaya gibi sağlam duracak, esenlik zamanına göre imanı daha güçlü ve umudu daha da parlak olacaktır.

Mezmurcu şöyle diyor: “Öğütlerin üzerinde düşünüyorum.” “Senin koşullarına uymakla bilgelik kazanıyorum, bu yüzden nefret ediyorum her yanlış yoldan.” Mezmur 119:99, 104.

“Bilgelige erişene... ne mutlu!” “Böylesi su kıyılarına dikilmiş ağaca benzer, köklerini akarsulara salar. Sıcak gelince korkmaz, yaprakları hep yeşildir. Kuraklık yılında kaygılanmaz, Meyve vermekten geri durmaz.” Süleyman'ın Özdeyişleri 3:13; Yeremya 17:8.

8. Bölüm

Sıkıntı Zamanı

O zaman senin halkını koruyan büyük önder Mikail görünecek. Ulusun oluşumundan beri hiç görülmemiş bir sıkıntı dönemi olacak. Bu dönemde halkın –adı kitapta yazılı olanlar– kurtulacak.” Daniel 12:1.

Üçüncü meleğin mesajı sona erdiğinde, merhamet artık yeryüzünün suçlu sakinleri için araya girmeyecektir. Allah’ın halkı işlerini tamamlamış olacaktır. “Son yağmuru,”²⁷ “Rabb’in huzurundan gelecek olan yenilenme fırsatlarını”²⁸ almış olacaktırlar ve yaklaşmakta olan deneme saatine hazırlıklıdırlar. Melekler gökte bir yandan öbür yana aceleyle koşturmaktadır. Yeryüzünden dönen bir melek kendi işinin tamamlandığını ilan eder; dünyanın üzerine son deneme getirilmiştir ve ilahî ilkelere bağlılıklarını kanıtlayan herkes “yaşayan Tanrı’nın mührünü”²⁹ almıştır. Bundan sonra İsa gökteki tapınakta sürdürdüğü arabuluculuğunu sonlandırır. Elleri kaldırarak gür bir sesle “Tamam!”³⁰ der; ve tüm melek orduları taçlarını çıkarıp bırakırlarken O önemli duyuruyu yapar: “Kötülük yapan, yine kötülük yapsın. Kirli olan, kirli

27 Bkz. Yasanın Tekrarı 11:14; Hoşea 6:3; Yoel 2:23; Yakup 5:7.

28 Bkz. Elçilerin İşleri 3:19–20.

29 Bkz. Vahiy 7:2.

30 Bkz. Vahiy 16:17.

SEVGİNİN ZAFERİ

işlerini sürdürsün. Doğru olan, yine doğruyu yapsın. Kutsal olan kutsal kalsın.” Vahiy 22:11. Her davaya yaşam veya ölüm için karar verilir. Mesih Kendi halkı adına kefareti etmiş ve onların günahlarını silmiştir. Tebaasının sayısı tamamlanmıştır; “göklerin altındaki krallıklara özgü krallık, egemenlik ve büyüklük”³¹ kurtuluşun mirasçılara verilmek üzeredir, İsa da kralların Kralı ve rablerin Rabb’i³² olarak hüküm sürecektir.

Tapınaktan çıktığında, yeryüzünün sakinleri üzerine karanlık çöker. O korkunç zamanda doğrular, kutsal Allah’ın gözü önünde bir şefaatchi olmadan yaşamalıdır. Kötülerin üzerindeki kısıtlama kalkmış, Şeytan kesin olarak tövbesiz olanlar üzerinde tüm denetimi ele geçirmiştir. Allah’ın tez öfkelenmeme özelliği sona ermiştir. Dünya O’nun merhametini reddetmiş, sevgisini hor görmüş, yasasını çiğnemiştir. Kötüler denenme sürelerini aşmışlardır; ısrarla karşı konulan Allah’ın Ruhunu, sonunda geri çekilmiştir. İlahî lütfun koruyuculuğunun dışında kalmışlardır, kendilerini kötü olandan koruyacak hiçbir şeyleri yoktur. Bundan sonra Şeytan, yeryüzünün sakinlerini son büyük sıkıntıya sokacaktır. Allah’ın melekleri insan tutkularının şiddetli rüzgarlarını kontrol altında tutmaya son vereceğinden, tüm çekişme unsurları serbest kalacaktır. Tüm dünya, eski zamanlarda Yeruslaim’in üzerine gelenden çok daha korkunç bir yıkıma uğrayacaktır.

Mısırlıların tüm ilk çocuklarını tek bir melek öldürmüş ve tüm ülkeyi yasla doldurmuştu. Davut halkı sayarak Allah’a karşı suç işlediğinde, bu günahı cezalandırmak için verilen korkunç yıkıma tek bir melek neden olmuştu. Allah emir verdiği kutsal meleklerin uyguladığı yıkıcı güç, O izin verdiği kötü melekler tarafından da uygulanacaktır. Şu anda

31 Bkz. Daniel 7:27.

32 Bkz. Vahiy 19:16; Vahiy 17:14; 1. Timoteos 6:15.

SIKINTI ZAMANI

yalnızca ilahî izni bekleyen güçler, her yeri harap etmek için hazırdır.

Allah'ın yagasını yüceltenler dünyanın yargıya uğramasına neden olmakla suçlanmışlardır, şimdi de doğanın korkunç sarsıntılarının ve insanlar arasındaki dünyayı kederle dolduran çekişme ve kan dökülmesinin nedeni olarak görüleceklerdir. Son uyarıya eşlik eden güç kötülerini hiddetlendirmiştir; mesajı kabul eden herkese karşı öfkeleri alevlenmiştir, Şeytan ise nefret ve zulüm ruhunu daha da fazla kışkırtacaktır.

Allah'ın varlığı Yahudi ulusundan sonunda çekildiğinde, kâhinler ve halk bunu anlamadı. Şeytan'ın denetimi altında, en korkunç ve en habis tutkularla harekete geçiriliyor olmalarına rağmen, kendilerini hâlâ Allah'ın seçilmiş halkı olarak görüyorlardı. Tapınaktaki hizmet devam ediyor, kirletilmiş sunakları üzerinde kurbanlar sunuluyor, Allah'ın sevgili Oğlu'nun kanından sorumlu olan ve O'nun hizmetkârlarını ve elçilerini öldürmeye çalışan bir halk için her gün dualar ile ilahî bereket talep ediliyordu. Aynı şekilde, tapınakta geri alınamayan karar ilan edildiği ve dünyanın geleceği kalıcı olarak belirlendiği zaman, yeryüzünün sakinlerinin bundan haberi olmayacaktır. Allah'ın Ruhu'nun en sonunda kendilerinden çekildiği insanlar bir takım dinsel biçimleri devam ettirecek; kötülüğün efendisinin kendi habis tasarılarını gerçekleştirmek için telkin edeceği şeytani gayret, görünüşte Allah için gösterilen gayrete benzeyecektir.

Sebt günü Hristiyanlık aleminde özel bir çekişme konusu olduğundan ve dinsel ve dünyasal yetkililer Pazar gününün tutulmasını zorunlu kılmak için güçlerini birleştirdiğinden, küçük bir azınlığın genel isteğe boyun eğmeyi ısrarla reddetmesi onları evrensel bir nefret odağı haline getirecektir. Kilise kurumuna ve devletin yagasına karşı duranların hoş görülmemesi istenecek; tüm ulusun kargaşaya ve kanunsuzluğa düşmesinden önce bu kişilerin sıkıntı çekmeleri

SEVGİNİN ZAFERİ

evla görülecektir. Aynı iddia, yüzyıllarca önce “halkın yöneticileri” tarafından Mesih'e yöneltilmişti. Kurnaz Kayafa, “Bütün ulus yok olacağına, halk uğruna bir tek adamın ölmesi sizin için daha uygun” demişti. Yuhanna 11:50. Bu tez nihai olarak kabul görecektir; sonunda dördüncü emrin Sebt gününü kutsal tutanlara karşı bir hüküm verilecek ve en ağır cezayı hak ettikleri belirtilerek kınanacaklar, bir süre sonra ise insanlara onları öldürme özgürlüğü verilecektir. Eski Dünya'nın Roma Katolikleri ile Yeni Dünya'nın sapkın Protestanları, tüm ilahî ilkeleri yüceltenlere karşı benzer bir yol izleyecekler.

Bundan sonra Allah'ın halkı, peygamber tarafından 'Yakup soyu için sıkıntı dönemi' diye adlandırılan acı ve üzüntü sahnelerini yaşamaya başlayacaktır. “RAB diyor ki, 'Korku sesi duyduk, esenlik değil, dehşet sesi... Her yüz solmuş. Ah, ne korkunç gün! Onun gibisi olmayacak. Yakup soyu için sıkıntı dönemi olacak, yine de sıkıntıdan kurtulacak.” Yeremya 30:5-7.

Yakup'un güreş ederek ve Esav'ın elinden kurtulmak için dua ederek geçirdiği sıkıntılı gece (Yaratılış 32:24-30), Allah'ın halkının sıkıntı zamanında yaşayacaklarını temsil eder. Yakup, babasının Esav'a sakladığı bereketi almak için yaptığı hileden ötürü, kardeşinin ölümcül tehditleriyle karşılaşmış ve canını kurtarmak için kaçmıştı. Yıllarca sürgünde kaldıktan sonra, Allah'ın emriyle, karıları, çocukları, büyükbaş ve küçükbaş hayvan sürüleriyle birlikte doğduğu ülkeye dönmek için yola çıktı. Ülkenin sınırına vardığında, bir grup savaşçının başında ve şüphesiz oç peşinde olan Esav'ın yaklaştığı haberiyle dehşete düştü. Silahsız ve savunmasız olan Yakup'un topluluğu, anlaşılın şiddete ve katliama çaresizce kurban gitmek üzereydi. Endişe ve korkunun yükü, vicdan azabının ezici ağırlığına ekleniyordu, zira bu tehlikeyi kendi günahı davet etmişti. Tek ümidi Allah'ın merhameti; tek savunması duaydı. Fakat kardeşine karşı işlediği suçun karşılığını ödemek ve

SIKINTI ZAMANI

yaklaşmakta olan tehlikeyi bertaraf etmek için elinden gelen her şeyi yapmaktan kaçınmadı. Mesih'in izleyicileri de, sıkıntı zamanına yaklaşırlarken, kendilerini insanların önünde uygun bir ışıkla sunabilmek, önyargıları etkisiz hale getirmek ve vicdan özgürlüğünü tehdit eden tehlikeyi bertaraf edebilmek için her türlü çabayı göstermelidirler.

Ailesini sıkıntısına tanık olmamaları için gönderdikten sonra, Yakup tek başına kalarak Allah'a yalvarmaya koyuldu. Günahını itiraf etti ve Allah'ın kendisine verdiği rahmeti ikrar etti, samimi bir alçakgönüllülük ile babalarıyla yapılan antlaşmayı ve Beytel'deki gece görünümünde ve sürgün yurdunda kendine verilen vaatleri hatırlattı. Hayatının kriziyle karşı karşıya gelmişti; her şeyi tehlikedeydi. Karanlıkta tek başına dua etmeye ve Allah'ın önünde kendini alçaltmaya devam etti. Birden omzunda bir el hissetti. Bir düşmanın canına kastettiğini sandı ve umutsuzluktan kaynaklanan büyük bir enerji ile, bu saldırganla güreşti. Gün ağarmaya başladığında bu yabancı insanüstü gücünü gösterdi; bir dokunuşuyla güçlü adam adeta felce uğradı ve gizemli rakibinin boynu üzerine çaresiz, yalvarırcasına düştü. Yakup şimdi uğraşmakta olduğu kişinin antlaşma Meleği olduğunu anlamıştı. Sakatlanmasına ve büyük acı çekmesine rağmen, hedefinden vazgeçmeye niyeti yoktu. Günahının şaşkınlığına, pişmanlığına ve sıkıntısına çoktan beridir tahammül ediyordu; artık bağışlandığına dair mutlaka bir güvence almalıydı. İlahî ziyaretçi ayrılmak üzereydi; fakat Yakup ona sıkı sıkı sarılarak kendisini kutsaması için yalvardı. Melek "Bırak beni, gün ağarıyor" dedi, fakat ata "Beni kutsamadıkça seni bırakmam" diye yanıtladı. Burada ne büyük bir güven, ne büyük bir metanet ve sebat sergilenmiştir! Eğer bu kibirli ve küstahça bir talep olsaydı, Yakup oracıkta yok edilirdi; fakat onun talebi, kendi zayıflığını ve değersizliğini itiraf eden, buna rağmen antlaşmasına sadık olan bir Tanrı'ya güvenen birinin itimatıydı.

SEVGİNİN ZAFERİ

“Melekle gürleşip yendi.” Hoşea 12:4. Bu hatalı ve günahkâr ölümlü, alçakgönüllülük, tövbe ve teslimiyet yoluyla göğün Yücelik'ine galip geldi. Allah'ın vaatlerini titrek elleriyle kavramıştı, Sınırsız Sevgi'nin kalbi bu günahkârın yalvarışını geri çeviremezdi. Galibiyetinin bir belirtisi olarak ve diğerlerini onun örneğini izlemeye teşvik etmek için, günahını hatırlatan adı değiştirilerek, zaferini kutlayan ad verildi. Yakup'un Tanrı'yla savaşında galip gelmiş olması, onun insanları da yeneceğinin bir güvencesiydi. Artık kardeşinin öfkesiyle yüzleşmekten korkmuyordu, zira koruyucusu Rab'di.

Şeytan Yakup'u Allah'ın meleklerinin önünde suçlayarak, günahından ötürü onu mahvetme hakkı talep etmiş; Esav'ı onun üzerine yürümeye kışkırtmıştı; atanın uzun güreş gecesinde ise, Şeytan onun cesaretini kırmak ve Allah'a güvenini sarsmak için, suçluluk duygusu telkin etmeye çalışmıştı. Yakup neredeyse umutsuzluğa kapılacaktı; fakat göğün yardımı olmazsa yok olacağını biliyordu. Büyük günahından içtenlikle tövbe etmiş ve Allah'ın merhametine sığınmıştı. Amacından dönmeyecekti, bu nedenle Melek'e sınımsız sarılarak, isteğini kabul ettirinceye dek içten ve acı feryatlarla talebinde ısrar etti.

Şeytan, Esav'ı Yakup'un üzerine yürümeye kışkırttığı gibi, sıkıntı zamanında kötülerini Allah halkını yok etmek için galeyana getirecektir. Tıpkı Yakup'u suçladığı gibi, Allah halkına karşı da suçlamalar yöneltecektir. Dünyayı kendi tebaası olarak görmektedir; ancak Allah'ın emirlerini tutan küçük topluluk onun etkisine karşı direnmektedir. Onları yeryüzünden silebilse, zaferi tam olacaktı. Kutsal meleklerin onları koruduğunu görür ve günahlarının bağışlandığını anlar; fakat haklarında gökteki tapınakta karar verildiğini bilmemektedir. Onları ayartarak işlemelerine neden olduğu günahları tam olarak bilmektedir, bunları en abartılı şekilde Allah'ın önüne getirerek, bu halkın Allah'ın lütfundan

SIKINTI ZAMANI

mahrum kalmayı en az kendisi kadar hak ettiğini iddia eder. Rabb'in adaleti varsa, onların günahlarını bağışladığı halde kendisini ve meleklerini yok edemeyeceğini ilan eder. Onların kendi ganimeti olduklarını ileri sürer ve yok edilmeleri için eline teslim edilmelerini talep eder.

Şeytan Allah halkını günahlarından ötürü suçladığında, Rab onları sonuna kadar denemesi için ona izin verir. Allah'a olan güvenleri, imanları ve metanetleri ciddi şekilde denenecektir. Geçmişlerine baktıklarında umutları kararır; zira tüm hayatlarında çok az iyilik görmekte-dirler. Zayıflıklarının ve değersizliklerinin tamamen bilincindedirler. Şeytan, durumlarının umutsuz olduğu, günah lekelerinin hiçbir zaman temizlenmeyeceği düşüncesiyle onları dehşete düşürmeye çalışır. Onların imanını yok ederek, bu sayede ayartılarına boyun eğmelerini ve Allah'a olan bağlılıklarından dönmelerini umut eder.

Allah'ın halkı kendilerini yok etmeye kararlı düşmanlarla çevrili olsa da, çektikleri acı gerçek uğruna görecekları zulüm korkusundan kaynaklanmamaktadır; her günah-tan tövbe edilmediğinden ve kendilerinde bulunan birtakım kusurlar nedeniyle Kurtarıcı'nın vaa-dinin yerine geldiğini görememekten endişe ederler: "Ben de... bütün dünyanın üzerine gelecek olan deneme saatinden seni esirgeyeceğim." Vahiy 3:10. Bağışlanma güvencesini alabilirlerse işkenceden veya ölümden kaçınmayacaklardır; fakat lâ-yık olmadıkları ortaya çıkar ve kendi karakterlerindeki kusurlardan ötürü hayatlarını kaybedecek olurlarsa, Allah'ın kutsal adının lekelenmesinden korkarlar.

Her yerde ihanet tasarıları işitir ve isyanın etkin çalışmasını görürler; bu yüzden bu büyük sapkının bitirilmesi ve kötülerin kötülüğünün son bulması için içlerinde güçlü bir arzu, ruhlarında içten bir özlem uyanmaya başlar. Ancak isyanı durdurması için Allah'a yalvarırlarken, bunu, artık kö-

SEVGİNİN ZAFERİ

tülüğün güçlü dalgasına karşı duracak ve geri püskürtecek güçleri olmadığı için, yoğun bir vicdan azabı duygusuyla yaparlar. Mesih'in hizmetinde, gittikçe güçlenerek,³³ her zaman tüm yeteneklerini kullanmış olsalardı, Şeytan'ın kuvvetlerinin kendilerini mağlup etmeye daha az gücü olacağına inanırlar.

Allah'ın önünde canlarına eziyet ederler, geçmişteki çok sayıda günahlarından tövbe ettiklerine işaret ederek, Kurtarıcı'nın vaadini hatırlatırlar: "Koruyuculuğuma sarılınsınlar, barışsınlar benimle, evet, benimle barışsınlar." Yeşaya 27:5. Dualarına hemen yanıt verilmediği için imanları kırılmaz. En yoğun bir şekilde heyecan, korku ve sıkıntı yaşamalarına rağmen, yalvarışlarına son vermezler. Yakup'un meleği yakaladığı gibi, Allah'ın gücüne sarılırlar; ve ruh diliyle şöyle derler: "Beni kutsamadıkça seni bırakmam."³⁴

Yakup ilk oğulluk hakkını hile ile aldığından³⁵ dolayı daha önceden tövbe etmiş olmasaydı, Allah onun duasını işiterek merhametiyle hayatını korumazdı. Aynı şekilde, Allah'ın halkının da korku ve ıstırap çektikleri sırada itiraf edilmemiş günahları önlerinde duruyor olsa, bunalırlardı; umutsuzluk imanlarını köreltir ve kurtulmak için Allah'a yalvaracak güveni kendilerinde bulamazlardı. Fakat değersizliklerini ne kadar derinden hissetseler de, açığa çıkarılacak gizli kabahatleri yoktur. Günahları önceden yargılanıp silinmiştir, şimdi ise onları hatırlarına getiremezler.

Şeytan pek çok kişiyi, Allah'ın hayatın küçük meselelerindeki sadakatsizliklerini hoş göreceğine inandırır; fakat Rab Yakup'la ilişkilerinde, kötülüğü hiçbir şekilde onaylamayacağını ve hoş görmeyeceğini göstermiştir. Günahlarını mazur göstermeye veya gizlemeye çalışan ve bunların gökteki kitaplarda itiraf edilmeden ve bağışlanmadan kalmalarına izin ve-

33 Bkz. Mezmur 84:7.

34 Bkz. Yaratılış 32:26.

35 Bkz. Yaratılış 27. bölüm.

SIKINTI ZAMANI

renler, Şeytan tarafından alt edileceklerdir. Uğraşları ne kadar yüce, buldukları konum ne kadar itibarlı olursa, tuttıkları yol Allah'ın gözünde o kadar feci, büyük düşmanlarının zaferi de o kadar kesin olacaktır. Allah'ın gününe hazırlanmayı geciktirenler, sıkıntı zamanında ya da sonrasında hazırlanma fırsatını hiç bulamayacaklardır. Böylelerinin durumu umutsuzdur.

O son korkunç çatışmaya hazırlıksız gelen sözde Hristiyanlar, umutsuzluk içinde, günahlarını yakıcı ıstıraplı kelimelerle itiraf edecekler, kötülerse onların sıkıntısına sevinecektir. Bu itiraflar Esav'ın ve Yahuda'nın³⁶ itiraflarıyla aynı karakterdedir. Bu itirafları yapanlar, günahın sorumluluk duygusuna değil, getirdiği sonuca üzülmeğe dirler. Gerçek bir pişmanlık ve günahıtan nefret duymazlar. Cezalandırılma korkusuyla günahlarını itiraf ederler; fakat geçmişte Firavun'un yaptığı gibi, yargı kaldırılacak olursa Göğe meydan okumaya devam ederler.

Yakup'un öyküsü aynı zamanda, ayartılarak günaha düşen, fakat gerçek tövbeyle Allah'a dönenlerin, O'nun huzurundan atılmayacaklarının güvencesidir. Şeytan bu kişileri yok etmeye çalışırken, Allah onları tehlike zamanında teselli etmek ve korumak için Kendi meleklerini gönderecektir. Şeytan'ın saldırıları acımasız ve kararlı, hileleri korkunçtur; fakat Rabb'in gözü halkının üzerindedir ve onların feryatlarını işittir. Acıları büyüktür, ocağın alevleri onları yakıp tüketir gibi görünmektedir;³⁷ ancak Arıtıcı onları ateşte arıtılmış altın gibi çıkaracaktır.³⁸ Allah'ın çocuklarına duyduğu sevgi, onların en çetin denenmeleri sırasında da, en parlak refah günlerinde olduğu kadar büyük ve müşfikdir; fakat Mesih'in suretini mükemmel olarak yansıtabilmeleri için, ateş ocağına atılmaları;

36 Yazar burada İsa'yı ele veren Yahuda İskariot adlı havariden bahsetmektedir.

37 Bkz. Daniel 3. bölüm.

38 Bkz. Zekeriya 13:9; 1. Petrus 1:7.

SEVGİNİN ZAFERİ

dünyasallıklarının yakılıp tüketilmesi gereklidir.

Önümüzdeki sıkıntı ve acı mevsimi, yorgunluğa, gecikmeye ve açlığa dayanabilecek, en sert şekilde denenmesine rağmen zayıflamayacak bir iman gerektirecektir. O zamana hazırlanmak için herkese bir denenme süresi verilmiştir. Yakup, azimli ve kararlı olduğu için galip geldi. Onun zaferi, ısrarlı duanın gücüne kanıt teşkil etmektedir. Onun yaptığı gibi Allah'ın vaatlerine tutunanların, ve onun kadar içten ve ısrarlı olanların hepsi, onun gibi başarıya ulaşacaktır. Özveri göstermeye, Allah'ın önünde kendini alçaltmaya ve O'nun bereketini almak için uzun ve içtenlikle dua etmeye isteksiz olanlar, bunu alamayacaklardır. Tanrı'yla güreşmek – bunun ne olduğunu bilen ne kadar da az kişi vardır! Ne kadar da az kişi, tüm güçler devreye girinceye dek, canlarını güçlü bir arzu ile Allah yoluna koyar. Niyazda bulunanların üzerinden, hiçbir dille ifade edilemeyecek umutsuzluk dalgaları geçtiğinde, ne kadar da az kişi Allah'ın vaatlerine sarsılmaz bir imanla sarılır.

Şu anda imanlarında zayıf olanlar, ciddi bir şekilde şeytani aldatmacaların ve vicdanı zorlama kararnamesinin gücüne teslim olma tehlikesi altındadır. Bu denemeye dayansalar bile, sıkıntı zamanında daha büyük bir acı ve ıstırap içine düşeceklerdir, zira Allah'a güvenme alışkanlığını hiçbir zaman edinmemişlerdir. İhmal etmiş oldukları iman derslerini, cesaret kırıcı korkunç bir baskı altında öğrenmeye zorlanacaklardır.

Şimdi Allah'ın vaatlerini doğru çıkararak O'nu tanımalıyız. Melekler içten ve samimi olan tüm duaları kaydetmektedir. Allah'la iletişimi ihmal etmektense, kendi arzularımızın esiri olmaktan vazgeçmeliyiz. O'nun onayını alan en kötü yoksulluk, en büyük özveri, onayı olmadan sahip olunan zenginlikler, şeref, rahatlık ve dostluktan iyidir. Duaya zaman ayırmalıyız. Zihnimizin dünyasal kaygılara gömülmesine izin verirsek, Rab altından putlarımızı, evlerimizi veya verimli tarlalarımızı elimizden alarak bize zaman verebilir.

SIKINTI ZAMANI

Gençler, Allah'ın bereketlerini isteyebilecekleri bir yoldan başka bir yola girmeyi reddederlerse, ayartılarak günaha düşmezler. Son ciddi uyarıyı dünyaya ileten haberciler Allah'ın bereketlerini soğuk ve ilgisiz bir şekilde değil, ancak tıpkı Yakup'un yaptığı gibi coşkunlukla ve imanla isterlerse, şu sözleri söyleyebilecekleri pek çok yer bulacaklar: "Tanrı'yla yüzyüze görüştüm, ama canım bağışlandı." Yaratılış 32:30. Gökte, Tanrı'yla ve insanlarla güreşip yenmeye muktedir olan önderler olarak sayılacaklardır.

"Hiç görülmemiş bir sıkıntı dönemi"³⁹ çok yakında üzerimize düşecektir; bu nedenle şu anda sahip olmadığımız ve pek çoklarının elde etmeye üşendikleri bir deneyime ihtiyacımız olacak. Çoğunlukla sıkıntının beklentisi gerçeğinden daha zordur; fakat bu önümüzdeki kriz için geçerli değildir. En canlı anlatım bile çetin sınavın boyutunu tarif edemez. O denenme zamanında, herkes Allah'ın önünde kendi başına durmalıdır. "Varlığım hakkı için diyor Egemen RAB, Nuh, Daniel ve Eyüp orada olsa bile, ne oğullarını ne de kızlarını kurtarabilirler. Doğruluklarıyla ancak kendi canlarını kurtarabilirler." Hezekiel 14:20.

Şu anda, Başkâhinimiz bizim adımıza kefarette bulunurken, biz de Mesih'te yetkinleşmeye çalışmalıyız. Kurtarıcımız, ayartının gücüne, düşüncede dahi olsa boyun eğdirilemez. Şeytan insan yüreğinde dayanak olarak kullanabileceği bir nokta bulur; ayartıları, kalpte beslenen birtakım günahlı arzular vasıtasıyla güçlerini ortaya koyar. Fakat Mesih, Kendisi hakkında şunu söylemişti: "Bu dünyanın egemeni geliyor. Onun benim üzerimde hiçbir yetkisi yoktur." Yuhanna 14:30. Şeytan, Allah'ın Oğlu'nda kendisini zafere götürebilecek hiçbir şey bulamamıştır. O, Babası'nın emirlerini tuttu, bu nedenle Kendisi'nde Şeytan'ın kendi menfaatine kullanabileceği hiçbir

39 Bkz. Daniel 12:1.

SEVGİNİN ZAFERİ

günah bulunmadı. Sıkıntı zamanından geçecek olanların da bu durumda bulunması gerekecektir.

Kendimizi günahattan bu yaşamda, Mesih'in kefareti edici kanına iman yoluyla ayırmalıyız. Değerli Kurtarıcımız bizi kendisine katılmaya, zayıflığımızı Kendi gücüyle, bilgisizliğimizi Kendi bilgeliğiyle ve değersizliğimizi Kendi erdemleriyle birleştirmeye davet etmektedir. İsa'nın yumuşak huyluluğunu ve alçakgönüllülüğünü öğreneceğimiz okul, Allah'ın takdiridir. Rab önümüze daima, bize daha kolay ve daha hoş gelen, seçeceğimiz yolu değil, yaşamın gerçek amaçlarını koymaktadır. Karakterlerimizin ilahî modele uymasını sağlamak için Göğün kullandığı araçlarla işbirliği yapmak bize düşmektedir. Bu işi ihmal eden veya erteleyenler, canlarının en korkunç tehlikelere uğramasına neden olacaklardır.

Elçi Yuhanna görümünde, gökte yüksek bir sesin şöyle dediğini duydu: "Vay halinize, yer ve deniz! Çünkü İblis zamanının az olduğunu bilerek büyük bir öfkeyle üzerinize indi." Vahiy 12:12. Göksel sesin bu şekilde nida etmesine neden olan sahneler korkunçtur. Zaman kıaldıkça Şeytan'ın öfkesi artmaktadır, hile ve yıkım işi ise sıkıntı zamanında doruk noktasına ulaşacaktır.

Çok yakında göklerde, mucizeler gerçekleştiren cinlerin gücünün göstergesi olarak, doğaüstü karakterde korkunç görüntüler belirecektir. Cinlerin ruhları yeryüzünün krallarına ve tüm dünyaya gidecekler, onları hile tuzaklarına düşürerek, göğün yönetimine karşı son mücadelesinde Şeytan'a katılmaya teşvik edeceklerdir.⁴⁰ Bu araçlar sayesinde hem hükümdarlar, hem de tebaaları aldatılacaktır. Mesih'in Kendisi olduğunu iddia ederek, dünyanın Kurtarıcısı'na ait olan unvanı ve ibadeti talep eden insanlar ortaya çıkacaktır. Bu kişiler harika

40 Bkz. Vahiy 16:14.

SIKINTI ZAMANI

iyileştirme mucizeleri yapacak ve gökten Kutsal Yazılar'la çelişen esinler aldıklarını iddia edeceklerdir.

Büyük aldatmaca oyununun son perdesinde, Şeytan'ın kendisi Mesih'i taklit edecektir. Kilise, umutlarının gerçekleşmesi için uzun zamandan beri Kurtarıcı'nın gelişini beklemektedir. Şimdi ise büyük aldatıcı, Mesih gelmiş gibi gösterecektir. Şeytan, dünyanın çeşitli bölgelerinde kendisini göz kamaştırıcı parlaklıkta görkemli bir varlık olarak gösterecek, Yuhanna tarafından Vahiy kitabında verilen Allah'ın Oğlu tanımına benzetecektir. Vahiy 1:13-15. Onu kuşatan görkem, ölümlü gözlerin o zamana dek karşılaştığı en eşsiz görünüm olacaktır. Havada zafer çılgılığı yankılanır: "Mesih geldi! Mesih geldi!" İnsanlar onun önünde hayranlıkla secde eder, o da ellerini kaldırıp, Mesih'in yeryüzündeyken Kendi öğrencilerini bereketlediği gibi, onlara bereket sözleri verir. Sesi yumuşak ve hafif, ancak melodi gibidir. Nazik ve müşfik tonlarla, Kurtarıcı'nın ağzından çıkan yüce göksel gerçeklerin bazılarını aynen söyler; hastaları iyileştirir ve bundan sonra Mesih'in karakterini taklit ederek Sebti Pazar günüyle değiştirdiğini söyler, ve kutsamış olduğu günü herkesin yüceltmesini buyurur. Yedinci günü kutsal tutmakta direnenlerin, ışık ve gerçekle kendilerine göndermiş olduğu meleklerini dinlemeyi reddederek, adını lekelediklerini ilan eder. Bu, çok güçlü, neredeyse ezici bir aldatmacadır. Büyücü Simun'un şaşkına çevirdiği Samiriyeliler gibi, büyük kalabalıklar, en küçükten en büyüklere kadar, bu büyülere kulak vererek "Büyük Güç dedikleri Tanrı gücü işte budur" diyecekler. Elçilerin İşleri 8:10.

Fakat Allah'ın halkı aldanmayacaktır. Bu sahte mesihin öğretileri Kutsal Yazılar'a uygun değildir. Onun bereket sözleri, canavara ve onun heykeline tapanlara, yani Kutsal Kitap'ın Allah'ın gazabının saf bir halde üzerlerine döküleceğini bildirdiği kişilere verilmektedir.

SEVGİNİN ZAFERİ

Üstelik, Şeytan'ın Mesih'in geliş şeklini taklit etmesine izin verilmez. Kurtarıcı, halkını bu konuda aldanışa karşı uyarılmış, ikinci geliş şeklini açık bir şekilde önceden bildirmiştir. "Sahte mesihler, sahte peygamberler türeyecek; bunlar büyük belirtiler ve harikalar yapacaklar. Öyle ki, ellerinden gelse, seçilmiş olanları bile saptıracaklar... Bunun için size, 'İşte Mesih çölde' derlerse gitmeyin. 'Bakın, iç odalarda' derlerse inanmayın. Çünkü İnsanoğlu'nun gelişi, doğuda çakıp batıya kadar her taraftan görülen şimşek gibi olacaktır." Matta 24:24-27, 31; 25:31; Vahiy 1:7; 1. Selanikliler 4:16, 17. Bu gelişin sahtesini yapmanın imkânı yoktur. Evrensel olarak bilinecek – tüm dünya buna tanık olacaktır.

Yalnızca gerçeğin sevgisine kavuşmuş olan titiz Kutsal Kitap öğrencileri, tüm dünyayı esir alan güçlü aldanıştan korunacaktır. Bunlar, Kutsal Kitap tanıklığı ile, kılık değiştirmiş olan aldatıcıyı tanıyacaktır. Denenme zamanı herkes için gelecektir. Ayartının yapacağı eleme ile, gerçek Hristiyan ortaya çıkacaktır. Allah'ın halkı şu anda, kendi duyularının ortaya koyduklarına teslim olmayacak kadar sağlam şekilde O'nun sözüne dayanmakta mıdır? Böyle bir krizde, yalnızca ve yalnızca Kutsal Kitap'a sadık kalacaklar mıdır? Şeytan, elinden gelirse, onların o günde ayakta durmak için hazırlanmalarına engel olacaktır. Denenme gününün üzerlerine hırsız gibi gelmesi için işleri, onların yollarını kuşatacak, dünyasal zenginliklerle meşgul edecek, kalplerinin bu hayatın endişeleriyle dolması için üzerlerine ağır ve yorucu bir yük yükleyecek şekilde ayarlayacaktır.

Hristiyanlığın çeşitli önderlerinin emirleri tutanlara karşı çıkardığı ferman, onların üzerinden devlet korumasını kaldırıp yok olmalarını isteyenlerin eline teslim edince, Allah'ın halkı kentlerden köylerden kaçacak ve hep birlikte, gruplar halinde, en tenha ve ıssız yerlerde oturacaklar. Pek çoğu dağların korunaklı yerlerinde sığınak bulacak.

SIKINTI ZAMANI

Piedmont vadilerindeki Hristiyanlar gibi, yeryüzünün yüksek yerlerini kutsal sığınakları yapacak ve “uçurumun başındaki kaleler” için Allah’a şükredecekler. Yeşaya 33:16. Ancak tüm uluslardan ve yüksek–alçak, zengin–yoksul, siyah–beyaz tüm sınıflardan birçok kişi, en adaletsiz ve zalim tutsaklığa mahkum edilecektir. Allah’ın sevgilileri zincire vurulmuş bir şekilde, demir parmaklıklar ardında zor günler geçirecek, idam cezasına mahkum edilecek, kimileri karanlık ve iğrenç zindanlarda açlıktan ölüme terk edilecektir. İnleyişlerini hiçbir insan kulağı duymayacak; hiçbir insan eli onlara yardım için uzanmayacaktır.

Rab bu deneme saatinde halkını unutacak mı? Tufandan önceki dünya yargıya uğradığında, sadık Nuh’u unutmuydu?⁴¹ Ovakı kentleri yok etmek için gökten ateş yağdığına, Lut’u unutmuydu?⁴² Mısır’da etrafı putperestlerle kuşatılan Yusuf’u unutmuydu?⁴³ İzebel’in ant içerek Baal’ın peygamberlerinin uğradığı akıbetle tehdit ettiği İlyas’ı unutmuydu?⁴⁴ Hapishanenin karanlık ve kasvetli çukurundaki Yeremya’yı unutmuydu?⁴⁵ Kızgın fırındaki üç delikanlıyı⁴⁶ unutmuydu? ya da aslan çukurundaki Daniel’i?⁴⁷

“Siyon, ‘RAB beni terk etti, Rab beni unuttu’ diyordu. Ama RAB, ‘Kadın emzikteki çocuğunu unutabilir mi?’ diyor, ‘Rahminden çıkan çocuktan sevecenliği esirger mi? Kadın unutabilir, ama ben seni asla unutmam. Bak, adını avuçlarıma kazıdım.’” Yeşaya 49:14–16. Her Şeye Egemen Rab şöyle dedi: “Size dokunan gözbeğime dokunmuş olur.” Zekeriya 2:8.

41 Bkz. Yaratılış 6–8 bölümleri.

42 Bkz. Yaratılış 18. ve 19. bölümler.

43 Bkz. Yaratılış 39. bölüm ve devamı.

44 Bkz. 1. Krallar 19. bölüm.

45 Bkz. Yeremya 32:2; 37. ve 38. bölümler.

46 Bkz. Daniel 3. bölüm.

47 Bkz. Daniel 6. bölüm.

SEVGİNİN ZAFERİ

Düşmanları onları hapse atsa dahi, zindan duvarları Me-sih ile aralarındaki iletişimi kesemez. Onların her zayıflığını gören, her denenmelerinden haberi olan Kişi, tüm dünyasal güçlerin üzerindedir; melekler de onların ıssız hücrelerine gelerek gökten ışık ve huzur getireceklerdir. Hapishane saray gibi olacak; zira imanda zengin olanlar orada bulunmaktadır, ve kasvetli duvarlar Pavlus ve Silas'ın Filipî'deki tutuk evin-de gece yarısı dua ederek ilahiler söylediği zaman olduğu gibi göksel ışıkla aydınlanacak.⁴⁸

Allah'ın halkını bastırmayı ve yok etmeyi amaçlayanlar, O'nun yargısına uğrayacak. O'nun kötülere uzun zamandır gösterdiği müsamaha, insanlara yasayı çiğnemeleri için cesaret vermektedir, ancak uzun zamandır ertelenmiş olması, cezalandırılmalarının kesinliğini ve korkunçluğunu azaltmaz. "RAB, Perasim Dağı'nda olduğu gibi kalkacak, Givon Vadisi'nde olduğu gibi öfkelenecek. Ne kadar garip olsa da işini tamamlayacak, ne kadar tuhaf olsa da yapacağını yapacak." Yeşaya 28:21. Merhametli Allahımız için cezalandırma işi garip bir iştir. "Varlığım hakkı için diyor Egemen RAB, ben kötü kişinin ölümünden sevinç duymam." Hezekiel 33:11. Rab, 'acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık... suçları, isyanları, günahları bağışlayan' dır. Ancak buna rağmen, "hiçbir suçu cezasız bırakmaz." "RAB tez öfkelenmez ve çok güçlüdür. Suçlunun suçunu asla yanına koymaz." Mısır'dan Çıkış 34:6, 7; Nahum 1:3. O, doğruluğunda yapacağı korkunç işlerle, çiğnenen yasanın yetkisini ortaya koyacaktır. Günahkârı bekleyen cezanın şiddeti, Rabb'in adaleti yerine getirmekteki isteksizliğiyle ölçülebilir. O'nun uzun süre tahammül ettiği ve Allah'ın hesabında kötülüğünün ölçüsünü tam olarak doldurana dek cezalandırmayacağı ulus, sonunda merhametle karışmamış gazap kâsesinden içecektir.

48 Bkz. Elçilerin İşleri 16:25.

SIKINTI ZAMANI

Mesih tapınaktaki şefaatchiliğini sona erdirdiğinde, canavara ve heykeline ibadet ederek onun işaretini alanlara verileceği söylenen safgazap (Vahiy 14:9, 10) dökülecektir. Allah'ın İsrail'i kurtaracağı sırada Mısır'a verilen belalar, Allah'ın halkının kurtarılmasından hemen önce dünyaya verilecek olan daha da korkunç ve kapsamlı hükümlerle benzer nitelikteydiler. Vahiy yazarı bu korkunç felaketleri tanımlarken şöyle diyor: “Canavarın işaretini taşıyıp heykeline tapanların üzerinde acı veren iğrenç yaralar oluştu... Deniz ölü kanına benzer kana dönüştü, içindeki bütün canlılar öldü.” Ve “ırmaklar... su pınarları... kana dönüştü.” Bu cezalar ne kadar korkunç olsalar da, Allah'ın adaleti bütünüyle kanıtlanmış olarak ayakta durmaktadır. Allah'ın meleği şöyle beyan eder: “Kutsal Tanrı! Bu yargılarında adilsin. Kutsalların ve peygamberlerin kanını döktükleri için, içecek olarak sen de onlara kan verdin. Bunu hak ettiler.” Vahiy 16:2–6. Allah'ın halkını ölüme mahkum ederek, onların kanından, sanki kendi elleriyle dökmüşçesine sorumlu oldular. Aynı şekilde, Mesih kendi zamanındaki Yahudiler'i Habil'in zamanından beri dökülen kutsal insanların tüm kanlarından sorumlu tutmuştu;⁴⁹ zira onlar da aynı ruha sahiptiler ve bu peygamber katilleriyle aynı işi yapmaya çalışıyorlardı.

Takip eden belada, güneşe “insanları yakma gücü verildi. İnsanlar korkunç bir ısıyla kavruldular.” 8. ve 9. ayetler. Peygamberler bu korku dolu zamanda yeryüzünün durumunu şöyle tanımlıyor: “Toprak yas tutuyor; ... çünkü tarla mahsulü yok oldu... kırım bütün ağaçları kurudular; âdem oğullarından da sevinç kalktı.” “Toprak kesikleri altında tohumlar çürüdü; mahzenler boş kaldı... Hayvanlar nasıl iniyorlar! sığır sürüleri şaşkın, çünkü kendilerine otlak yok... akar sular kurudu, ve çölün otlaklarını ateş yiyip bitirdi.” “Ve

49 Bkz. Matta 23:35; Luka 11:50, 51.

SEVGİNİN ZAFERİ

o gün sarayın türküleri ulumalara dönecek, Rab Yehova diyor; leşler çok olacak; her yerde onları sessizce dışarı atacaklar.” Yoel 1:10–12, 17–20 (eski çeviri); Amos 8:3 (eski çeviri).

Bu belalar evrensel değildir, yoksa yeryüzünün sakinleri toptan helâk olurlardı. Yine de bunlar fâni insanların görüp göreceği en korkunç felaketler olacak. Denenme sürecinin sona ermesinden önce, insanların uğradığı her türlü yargı merhametle karıştırılmıştı. Mesih’in arabulucu kanı günahkârı kendi suçunun tam karşılığını görmekten korumuştı; oysa son yargıda gazap, içinde hiçbir merhamet unsuru olmadan dökülecektir.

O gün, büyük kalabalıklar, çoktan beridir hor gördükleri Allah’ın merhametine sığınmayı isteyeceklerdir. “İşte günler geliyor, ülkeye kıtlık göndereceğim” diyor Egemen RAB, ‘Ekmek ya da su kıtlığı değil, RABB’in sözlerine susamışlık göndereceğim. RABB’in sözünü bulmak için insanlar denizden denize, kuzeyden doğuya dek dolaşacak, oraya buraya koşacak, ama bulamayacaklar.’” Amos 8:11, 12.

Allah’ın halkı sıkıntıdan uzak kalmayacak; ancak zulüm görmelerine ve acı çekmelerine, mahrumiyete ve kıtlığa dayanmalarına rağmen, yok olmaya mahkum olmayacaklar. İlyas’ı gözeten Allah, kendi fedakâr çocuklarının birini bile göz ardı etmeyecektir. Başlarındaki saçın bile sayısını bilen Kişi, onları gözetecek ve kıtlık zamanında doyurulacaklardır. Kötüler açlık ve salgın hastalıkla ölürlerken, melekler doğruları koruyacak ve ihtiyaçlarını temin edeceklerdir. “Hakla yürüyen’e şu vaat verilmiştir: “Ekmeği verilecek; suyu emin olacak.” “Düşkünlerle yoksullar su arıyorlar, ve su yok, ve dilleri susuzluktan kuruyor; ben RAB, onlara cevap vereceğim, ben, İsrail’in Allah’ı, onları bırakmıyacağım.” Yeşaya 33:15, 16; 41:17 (eski çeviri – İşaya).

“Tomurcuklanmasa incir ağaçları, asmalar üzüm vermese, boşa gitse de zeytine verilen emek, tarlalar ürün vermese de,

SIKINTI ZAMANI

boşalsa da davar ağılları, sığır kalmasa da ahırlarda, ben yine RAB sayesinde sevineceğim, kurtuluşumun Tanrısı sayesinde sevinçten coşacağım.” Habakkuk 3:17, 18.

“Senin koruyucun RAB’dir, O sağ yanında sana gölgedir. Gündüz güneş, gece ay sana zarar vermez. RAB her kötülükten seni korur, esirger canını.” “O seni avcı tuzağından, ölümcül hastalıktan kurtarır. Seni kanatlarının altına alır, onların altına sığınırsın. O’nun sadakati senin kalkanın, siperin olur. Ne gecenin dehşetinden korkarsın, ne gündüz uçan oktan, ne karanlıkta dolaşan hastalıktan, ne de öğleyin yok eden kırgından. Yanında bin kişi, sağında on bin kişi kırılırsa bile, sana dokunmaz. Sen yalnız kendi gözlerinle seyredecek, kötülerin cezasını göreceksin. Sen RABB’i kendine sığınak, Yüceler Yücesi’ni konut edindiğin için, başına kötülük gelmeyecek, çadırına felaket yaklaşmayacak.” Mezmur 121:5-7; 91:3-10.

Oysa insan gözüne, Allah’ın halkının, tıpkı kendilerinden önceki şehitler gibi, tanıklıklarını çok yakında kanla mühürlemeleri gerekiyormuş gibi görünecektir. Kendileri de, Rabb’in onları düşmanlarının eliyle ölüme terk ettiğinden korkmaya başlar. Korkunç bir ıstırap zamanıdır. Gece gündüz kurtuluş için Allah’a yalvarırlar. Kötüler sevinir ve alaycı sesleri duyulur: “İmanınız nerede şimdi? Gerçekten Allah’ın halkıysanız, neden sizi elimizden kurtarmıyor?” Fakat bekleyenler, İsa’nın Golgota’daki haç üzerinde ölümünü ve kâhinler ile önderlerin alaycı seslenişlerini hatırlar: “Başkalarını kurtardı, kendini kurtaramıyor. İsrail’in Kralı imiş! Şimdi çarımıhtan aşağı insin de O’na iman edelim.” Matta 27:42. Tıpkı Yakup gibi, hepsi Allah ile güreşmektedir. İç mücadeleleri yüzlerinden okunmaktadır. Her yüz solgundur. Yine de, içten yakarışlarına son vermezler.

İnsanlar göksel bakış açısıyla görebilselerdi, Mesih’in sabır sözünü tutanların çevresinde yer tutan, kudretli meleklerden meydana gelen toplulukları görebilirlerdi. Melekler, duygudaş

SEVGİNİN ZAFERİ

bir şefkatle onların sıkıntılarını tanık olmuş ve dualarını işitmişlerdir. Onları tehlikeden kurtarmak için Komutanları'nın emrini beklemektedirler. Ancak biraz daha beklemeleri gereklidir. Allah'ın halkı kâseden içmeli ve vaftizle vaftiz olmalıdır.⁵⁰ Kendilerine böylesine acı veren gecikme, aslında dualarına en güzel yanıttır. Rabb'in çalışmasını güvenle beklerken, dinsel deneyimleri sırasında çok az yaşamış oldukları imanı, umudu ve sabrı uygulamaya yönlendirilirler. Fakat seçilmiş olanlar uğruna sıkıntı zamanı kısaltılacaktır. "Tanrı da, gece gündüz kendisine yakaran seçilmişlerinin hakkını almayacak mı? ... Size şunu söyleyeyim, onların hakkını tez alacaktır." Luka 18:7, 8. Son, insanların beklediğinden daha çabuk gelecektir. Buğday toplanarak Allah'ın ambarına konmak üzere demetlenecektir; saman ise yok edici ateşte yakılmak üzere çıra demeti olarak ayrılacaktır.

Sorumluluklarına sadık olan göksel gözcüler, nöbetlerine devam ederler. Genel bir hükümle, Allah'ın emirlerini tutanların öldürüleceği zamana ilişkin bir tarih belirlenmiş olmasına rağmen, düşmanları bazı durumlarda hükümden önce davranacak ve belirlenen zaman gelmeden onların canlarını almaya çalışacaklardır. Ancak her bir sadık canın çevresinde yer tutmuş olan kudretli koruyucuları kimse geçemez. Bazılarına kentlerden ve köylerden kaçışları sırasında saldırıda bulunulur; ancak onlara karşı kaldırılan kılıçlar kırılır ve saman gibi güçsüz düşer. Başkaları ise, savaşçı kılığındaki melekler tarafından korunur.

Allah tüm çağlarda melekler aracılığıyla halkının yardımına koşmuş ve kurtuluşunu sağlamıştır. Göksel varlıklar insanların işlerinde etkin şekilde yer almışlardır. Yıldırım gibi parıldayan giysiler içinde belirmişler; yolcu görünümünde insanlara gelmişlerdir. Melekler, Allah adamlarına insan biçimi-

50 Bkz. Markos 10:38-39.

SIKINTI ZAMANI

minde gözükmüşlerdir. Sanki yorulmuşlar gibi, öğleyin meşe ağaçları altında dinlenmişlerdir. İnsan evlerinin misafirperverliğini kabul etmişlerdir. Geceye kalmış yolcuların rehberleri olmuşlardır. Kendi elleriyle sunaklarda ateşler yakmışlardır. Zindan kapılarını açarak Rabb'in hizmetkârlarını serbest bırakmışlardır. Göğün tüm teçhizatıyla donatılmış olarak, Kurtarıcı'nın mezarındaki taşı yuvarlamaya gelmişlerdir.

Melekler çoğu kez insan biçiminde doğru insanlar topluluğuna katılır; ve kötülerin toplumlarını ziyaret ederler, örneğin, Allah'ın müsamaha sınırlarını aşıp aşmadıklarını belirlemek üzere, eylemlerinin kaydını tutmak için Sodom'a gittikleri gibi. Rab merhametten zevk alır; ve kendisine gerçekten kulluk eden az sayıda kişinin uğruna, felaketleri engeller ve kalabalıkların sakinliğini uzatır. Allah'a karşı günah işleyenler, kendi canlarını dahi alay etmekten ve baskı altına almaktan hoşlandıkları birkaç sadık insana borçlu olduklarını fark etmezler.

Bu dünyanın hükümdarları farkında olmasalar da, meclislerinde sık sık melekler söz almışlardır. İnsan gözleri onlara bakmış; insan kulakları onların hitaplarını dinlemiş; insan dudakları onların önerilerine karşı çıkarak öğütleriyle alay etmiş; insan elleri onlara hakaret ve suistimal ile davranmıştır. Bu göksel elçiler, meclislerde ve mahkeme salonlarında insanlık tarihi üzerine ayrıntılı bilgilerini göstermişler; baskı görenlerin hakkını insanların en yetkin ve en belagatli avukatlarından daha iyi savunabileceklerini kanıtlamışlardır. Allah'ın işini büyük ölçüde engelleyecek ve O'nun halkının büyük sıkıntılar çekmesine neden olacak olan tasarıları boşa çıkarmışlar ve kötülükleri engellemişlerdir. Tehlike ve sıkıntı saatinde, "RABB'in meleği O'ndan korkanların çevresine ordugah kurar, kurtarır onları." Mezmur 34:7.

Allah'ın halkı, gelmekte olan Kralları'nın belirtilerini içtenlikli bir özlemle bekler. Gözcülere "Gecedен geriye ne

SEVGİNİN ZAFERİ

kaldı?” diye sorulduğunda, yanıtı tereddütsüz verilir: “Sabah olmak üzere, ama yine gece olacak.” Yeşaya 21:11, 12. Dağların zirvelerinin üzerindeki bulutlara parlak ışık vurmaktadır. Çok geçmeden O'nun görkemi ortaya konacaktır. Doğruluk Güneşi parlamak üzeredir. Hem gündüz, hem gece yakındır – doğrulara sonsuz gündüzün şafağı, kötülere ise sonsuz gecenin karanlığı.

Güreşenler ricalarını Allah'ın önüne getirdikçe, onları görülmeyenden ayıran perde adeta kalkmaya başlar. Gökler sonsuz günün şafağıyla parıldamaya başlar, ve kulaklara meleklerin ilahilerinin ezgileri gibi şu sözler düşer: “Bağlılığınızı sürdürün. Yardım geliyor.” Her şeye gücü yeten Muzaffer Mesih, yorgun askerlerine ölümsüz yüceliğin tacını uzatır; ve sesi aralık kapılardan duyulur: “İşte, Ben sizinle birlikteyim. Korkmayın. Acılarınızın hepsini biliyorum; kederlerinizi Ben yükledim. Denenmemiş düşmanlara karşı savaşmıyorsunuz. Savaşı sizin adınıza Ben verdim ve Benim adımla siz fatihlerden de ötesiniz.”⁵¹

Değerli Kurtarıcı, yardımı tam ihtiyacımız olduğu zaman gönderecektir. Göge giden yol, onun ayak izleriyle kutsanmıştır. Ayaklarımızı yaralayan her diken, O'nun ayaklarını da yaralamıştır. Taşımamız istenen her haçı, O bizden önce taşımıştır. Rab, canı huzura hazırlamak için, çatışmalara izin verir. Sıkıntı zamanı Allah'ın halkı için zorlu bir sınavdır; ancak her gerçek imanlının yukarı bakarak, etrafını saran vaat gökkuşağını⁵² imanla görmesinin zamanı gelmiştir.

“RABB'in kurtardıkları dönecek, sevinçle haykırarak Siyon'a varacaklar. Yüzlerinde sonsuz sevinç olacak. Onların olacak coşku ve sevinç, üzüntü ve inilti kaçacak. RAB diyor ki, ‘Sizi avutan benim, evet benim. Siz kimsiniz ki, ölümlü

51 Bkz. Matta 28:20; Yeşaya 53:3, 4; Romalılar 8:37.

52 Bkz. Yaratılış 9:13, 14. Vahiy 4:3, 10:1.

SIKINTI ZAMANI

insandan, ottan farksız insanoğlundan korkarsınız? ... RABB'i nasıl olur da unutursunuz? Sizi yok etmeye hazırlanan zalimin öfkesinden neden gün boyu yılıp duruyorsunuz? Hani nerede zalimin gazabı? Zincire vurulmuş tutsaklar çok yakında özgürlüğe kavuşacak. Ölüm çukuruna inmeyecek, aç kalmayacaklar. Tanrınız RAB benim. Dalgalar gürlesin diye denizi çalkalayan benim.' O'nun adı Her Şeye Egemen RAB'dir! 'Sözlerimi ağzına koydum, seni elimin gölgesiyle örttüm.' ” Yeşaya 51:11-16.

“Bu nedenle, ey ezilmiş Yeruşalim, şarapsız sarhoş olmuş halk, şunu dinle! Egemenin RAB, kendi halkını savunan Tanrın diyor ki, 'Seni sersemleten kâseyi, gazabımın kâsesini elinden aldım. Bir daha asla içmeyeceksin ondan. Onu sana eziyet edenlerin eline vereceğim; onlar ki sana, 'Yere yat da üzerinden geçelim' dediklerinde, sırtını toprak, yol ettin.” 21-23. ayetler.

Çağların ötesinden bakan Allah'ın gözü, halkının dünyasal güçler kendilerine karşı kalktığı zaman karşılaşacağı krize sabitlenmişti. Sürgüne giden esirler gibi, onlar da açlıktan ya da şiddete uğrayarak ölüm korkusu yaşayacaklar. Fakat İsrail'in önünde Kızıldeniz'i ikiye ayıran Kutsal Varlık, yüce gücünü gösterecek ve sürgünlerini geri getirecek. “Her Şeye Egemen RAB, 'Öz halkımı ortaya çıkardığım gün, benim olacaklar' diyor, 'Bir baba kendisine hizmet eden oğlunu nasıl esirgerse ben de onları öyle esirgeyeceğim.' ” Malaki 3:17. Mesih'in sadık tanıklarının kanı bu zamanda dökülecek olsaydı, bu, şehitlerin kanları gibi, Allah'a hasat getirmesi için ekilen tohumlar olmazdı. Sadakatleri, başkalarını hakikate ikna eden birer tanıklık olmazdı; zira inatçı kalp, merhamet dalgalarını bir daha geri gelmeyecekleri zamana dek geri çevirmiştir. Doğrular bu kez düşmanlarına yem olmaya bırakılacak olsalardı, karanlığın efendisi için bu bir zafer olurdu. Mezmurcu şöyle diyor: “O kötü günde beni çardağında gizleyecek, çadırının

SEVGİNİN ZAFERİ

emin yerinde saklayacak.” Mezmur 27:5. Mesih şöyle dedi: “Haydi halkım, iç odalarınıza girip ardından kapılarınızı kapatın, RABB’in öfkesi geçene dek kısa süre gizlenin. Çünkü dünyada yaşayanları suçlarından ötürü cezalandırmak için RAB bulunduğu yerden geliyor.” Yeşaya 26:20, 21. O’nun gelişini sabırla bekleyen ve adları yaşam kitabında yazılı olanların kurtuluşu muhteşem olacaktır.

9. Bölüm

Allah'ın Halkı Kurtarıyor

Allah'ın yasasını yüceltenlerin üzerinden insan yasalarının koruması kalktığı zaman, çeşitli ülkelerde, ortadan kaldırılmaları için eşzamanlı bir akım başlayacak. Hükümde belirlenen zaman yaklaştıkça, insanlar nefret edilen mezhebin kökünü kazımak için komplo kuracaklar. Dinsel aykırılığın ve azarlamaların sesini sonsuza dek susturmak için bir gecede kesin bir vuruş yapılmasına karar verilecek.

Bazıları hapisane hücrelerinde bulunan, bazıları ise ormanlarda ve dağların ıssız köşelerinde saklanan Allah halkı hâlâ ilahî koruma için yalvarırken, her mahallede kötü meleklerin yönlendirdiği altındaki silahlı adamlar ölüm tuzaklarını hazırlar. İşte bu en kritik saatte, İsrail'in Allah'ı Kendi seçilmişlerinin kurtuluşu için araya girer. Rab diyor ki; "Ama sizler bayram gecesini kutlar gibi ezgiler söyleyeceksiniz. Rabb'in dağına, İsrail'in Kayası'na... çıktığınız gibi içten sevineceksiniz. RAB heybetli sesini işittirecek; kızgın öfkeyle, her şeyi yiyip bitiren ateş aleviyle, sağanak yağmurla, fırtına ve doluyla bileğinin gücünü gösterecek." Yeşaya 30:29, 30.

Zafer çığlıkları, aylar ve beddualar ile, kötü adamlar kalabalığı avlarına hücum etmek üzeredir, tam o sırada, işte, yer-yüzüne gecenin karanlığından daha derin, kesif bir karanlık

SEVGİNİN ZAFERİ

çöker. Bundan sonra, Allah'ın tahtının görkemi ile parlayan bir gökkuşağı, tüm göğü kaplayarak, dua eden her bir grubun etrafını kuşatır. Kızgın kalabalıklar birden donakalır. Alaylı bağırışları kesilir. Öldürücü öfkelerinin nedeni unutulur. Korku dolu hislerle, gözlerini Allah'ın antlaşmasının simgesine dikerler ve onun dayanılmaz parlaklığından korunmuş olmayı dilerler.

Allah halkı berrak ve ahenkli bir sesin “Yukarı bakın” dediğini işitir, gözlerini göğe kaldırıp baktıklarında, vaat yayını görürler. Gökubbeyi kaplayan kara ve kızgın bulutlar dağılır ve İstefanos gibi gözlerini göğe dikip baktıklarında, Allah'ın görkemini ve tahta oturan İnsanoğlu'nu görürler.⁵³ O'nun ilahî biçiminde, Kendini alçaltmasının işaretlerini fark ederler; dudaklarından Baba'sı ve kutsal meleklerin önünde sunulan ricayı duyarlar: “Bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını ... istiyorum.” Yuhanna 17:24. Tekrar, müzikli ve muzaffer bir ses işitilir: “İşte, işte geliyorlar! Kutsal, lekesiz ve bozulmamış bir şekilde. Sabrımaya dair sözü tuttular; meleklerin arasında yürüyecekler”; ve imanlarına sadık kalanların solgun ve titreyen dudaklarından bir zafer çılgılığı dökülür.

Allah, halkını kurtarmak için gücünü gece yarısı gösterir. Güneş görünerek, tüm gücüyle parlar. Hemen arkasından belirtiler ve mucizeler gelir. Kötüler bu sahneye dehşetle bakar, doğrular ise büyük bir neşe ile kurtuluşlarının belirtilerini seyreder. Doğadaki her şey rotasından çıkmış gibidir. Nehirler artık akmaz. Yoğun ve kara bulutlar ortaya çıkarak birbirleriyle çarpışır. Kızgın göklerin ortasında tarifsiz görkemin meydana getirdiği berrak bir açıklıktan, gürül gürül akan su gibi, Allah'ın sesi duyulur: “Tamam!” Vahiy 16:17.

O ses gökleri ve yeri sarsar. “Yeryüzünde insan oldu olalı

53 Bkz. Elçilerin İşleri 7:56.

ALLAH'IN HALKI KURTARILYOR

bu kadar büyük bir deprem olmamıştı” denilecek denli büyük bir deprem olur. 17, 18. ayetler. Kubbe sanki açılıp kapanır. Allah'ın tahtının görkemi tüm parlaklığıyla gözler önünden geçer. Dağlar rüzgârdaki sazlar gibi sallanır, parçalanın kayalar dört bir yana saçılır. Yaklaşmakta olan fırtına gibi bir uğultu vardır. Deniz öfkeyle kudurur. Yıkım görevine giden iblislerin sesi gibi, kasırganın çığılı duylur. Tüm yeryüzü denizin dalgaları gibi şişip kabarır. Yüzeyi çatlamaya başlar. Sanki temellerinden sökülüyor gibidir. Sıradağlar batmaya başlar. Meskun adalar gözden kaybolur. Kötülükte Sodom'a yetişen liman kentleri kızgın sular tarafından yutulur. Allah büyük Babil'i anımsar ve “ona ateşli gazabının şarabını içeren kâseyi” verir. Her biri “yaklaşık kırk kilo ağırlığında” iri dolu taneleri yıkım görevlerini yerine getirir. 19, 21. ayetler. Yeryüzünün en gururlu kentleri yere serilir. Dünyanın en önde gelen kişilerinin kendilerini yüceltmek için zenginliklerini hesapsızca harcayarak yaptırdığı yüce saraylar, gözlerinin önünde harabeye dönüşür. Hapishane duvarları parçalanır ve imanlarından dolayı esir tutulan Allah halkı özgür kalır.

Mezarlar açılır ve “yeryüzü toprağında uyuyanların birçoğu uya[nır]: kimisi sonsuz yaşama, kimisi utanca ve sonsuz iğrençliğe gönderi[lir].” Daniel 12:2. Üçüncü meleğin mesajına iman ederek ölmüş olanların tümü mezardan yüceltilerek çıkar ve Allah'ın Kendi yasasını tutanlarla yaptığı esenlik antlaşmasını iştirler. “O'nun bedenini deşmiş olanlar bile” (Vahiy 1:7), Mesih'in ölüm acılarıyla alay edenler ve kakkahalarla gülenler, O'nun gerçeğine ve O'nun halkına en şiddetli şekilde karşı koyanlar, O'nun yüceliğine tanık olmaları ve sadık ve itaatkâr imanlıların nasıl şereflendirildiğini görmeleri için diriltirler.

Gökyüzünü halen yoğun bulutlar kaplamıştır; ancak güneş ara sıra yüzünü göstererek, Yehova'nın oç alan gözü gibi görünür. Göklerden gelen şiddetli şimşekler, yeryüzünü alevler

SEVGİNİN ZAFERİ

içinde bırakır. Gök gürültüsünün korkunç sesinin üzerinde, gizemli ve korkutucu sesler, kötülerin sonunu beyan eder. Konuşulan sözler herkes tarafından anlaşılmaz; fakat sahte öğretmenler bunları belirgin bir şekilde anlar. Çok kısa bir süre önce çok pervasız, fazlasıyla kendini beğenmiş ve cüretkâr, ve Allah'ın emirlerini tutanlara karşı çok zalim olanlar, şimdi dehşet içindedir ve korkuyla titremektedirler. Feryatları, maddesel öğelerin seslerini bastırır. İblisler Mesih'in tanrılığını kabul eder ve O'nun gücü önünde titrerler, insanlar ise merhamet dilenmekte ve sefil bir korku içinde kendilerini alçaltmaktadırlar.

Allah'ın gününün kutsal görümünü gören eski zaman peygamberleri şöyle dediler: “Feryat edin! Çünkü Rabb'in günü yakındır. Her Şeye Gücü Yeten'in göndereceği yıkım gibi geliyor o gün.” Yeşaya 13:6. “Rabb'in dehşetinden, yüce görkeminden kaçmak için kayalıklara gidin, yerin altına saklanın. İnsanın küstah bakışları alçaltılacak, gururu kırılacak. O gün yalnız RAB yüceltilecek. Çünkü Her Şeye Egemen RAB o gün kibirlileri, gururluları, kendini beğenmişleri alçaltacak.” “O gün insanlar yeryüzünü sarsmak üzere harekete geçen Rabb'in dehşetinden ve yüce görkeminden kaçmak için tapmak amacıyla yaptıkları altın, gümüş putları köstebeklere, yarasalara atıp kaya kovuklarına, uçurumlardaki yarıklara saklanacaklar.” Yeşaya 2:10–12, 20, 21.

Bulutlar arasındaki bir açıklıktan, parlaklığı karanlığa tez olarak dört kat artmış bir yıldız parlar. Sadıklara umut ve sevinç sözü verir, fakat Allah'ın yagasını çiğneyenlere sertlik ve gazap getirir. Her şeylerini Mesih'e feda edenler artık emniyette, Rabb'in çadırının emin yerinde saklanmış⁵⁴ gibidirler. Denenmişler, ve tüm dünyanın ve gerçekten nefret edenlerin önünde, kendileri uğruna can veren Kişi'ye sadakatlerini aç-

54 Bkz. Mezmur 27:5.

ALLAH'IN HALKI KURTARILYOR

ğa vurmuşlardır. Ölümle yüz yüzeyleken bile doğruluklarını koruyanlar muhteşem bir değişim geçirmişlerdir. İblislere dönüşen insanların karanlık ve korkunç zulümlerinden birdenbire kurtarılmışlardır. Son zamanlarda solgun, tedirgin ve bitkin olan yüzleri şimdi hayret, iman ve sevgiyle parlamaktadır. Seslerini yükselterek zafer ilahisini söylerler: “Tanrı sığınacağımız ve gücümüzdür, sıkıntıda hep yardıma hazırdır. Bu yüzden korkmayız yeryüzü altüst olsa, dağlar denizlerin bağrına devrilse, sular kükreyip köpürse, kabaran deniz dağları titretse bile.” Mezmur 46:1-3.

Kutsal güveni dile getiren bu sözler Allah'a yükseldiği zaman, bulutlar dağılır ve yıldızlı gökler, her iki yandaki siyah ve öfkeli gökkubbenin aksine, sözlerle anlatılamaz bir görkemle görünür. Açık kapılardan göksel kentten görkemi dökülür. O zaman göğe doğru, katlanmış iki taş levha tutan bir el görünür. Peygamber şöyle diyor: “Gökler O'nun doğruluğunu duyuruyor, çünkü yargıç Tanrı'nın kendisidir.” Mezmur 50:6. Sina dağında gök gürlmeleri ve alevler arasında yaşam kılavuzu olarak ilan edilen o kutsal yasa, Allah'ın doğruluğu, şimdi insanlara yargı kuralı olarak bildirilmektedir. El levhaları açar ve On Emir'in ilkeleri, sanki ateşten bir kalemle yazılmış gibi görünür. Sözler o kadar açıktır ki, herkes onları okuyabilir. Hafıza canlandırılır, batıl inançların ve sapıklığın karanlığı tüm zihinlerden silinir, ve Allah'ın özlü, kapsamlı ve yetkin on sözü, yeryüzünün tüm sakinlerinin görüşüne sunulur.

Allah'ın kutsal emirlerini çiğnemiş olanların dehşeti ve umutsuzluğu tarif edilemez. Rab onlara Kendi yasasını vermişti; onu kendi karakterleriyle karşılaştırıp, tövbe ve yeniden yapılanma için fırsat varken kendi kusurlarını öğrenebilirlerdi, fakat dünyanın beğenisini kazanmak için onun ilkelerini bir kenara bıraktılar ve başkalarına da bu yasayı çiğnemelerini öğrettiler. Allah'ın halkını, O'nun Sebt'ne saygısızlık etmeye zorladılar. Şimdi ise aşağıladıkları o yasa tarafından mah-

SEVGİNİN ZAFERİ

kum edilmektedirler. Korkunç bir kesinlikle, mazeretlerinin olmadığını görürler. Kulluk ve ibadet etmek istedikleri kişiyi seçmişlerdi. “O zaman siz doğru kişiyle kötü kişi, Tanrı’ya kulluk edenle etmeyen arasındaki ayrımı yine göreceksiniz.” Malaki 3:18.

Allah’ın yasasının düşmanları, din görevlilerinden aralarındaki en küçüğe kadar, hakikat ve vazife hakkında yeni bir anlayış edinirler. Dördüncü emirde bildirilen Sebt’in, yaşayan Allah’ın mührü olduğunu gördüklerinde, artık çok geçtir. Sahte sebtlerinin gerçek niteliğini anladıklarında ve üzerine inşa ettikleri kumdan temeli fark ettiklerinde, artık çok geçtir. Allah’a karşı savaşmakta olduklarının farkına varırlar. Din öğretmenleri, insanları Cennet kapılarına götürdüklerini iddia ederken, onları mahvoluşa iletmışlerdir. Son hesapların görüleceği güne dek, kutsal vazifedeki insanların sorumluluğunun ne kadar büyük olduğu ve onların sadakatsizliklerinin sonuçlarının ne kadar korkunç olduğu bilinmeyecektir. Tek bir canın kaybının ne demek olduğunu ancak sonsuzlukta doğru anlayabiliriz. Allah’ın kendisine “Çekil önümden, ey kötü köle” diyeceği kişinin akıbeti korkunç olacaktır.

Gökten, İsa’nın geldiği günü ve saati bildiren ve Kendi halkına ebedi antlaşmayı getiren Allah’ın sesi işitilir. O’nun sözleri, yeryüzünde en şiddetli gök gürlemelerinin sesi gibi çınlar. Allah’ın İsrail’i, gözlerini yukarı çevirmiş, durup dinlerler. Yüzleri O’nun görkemiyle aydınlanır ve Musa’nın yüzünün Sina dağından indiği zaman parladığı gibi parlar. Kötüler onlara bakamaz. Allah’ın Sebt’ni kutsal tutarak O’nu yüceltenler üzerine bereket sözü verildiğinde ise, büyük bir zafer çığılığı duyulur.

Çok geçmeden doğuda, insan elinin yarısı büyüklüğünde siyah bir bulut belirir. Bu, Kurtarıcı’nın çevresindeki buluttur ve uzaktan sanki karanlıkla kuşatılmış gibi görünür. Allah halkı bunun İnsanoğlu’nun belirtisi olduğunu bilir. Ciddi

ALLAH'IN HALKI KURTARILYOR

bir sessizlikle, gitgide rengi açılarak ve daha heybetli bir hale bürünerek yeryüzüne yaklaşmasını izlerler, sonunda tabanında yakıp tüketen ateş gibi görkem, üzerinde ise antlaşmanın gökkuşağı olan büyük beyaz bir buluta dönüşür. İsa, kudretli fatih olarak gelmektedir. Artık utanç ve üzüntünün acı kâsesinden içen “Acıların Adamı” değil, gökte ve yerde muzaffer, yaşayanları ve ölüleri yargılayacak olan Kişi olarak gelir. “Sadık ve Gerçek”, “adaletle yargılar, savaşı.” Ve “gökteki ordular” (Vahiy 19:11, 14) O’nu izler. Kutsal meleklerin göksel ezgilerinden oluşan marşlarla, sayılamayacak kadar büyük bir kalabalık, yolculuğunda O’na eşlik eder. Gök kubbe ışıltılı varlıklarla dolmuş gibidir, sayıları “binlerce binler, onbinlerce onbinlerdir.”⁵⁵ Hiçbir insan kalemi bu sahneyi tarif edemez; hiçbir ölümlü zihin onun görkemini kavramaya yeterli değildir. “O’nun haşmeti gökleri örttü, ve dünya O’nun hamdi ile doldu. Ve parıltısı ışık gibi idi.” Habakkuk 3:3,4 (eski çeviri). Yaşayan bulut daha da yaklaştıkça, her göz Yaşam Önderi’ni görür. Artık o kutsal başı dikenlerden yapılma bir taç yaralamaz; fakat kutsal alnının üzerinde bir görkem tacı vardır. Yüzünün parlaklığı, öğle güneşinin göz kamaştırıcı parlaklığını bastırmaktadır. “Kaftanının ve kalçasının üzerinde şu ad yazılıydı: KRALLARIN KRALI VE RABLERİN RABBİ.” Vahiy 19:16.

O’nun huzurunda “her yüz solmuş”tur; Allah’ın merhametini reddedenlerin üzerine sonsuz umutsuzluğun korkusu düşer. “Eriyor yürekler, bükülüyor dizler... herkesin beti benzi soluyor.” Yeremya 30:6; Nahum 2:10. Doğrular titreyerek feryat eder: “Buna kim dayanabilir?”⁵⁶ Meleklerin ilahisi susar, ve korkunç bir sessizlik zamanı olur. Sonra İsa’nın sesi duyulur: “Lütfum sana yeter.”⁵⁷ Doğruların yüzleri

55 Bkz. Vahiy 5:11.

56 Bkz. Vahiy 6:17.

57 Bkz. 2. Korintliler 12:9.

SEVGİNİN ZAFERİ

aydınlanır ve her kalbi sevinç doldurur. Melekler, yeryüzüne gitgide yaklaştıkça, ilahilerini bir yüksek notadan tekrar söylemeye başlarlar.

Kralların Kralı bulutun üstünde, alevli ateşe sarınmış olarak iner. O'nun önünde gökler bir tomar gibi dürülür, yeryüzü titrer ve her dağ ve her ada yerinden sökülüp alınır. "Tanrımız geliyor, sessiz kalmayacak, önünde yanan ateş her şeyi kül ediyor, çevresinde şiddetli bir fırtına esiyor. Halkını yargılamak için yere göğe sesleniyor." Mezmur 50:3,4.

"Dünya kralları, büyükleri, komutanları, zenginleri, güçlülere, özgür kölesi herkes mağaralara, dağlardaki kayaların arasına gizlendiler. Dağlara, kayalara, 'Üzerimize düşün!' dediler, 'Tahtta oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından saklayın bizi! Çünkü onların gazabının büyük günü geldi. Buna kim dayanabilir?'" Vahiy 6:15-17.

Aşağılayıcı alaylar kesilmiştir. Yalancı dudaklar susturulmuştur. Silahların çarpışması, muharebenin kargaşası, "savaşta giyilen çizmeleri ve kana bulanmış giysileri" (Yeşaya 9:5) ile birlikte sakinleştirilir. Artık dua seslerinden ve ağlayışlar ile inlemelerden başka hiçbir şey duyulmaz. Son zamanlarda gülüp alay eden dudaklardan bir feryat dökülür: "O'nun gazabının büyük günü geldi; buna kim dayanabilir?" Kötüler, küçük gördükleri ve reddettikleri Kişi'yle yüz yüze gelmektense, dağlardaki kayaların altına gömülmeyi dilerler.

Ölülerin kulağına işleyen o sesi tanırlar. O ses, dokunaklı ve müşfik tonları ile kendilerini ne kadar çok tövbeye çağırılmıştı. Bir arkadaşın, bir kardeşin, bir Kurtarıcı'nın duyarlı ricalarında ne kadar da sık duyulmuştu. O'nun merhametini reddedenler için, bundan daha mahkum edici, daha çok kınamayla dolu başka bir şey olamaz, zira o ses çoktan beridir yalvarmıştı: "Dönün! Kötü yollarınızdan dönün! Niçin ölesiniz..!" Hezekiel 33:11. Ah, keşke bu ses onlara bir yabancıнын sesi olsaydı! İsa şöyle der: "Ama sizi çağırdığım zaman beni

ALLAH'IN HALKI KURTARILYOR

reddettiniz. Elimi uzattım, umursayan olmadı. Duymazlıktan geldiniz bütün öğütlerimi, uyarılarımı duymak istemediniz.” Süleyman'ın Özdeyişleri 1:24, 25. O ses, ellerinden gelse istekle silecekleri anıları uyandırır – küçümsenen uyarılar, geri çevrilen çağrılar, önemsenmeyen ayrıcalıklar.

Mesih'le acıları sırasında alay edenler de oradadır. Akıllarına, nefes kesici bir güçle, başkâhinin sorgulaması sırasında acı çeken Kişi'nin ciddiyetle beyan ettiği sözleri gelir: “Bundan sonra İnsanoğlu'nun, Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutları üzerinde geldiğini göreceksiniz.” Matta 26:64. Şimdi O'nu görkemi içinde görmektedirler, sonra da Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu görecektir.

O'nun Allah'ın Oğlu olduğu iddiasını yerenlerin, şimdi nutku tutulmuştur. O'nun krallığıyla istihza eden ve alaycı askerlerine O'na krallık tacını giydirmelerini emreden kibirli Hirodes de oradadır. Kutsala saygısız elleriyle O'na mor kaftan giydiren, kutsal alnına dikenli tacı geçiren, karşı koyamayan eline taklit asayı tutuşturan ve O'nun önünde küfürlü bir alay ile eğilenler oradadır. Yaşam Önderi'ne tüküren ve vuran adamlar şimdi O'nun içe işleyen bakışlarından yüz çevirmekte ve O'nun huzurunun dayanılmaz görkeminden kaçmaya çalışmaktadırlar. O'nun ellerine ve ayaklarına çivileri çakanlar, O'nun böğrünü delen asker, bu izlere korku ve pişmanlıkla bakarlar.

Kâhinler ve önderler, Golgota'daki olayları korkunç bir netlikle hatırlarlar. Ürpertici bir korku ile, başlarını şeytani bir sevinçle sallayarak söyledikleri sözleri hatırlarlar: “Başkalarını kurtardı, kendini kurtaramıyor. İsrail'in Kralı imiş! Şimdi çarmıhtan aşağı insin de O'na iman edelim. Tanrı'ya güveniyordu; Tanrı O'nu seviyorsa, kurtarsın bakalım!” Matta 27:42, 43.

Kurtarıcı'nın, bağın ürününü bağ sahibine vermeyi reddederek, kölelerini döven ve oğlunu öldüren bağcılarla ilgi-

SEVGİNİN ZAFERİ

li benzetmesini tüm canlılığıyla hatırlarına getirirler. Kendi ağızlarıyla verdikleri hükmü de hatırlarlar: Bağ sahibi “bu korkunç adamları korkunç bir şekilde yok edecek.”⁵⁸ Kâhinler ve ihtiyarlar, o sadakatsiz adamların günahında ve cezalandırılışlarında, kendi çizdikleri yolları ve kendi adaletli akıbetlerini görürler. Ve şimdi yine ölüm acısının çılgınlıkları yükselmektedir. Yeruşalim sokaklarında çınlayan “Çarmıha ger, çarmıha ger!”⁵⁹ bağrıışlarını bastıran, korkunç ve umutsuz “O Allah’ın Oğlu! O gerçek Mesih!” feryatları yükselir. Kralların Kralı’nın huzurundan kaçmaya çalışırlar. Parçalanmış yeryüzünün hareketiyle oluşan derin mağaralarda boşu boşuna saklanmaya çabalarlar.

Gerçeği reddeden herkesin yaşamında vicdanın uyandığı, hafızanın ikiyüzlülükle dolu bir yaşama dair acı anılar sunduğu ve canın yararsız pişmanlıklarla sıkıntı duyduğu zamanlar vardır. Fakat bu anılar, “üzerlerine korkunun bir fırtına gibi geldiği”, “felâketlerinin bir kasırga gibi geldiği” günün pişmanlığının yanında nedir ki! Süleyman’ın Özdeyişleri 1:27 (eski çeviri – S. Meselleri). Mesih’i ve O’nun sadık halkını yok etmek isteyenler, şimdi üzerlerine düşen görkeme tanık olmaktadır. Dehşet içindeyken, kutsalların neşeli ezgiler söyleyen seslerini duyarlar: “İşte, Allahımız budur; onu bekledik, ve bizi kurtaracaktır.” Yeşaya 25:9 (eski çeviri – İşıya).

Dünyanın sendeleyişi, yıldırımın parıltısı ve gök gürlemesinin sesi arasında, Allah’ın Oğlu uyuyan kutsalları çağırır. Doğruların mezarlarına bakarak, ellerini göğe kaldırır ve seslenir: “Uyanın, uyanın, uyanın, ey yeryüzü toprağında uyuyanlar, kalkın!”⁶⁰ Yeryüzünün bir başından öbür başına, ölümler o sesi işitecek, işitenler yaşayacaktır. Ve tüm yeryüzü,

58 Bkz. Matta 21:41.

59 Bkz. Luka 23:21.

60 Bkz. Yeşaya 26:19.

ALLAH'IN HALKI KURTARILYOR

her ulustan, oymaktan, dilden ve halktan meydana gelmiş muazzam bir ordunun ayak sesleriyle çınlayacaktır. Ölümsüz bir yüceliği giyinerek ölümün zindanından çıkacak ve şöyle seslenecekler: “Ey ölüm, zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede?” 1. Korintliler 15:55. Yaşayan doğrular ile ölümden dirilen kutsallar seslerini birleştirerek, uzun, mutlu bir zafer çığı atacaklar.

Herkes mezarlarından, oraya girdikleri şekilde çıkacak. Dirilen kalabalığın arasındaki Adem, yapı olarak boylu boslu ve görkemlidir, ancak Allah'ın Oğlu'nun biraz daha aşağısındadır. Sonraki nesillerle belirgin bir tezat teşkil etmektedir; bu bakımdan insan soyunun uğradığı büyük yozlaşma açığa çıkmaktadır. Ancak herkes sonsuz gençliğin tazeliği ve gücüyle dirilir. İnsan başlangıçta Allah'ın suretinde yaratıldığında, bu yalnızca karakter bakımından değil, aynı zamanda fiziksel biçim ve nitelikler bakımındandı. Günah ilahî sureti tahrif ederek, neredeyse tüm izini sildi; ancak Mesih kaybolanı geri getirmek için geldi. Bizim çürük bedenlerimizi de değiştirip Kendi yüce bedenine benzer kılacaktır. Eskiden günahla kirlenmiş olan, güzellikten uzak, ölümlü ve çürüyen biçim, mükemmel, güzel ve ölümsüz hale getirilir. Tüm kusurlar ve biçimsizlikler mezarda kalır. Kurtarılanlar, çoktan beridir izi kaybolmuş olan Aden bahçesindeki yaşam ağacına tekrar getirildiklerinde “sıçrayacaklar” (Malaki 4:2), insan soyunun başlangıçtaki görkemini tüm yetkinliğine ulaşacaklardır. Günahın lanetinin son kalan izleri de silinecek, Mesih'in bağlıları “Allahımız Rabb'in güzelliği”nde görünerek, zihinlerinde, canlarında ve bedenlerinde Rableri'nin mükemmel suretini yansıtacaklardır. Ah, o harika kurtuluş! Çoktan beridir konuşulan, uzun zamandır özlenen, sabırsızlıkla beklenen, fakat hiçbir zaman tamamen anlaşılamayan kurtuluş.

SEVGİNİN ZAFERİ

Yaşayan doğrular “bir anda, göz açıp kapayana dek değişirilir.”⁶¹ Allah’ın sesi ile yüceltilmişlerdi; şimdi ise ölümsüz kılınmışlardı ve ölümden dirilen kutsallarla birlikte Rabb’i havada karşılamak üzere götürülürler.⁶² Melekler “O’nun seçtiklerini göğün bir ucundan öbür ucuna dek, dünyanın dört bucağından”⁶³ toplarlar. Kutsal melekler küçük çocukları annelerinin kucaklarına taşır. Ölümün uzun zamandır ayırdığı arkadaşlar bir daha hiçbir zaman ayrılmamak üzere yeniden bir araya gelir ve mutluluk ilahileriyle hep birlikte Allah’ın Kenti’ne yükselirler.

Bulut arabasının her iki yanında kanatlar, altlarında canlı tekerlekler vardır; araba yukarı doğru çıkarken, tekerlekler “Kutsal” diye, kanatlar da hareket ettikçe “Kutsal” diye bağırır, maiyetindeki melekler ise “Kutsal, kutsal, kutsaldır, Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı”⁶⁴ diyerek eşlik ederler. Ve araba Yeni Yeruşalim’e doğru yoluna devam ederken, kurtulanlar “Haleluya!” diye bağırırlar.

Kurtarıcı, Allah’ın Kenti’ne girmeden önce izleyicilerine zafer işaretlerini ve liyakat nişanlarını verir. Parıltılı sıralar Kralları’nın çevresinde büyük bir kare şeklinde dizilirler, Kral’ın vücudu kutsalların ve meleklerin üzerinde görkemle yükselmekte, yüzü hepsinin üzerine müşfik sevgiyle dolu olarak parlamaktadır. Sayılamayacak kadar büyük bir topluluk olan kurtarılanlar arasında herkes O’na bakmaktadır, her göz “biçimi, görünüşü öyle bozuldu ki, insana benzer yanı kalmadı”⁶⁵ denen Kişi’yi seyrederek. İsa, galip gelenlerin başları üzerine izzet tacını Kendi sağ eliyle yerleştirir. Herkes için

61 Bkz. 1. Korintliler 15:52.

62 Bkz. 1. Selanikliler 4:17.

63 Bkz. Matta 24:31.

64 Bkz. Vahiy 4:8.

65 Bkz. Yeşaya 52:14.

ALLAH'IN HALKI KURTARILYOR

“yeni adını” (Vahiy 2:17) ve “Rabb’e adanmıştır”⁶⁶ yazısını taşıyan birer taç vardır. Hepsinin eline muzafferlerin hurma dalları ve parlak lirler verilir. Sonra, önder melekler notaları vurduğunda, her el lirlerin telleri üzerinde hünerli doku- nuşlarla gezinerek, zengin, ahenkli ezgilerle hoş bir müzik başlatır. Her kalbi sözlerle anlatılamaz bir coşku sarar ve her ses minnettar bir övgü ile yükselir: “Yücelik ve güç sonsuzla- ra dek, bizi seven, kanıyla bizi günahlarımızdan özgür kılmış ve bizi bir krallık haline getirip Babası Tanrı’nın hizmetinde kâhinler yapmış olan Mesih’in olsun!” Vahiy 1:5, 6.

Fidyeyle kurtarılan kalabalığın önünde Kutsal Kent vardır. İsa inci kapıları ardına dek açar ve gerçeğe bağlı kalan ulus- lar içeri girerler. Orada Allah’ın Cenneti’ni, Adem’in günaha düşmeden önceki yuvasını görürler. Sonra ölümlü kulakların duyduğu her tür müzikten daha zengin olan o ses duyulur: “Mücadelen sona erdi.” “Sizler, Babam’ın kutsadıkları, gelin! Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan ege- menliği miras alın!”⁶⁷

Şimdi Kurtarıcı’nın öğrencileri için ettiği dua yerine gel- miştir: “Bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını... istiyorum.”⁶⁸ Mesih, kanıyla satın aldığı kişileri “büyük sevinç içinde lekesiz olarak” Baba’nın “yüce huzuruna çıkararak” (Yahuda 24) beyan eder: “İşte ben, ve Se- nin bana verdiğin çocuklar.”⁶⁹ “Bana verdiklerini gözettim.”⁷⁰ Ah, kurtaran sevginin harikaları! Sonsuz Baba’nın, fidyey- le kurtarılanlara bakarak Kendi suretini gördüğü, günahın uyumsuzluğunun silindiği, kötü etkisinin ortadan kaldırıldı- ğı, ve insanın ilahî olanla bir kez daha uyum içine girdiği o

66 Bkz. Mısır’dan Çıkış 28:36; 39:30.

67 Bkz. Matta 25:34.

68 Bkz. Yuhanna 17:24.

69 Bkz. İbraniler 2:13.

70 Bkz. Yuhanna 17:12.

SEVGİNİN ZAFERİ

saatin coşkusu!

İsa, sadıklarının sözlerle tarif edilemez bir sevgiyle, Rableri'nin sevincine davet eder. Kurtarıcı'nın sevinci, O'nun acıları ve aşığılanması ile kurtarılan canları görkemli krallıkta görmektedir. Kurtulanlar da, kutsananlar arasında kendi duaları, çalışmaları ve sevgi dolu fedakârlıkları sayesinde Mesih'e kazanılmış olanları gördükçe O'nun sevincini paylaşacaklardır. Büyük beyaz tahtın çevresinde bir araya geldiklerinde tarif edilemez bir mutluluk kalplerini doldurur; Mesih'e kazandıkları canların, bu kişilerin de kazandıkları başkalarının, ve onların kazandıkları daha başkalarının hep beraber huzur limanına getirildiğini görürler, ve orada taşlarını İsa'nın ayakları dibine bırakarak O'na sonsuzluklar boyunca şükranlarını sunarlar.

Fidyeyle kurtarılanlar Allah'ın Kenti'ne kabul edildiklerinde, havada coşkun bir hamd ığılığı yankılanır. İki Adem karşılaşmak üzeredir. Allah'ın Oğlu, kollarını açarak neslimizin babasını –Kendis'i'nin yarattığı, Yaratıcısı'na karşı günah işleyen ve günahından ötürü gerildiği çarmıhın izlerini Kurtarıcı olarak bedeninde taşıdığı varlığı– karşılamaya hazırlanır. Adem çivilerin izlerini fark ettiğinde, Rabbi'nin kucağına koşmaz, ancak alçakgönüllülük ile kendisini O'nun ayaklarının dibine bırakarak, feryat eder: “Lâyıktır, boğazlanmış Kuzu lâyıktır!”⁷¹ Kurtarıcı onu şefkatle ayağa kaldırarak, çoktan beridir sürgün edildiği yuvasına, Aden bahçesine bir kez daha bakmasını söyler.

Aden bahçesinden kovulduktan sonra, Adem'in dünyadaki hayatı acıyla dolmuştu. Kuruyan her yaprak, her kurban, doğanın güzel yüzü üzerindeki her kötü etki, insanın paklığını kirleten her leke, ona günahını ilk günkü gibi hatırlatmıştı. Çoğalan kötülüğü gördükçe pişmanlığının acısı daha

71 Bkz. Vahiy 5:12.

ALLAH'IN HALKI KURTARILYOR

da artmış, uyarılarına karşılık olarak ise, günahın nedeninin kendisi olduğunu belirten kınamalarla karşılaşmıştı. Yaklaşık bin yıl boyunca, sabırlı bir alçakgönüllülükle günahın cezasını üstlendi. Günahından içtenlikle tövbe etmiş, vaat edilen Kurtarıcı'nın erdemlerine güvenerek, diriliş umudu ile ölmüştü. Allah'ın Oğlu insanın hatasını ve düşüşünü geri aldı; şimdi ise kefaret aracılığıyla, Adem'e ilk egemenlik alanındaki mevkii iade edilmektedir.

Sevinçle coşarak, bir zamanlar zevk kaynağı olan ağaçlara- günahsız ve neşeli olduğu eski günlerde meyvelerini kendi elleriyle topladığı ağaçlara- bakar. Kendi eliyle yetiştirdiği bağlara, bir zamanlar büyük bir sevgiyle üzerlerine titrediği çiçeklere bakar. Zihni sahnenin gerçekliğini kavrar; burasının gerçekten de eski haline getirilen Aden olduğunu anlar, üstelik şimdi oradan atıldığı zamankinden de güzeldir. Kurtarıcı onu yaşam ağacına götürerek harika meyvelerden toplar ve yemesini söyler. Etrafına bakar ve ailesinden büyük bir kalabalığın kurtarılmış olarak Allah'ın Cenneti'nde durmakta olduklarını görür. Sonra parlak tacını İsa'nın ayakları dibine atar ve göğsüne atılarak Kurtarıcı'yı kucaklar. Altın lire dökünür ve gök kubbelerinde muzaffer ilahi yankılanır: "Lâyıktır, lâyıktır, lâyıktır boğazlanmış Kuzu, ve yine yaşamaktadır!" Adem'in ailesi şarkıya katılarak taçlarını Kurtarıcı'nın ayakları dibine atarlar ve O'nun önünde hayranlıkla eğilirler.

Bu yeniden birleşmeye, Adem günaha düştüğü zaman ağlayan, ve İsa'nın dirilişinden sonra, adına iman edecek herkes için mezarı açarak göğe yükseldiği zaman sevinen melekler de tanık olur. Şimdi kurtuluş işinin tamamlandığını görmekte ve seslerini övgü ilahisinde bir ağızdan yükseltmektedirler.

Tahtın önündeki kristal denizde, ateşle karışık gibi duran o camdan denizde -Allah'ın görkemiyle öylesine göz kamaştırıcı olan o yerde- "canavara, heykeline ve adını simgeleyen sayıya karşı zafer kazananlar" bir araya toplanmışlardır. Kuzu Siyon

SEVGİNİN ZAFERİ

Dağı'nda durduğunda, yeryüzünden satın alınmış olan yüz kırk dört bin kişilik topluluk, “ellerinde Tanrı'nın verdiği lirlerle” durmaktadır; ve gürül gürül akan suların sesi gibi, güçlü gök gürelemesini andıran bir ses, “lir çalanların çıkardığı ses” duyulur. Tahtın önünde “yeni bir ezgi” söylemektedirler, bu ezgiyi yüz kırk dört bin kişiden başkası öğrenemez. Bu Musa'nın ve Kuzu'nun ezgisidir – bir kurtuluş ilahisidir. O ezgiyi yüz kırk dört bin kişiden başkası öğrenemez; zira bu onların tecrübesinin ezgisidir – buna benzer bir tecrübeyi başka hiçbir topluluk yaşamamıştır. “Kuzu nereye giderse ardısına giderler.” Dünyadan, yaşayan insanlar arasından satın alınan bu kişiler, “Tanrı'ya ve Kuzu'ya ait olacakların ilk bölümü” sayılırlar. Vahiy 15:2, 3; 14:1-5. “Bunlar o büyük sıkıntıdan geçip gelenlerdir”;⁷² ulusun oluşumundan beri hiç görülmemiş bir sıkıntı zamanından geçmişler; Yakup soyunun sıkıntı döneminde acıya katlanmışlar; Allah'ın yargısının son dökülüşünde aracı olmadan ayakta kalmışlardır. Fakat kurtarılmışlardır, zira “kaftanlarını Kuzu'nun kanıyla yıkamış, bembeyaz etmişlerdir.” “Ağızlarından hiç yalan çıkmamıştır”, Allah'ın önünde “kusursuzdurlar.” “Bunun için, Tanrı'nın tahtı önünde duruyor, tapınağında gece gündüz O'na tapınıyorlar. Tahtta oturan, çadırını onların üzerine gelecek.” Dünyanın kıtlık ve salgın hastalıkla harap olduğunu, güneşin insanları yakıp kavurduğunu görmüşler, kendileri de acılara, açlığa ve susuzluğa katlanmışlardır. Fakat “Artık acıkmayacak, artık susamayacaklar. Ne güneş ne kavurucu sıcak çarpacak onları. Çünkü tahtın ortasında olan Kuzu onları güdecek ve yaşam sularının pınarlarına götürecektir. Tanrı gözlerinden bütün yaşları silecek.” Vahiy 7:14-17.

Her çağda, Kurtarıcı'nın seçtiği kişiler deneme okulunda okuyup eğitilmişlerdir. Yeryüzünde dar yollarda yürümüş;

72 Bkz. Vahiy 7:14.

ALLAH'IN HALKI KURTARILYOR

sıkıntı ocağında arıtılmışlardır. İsa'nın uğruna muhalefete, nefrete, acılara ve iftiralara katlanmışlardır. O'nu tüm çatışmaların sıkıntılarında izlemiş; kendini inkârı ve acı hayal kırıklıklarını yaşamışlardır. Günahın habisliğini, gücünü, sorumluluğunu ve verdiği kederi kendi acı tecrübeleri ile öğrenmişlerdir; günaha nefretle bakarlar. Günahı tedavi etmek için sunulan sonsuz kurbanın düşüncesi onları kendi gözlerinde alçaltır ve kalplerini, hiçbir zaman düşmemiş olanların anlayamayacakları bir minnettarlık ve övgüyle doldurur. Çok severler, çünkü çok bağışlanmışlardır. Mesih'in acılarına ortak olarak, O'nun yüceliğine ortak olmaya da uygun görülmuşlerdir.

Tanrı'nın mirasçıları, tavan aralarından, harap kulübelerden, zindanlardan, darağaçlarından, dağlardan, çöllerden, yeryüzündeki ve deniz altındaki mağaralardan çıkıp gelmişlerdir. Yeryüzündeyken “yoksulluk çektiler, sıkıntılara uğradılar, baskı gördüler.”⁷³ Milyonlarca kişi mezara, Şeytan'ın aldatıcı iddialarına teslim olmayı kararlılıkla reddettikleri için, alçaklıkla suçlanarak inmiştir. İnsanî mahkemeler tarafından en aşağılık suçlular ilan edilmişlerdi. Ancak şimdi “yargıç Tanrı'nın kendisidir.” Mezmur 50:6. Artık yeryüzünün hükümleri tersine dönmüştür. “Halkının utancını bütün yeryüzünden kaldıracak.” Yeşaya 25:8. “Ve onlara: Mukaddes kavm, RABBİN fidyeye ile kurtardıkları, diyecekler.” Onlara “kül yerine çelenk, yas yerine sevinç yağı, çaresizlik ruhu yerine övgü giysisini vermeyi” kararlaştırmıştır. Yeşaya 62:12 (eski çeviri – İşaya); 61:3. Artık zayıf, sıkıntılı ve dağıtılmış değiller, baskı görmüyorlar. Bundan böyle her zaman Rab ile birlikte olacaklar. Yeryüzünün en şerefliyelerinin giydiklerinden daha göz kamaştırıcı giysilere bürünmüş olarak tahtın önünde durmaktadırlar. Yeryüzünün krallarının alınlarına taktığından

73 Bkz. İbraniler 11:37.

SEVGİNİN ZAFERİ

çok daha görkemli taşlar takmışlardır. Acı ve ağlayış zamanı sonsuza dek bitmiştir. Yüce Kral tüm yüzlerden gözyaşlarını silmiştir; acıya neden olan her şey ortadan kaldırılmıştır. Sallanan hurma dalları arasında, anlamlı, hoş ve ahenkli bir övgü ilahisi söylemektedirler; her bir ses yükselir, ve bu marş göğün kubbelerinde yankılanır: “Kurtarış, tahtta oturan Tanrımız’a ve Kuzu’ya özgüdür!” Ve göğün tüm sakinleri hamd ile karşılık verir: “Amin! Övgü, yücelik, bilgelik, şükran, saygı, güç, kudret, sonsuzlara dek Tanrımız’ın olsun! Amin!” Vahiy 7:10, 12.

Bu yaşamda harika kurtarış konusunu ancak yeni yeni anlamaya başlayabiliriz. Sınırlı kavrayışımızla çarmıhta buluşan utancı ve şerefi, yaşamı ve ölümü, adaleti ve merhameti büyük bir ciddiyetle düşünebiliriz; ancak zihinsel gücümüzü sonuna kadar kullansak bile onun tüm önemini kavrayamayız. Kurtaran sevginin uzunluğu ve genişliği, derinliği ve yüksekliği sadece belli belirsiz anlaşılabilir. Fidyeyle kurtarılanlar gördükleri gibi gördükleri, bilindikleri gibi bildikleri zaman bile, kurtuluş planı tam olarak anlaşılmayacak; ancak sonsuz çağlar boyunca, hayret ve heyecan içindeki zihinlere, yeni gerçek açıklanmaya devam edecektir. Yeryüzünün kederleri, acıları ve ayartıları son bulmasına ve bunların nedeni ortadan kaldırılmasına rağmen, Allah’ın halkı kurtuluşlarının bedeline ilişkin açık ve kapsamlı bir anlayışa sahip olacaklardır.

Mesih’in haçı sonsuzluk boyunca kurtulanların bilimi ve ilahisi olacaktır. Yüceltilmiş Mesih’te, çarmıha gerilen Mesih’i görecekler. Engin uzayın derinliklerindeki sayısız dünyayı gücüyle yaratan ve gözetken Kişi’nin, Allah’ın Sevgilisi’nin, Göğün Yüceliği’nin, keruvların ve parlak serafın zevkle ibadet ettikleri Kişi’nin – düşmüş insanı kaldırmak amacıyla Kendini alçalttığı; Golgota’daki haç üzerinde kayıp dünyanın kederleri kalbini kırıp hayatını parçalayana dek, günahın suçunu ve utancını üstlendiği ve Babası’nın kendisinden yüz

ALLAH'IN HALKI KURTARILYOR

çevirmesine katlandığı hiçbir zaman unutulmayacaktır. Tüm dünyaların Yaratıcısı'nın, tüm yazgıların Hakimi'nin, insan sevgisinden ötürü yüceliğini bir kenara bırakarak Kendini alçaltması, evrenin merakını ve hayranlığını her zaman uyardırmaya devam edecektir. Uluslar Kurtarıcıları'na bakarak, yüzünde parlayan Baba'nın ebedi yüceliğini gördüklerinde; O'nun ezelden ebede var olan tahtına bakarak, O'nun krallığının sonu olmadığını anladıklarında, coşkun bir ilahi söylemeye başlarlar: "Lâyıktır, boğazlanan ve Kendi çok değerli kanıyla bizi Tanrı'ya satın alan Kuzu, lâyıktır!"⁷⁴

Çarmıhın sırrı diğer tüm sırları açıklar. Golgota'dan parlayan ışıktaki, Allah'ın bizi korku ve huşuyla doldurmuş olan nitelikleri çok güzel ve cazip görünür. Merhamet, şefkat ve ebeveyn sevgisinin kutsallık, adalet ve kudretle kaynaştığı görülür. Biz O'nun yüce ve yükseltilmiş tahtının haşmetine bakarken, O'nun karakterinin lütufkâr tezahürlerini görürüz ve o sevecen unvanın, "Babamız"ın önemini, daha önce hiç anlayamadığımız kadar anlarız.

Bilgelikte sınırsız olanın, Oğlu'nun kurbanlığından başka bir kurtarış yolunu seçemeyeceği anlaşılacaktır. Bu kurbanın karşılığı, yeryüzünün fidyeyle kurtarılan varlıklarla, kutsal, mutlu ve ölümsüz insanlarla doldurulmasının sevinci olacaktır. Kurtarıcı'nın karanlığın güçleriyle çatışmasının sonucu, kurtulanların neşesi olarak, sonsuzluk boyunca Allah'ın görkemine katkıda bulunacaktır. Baba'nın ödenen bedelden memnun olarak satın aldığı canın değeri işte budur; Mesih de, büyük fedakârlığının meyvelerini görerek aynı şekilde memnun olur.

74 Bkz. Vahiy 5:9.

10. Bölüm

Mücadelenin Sonu

Bin yıllık dönemin sonunda, Mesih tekrar yeryüzüne gelir. O'na kurtarılanlar ordusu ve maiyetindeki melekler eşlik eder. Muhteşem bir yücelik ile inerken, ölü olan kötülerin hak ettikleri yıkıma kavuşmaları için dirilmelerini buyurur. Denizin kumu gibi, sayılamayacak bir topluluk ortaya çıkar. İlk dirilişte diriltilenlerden ne kadar da farklıdır! Doğrular ebedi gençlik ve güzellik ile kuşandırılmıştı. Kötüler ise hastalıkların ve ölümün izlerini taşımaktadır.

Bu sayısız kalabalıktaki tüm gözler, Allah'ın Oğlu'nun göremine çevrilir. Kötüler ordusu bir ağızdan bağırır: "Rabb'in adıyla gelene övgüler olsun!" Bu ifadeyi ilham eden, İsa'ya duyulan sevgi değildir. Gerçeğin gücü bu sözleri isteksiz dudaklardan dışarı zorlar. Kötüler aynı mezara girdikleri gibi, Mesih'e karşı düşmanlıkla ve isyan ruhuyla çıkarlar. Geçmiş yaşamlarının kusurlarını iyileştirecek hiçbir yeni tecrübeye sahip değildirler. Bundan hiçbir şey elde edilecek değildir. Bir ömür boyu süren yasa tanımazlık, kalplerini yumuşatmış değildir. Onlara ikinci bir deneme süresi verilecek olsa, ilkinde olduğu gibi Allah'ın emirlerini hiçe sayarak ve O'na karşı isyan çıkararak geçirilecektir.

MÜCADELENİN SONU

Mesih, dirilişinden sonra göğe yükseldiği ve meleklerin O'nun dönüşüne dair vaadi tekrarladığı Zeytin Dağı'na iner. Peygamber şöyle diyor: "O zaman Tanrım RAB bütün kutsallarla birlikte gelecek!" "O gün O'nun ayakları Yeruşalim'in doğusundaki Zeytin Dağı'nın üzerinde duracak. Zeytin Dağı... ortadan yarılıp çok büyük bir vadi oluşturacak." "RAB bütün dünyanın kralı olacak. O gün yalnız RAB, yalnız O'nun adı kalacak." Zekeriya 14:5, 4, 9. Yeni Yeruşalim göz kamaştırıcı ihtişamı ile gökten iner, arıtılan ve üzerine konması için hazırlanan yere yerleşir, ve Mesih, halkı ve melekleri ile birlikte, Kutsal Kent'e girer.

Şimdi Şeytan üstünlüğü ele geçirmek için son büyük savaş hazırlanır. Gücünden yoksun bırakılan ve aldatma işlevine son verilen kötülüğün efendisi sefil ve morali bozuk bir haldedir; ancak kötüler dirildiğinde ve sayısız kalabalıkların kendi safında yer aldığını gördüğünde, umutları canlanır ve büyük mücadelede teslim olmamaya karar verir. Kaybolmuşların tüm ordularını kendi bayrağı altında toplayacak ve onlar aracılığı ile planlarını gerçekleştirmeye çalışacaktır. Kötüler Şeytan'ın tutsaklarıdır. Mesih'i reddettiklerinde asi önderin yönetimini kabul etmiş oldular. Onun önerilerini dinlemeye ve emirlerini yerine getirmeye hazır dırlar. Ancak o, ilk kurnazlığına sadık kalarak, kendisini Şeytan olarak tanıtmaz. Kendisinin dünyanın meşru sahibi olduğunu ve mirasının kendisinden kanunsuzca alındığını iddia eder. Aldattığı tebaasına kendisini bir kurtarıcı olarak tanıtır ve onları, kendilerini diriltenin kendi gücü olduğuna ve şimdi de onları en zorba yönetimin elinden kurtarmak istediğine ikna eder. Mesih'in mevcudiyeti oradan ayrıldığından, Şeytan iddialarını desteklemek için mucizeler gerçekleştirir. Zayıfları güçlendirir ve hepsine kendi ruhundan ve enerjisinden verir. Onlara kutsallar ordusuna karşı önderlik etmeyi ve Allah'ın Kenti'ni ele geçirmeyi teklif eder. Şeytani bir sevinçle ölümden dirilen

SEVGİNİN ZAFERİ

sayısız milyonlara döner ve onların önderi olarak kenti kesinlikle yenilgiye uğratacağını ve tahtı ile krallığını geri kazana-
cağını ilan eder.

Sayırsız kalabalığın arasında tufandan önce yaşamış uzun ömürlü nesil de vardır; iri yapılı ve üstün zekâlı adamlar, düşmüş meleklerin denetimine boyun eğerek tüm becerilerini ve bilgilerini kendilerini yüceltmek için kullanmışlar; muhteşem sanat eserleriyle tüm dünyayı dehalarını putlaştırmaya yönel-
ten, fakat zulümleriyle ve kötü niyetleriyle yeryüzünü kirleterek Allah'ın suretini tahrif eden insanlar, Allah'ın kendilerini evreninden silmesine neden olmuşlardır. Ulusları fetheden krallar ve generaller, hiçbir muharebe kaybetmemiş olan yürekli adamlar, krallıkları titreten gururlu ve gayretli savaşçılar da oradadır. Bunlar ölümden hiçbir değişiklik geçirmemişlerdir. Mezardan çıkarken, düşüncelerinin akışı tam kesildiği yerden yeniden başlar. Düşükleri sırada kendilerine egemen olan aynı ele geçirme arzusu tarafından yönlendirilirler.

Şeytan önce kendi melekleriyle, sonra da bu krallar, fatihler ve kudretli adamlarla görüşür. Kendi taraflarındaki güce ve adam sayısına bakarak, kentin içindeki ordunun kendilerine kıyasla küçük olduğunu ve alt edilebileceğini duyururlar. Yeni Yerusâlim'in zenginliklerini ve görkemini ele geçirmek için planlarını hazırlarlar. Tümü derhal savaş hazırlıklarına girişir. Hünerli zanaatkârlar savaş gereçlerini yapar. Başarılarıyla tanınan askeri önderler, savaşçı adamlardan oluşan kalabalıkları tugaylara ve bölüklere ayırır.

Sonunda hücum emri verilir ve sayısız kalabalık –dünyasal fatihlerin hiçbir zaman toplayamadığı kadar büyük, yeryüzünde savaşların başlangıcından beri tüm çağların müşterek kuvvetleri bir araya gelse bile denk olamayacağı bu ordu– harekete geçer. Savaşçıların en güçlüsü Şeytan orduya önderlik eder ve melekleri bu son mücadele için güçlerini birleştirirler. Krallar ve cengâverler onun idaresi altındadır ve sayısız

MÜCADELENİN SONU

kalabalıklar geniş bölükler halinde, her biri kendi önderinin yönetiminde onu izler. Sık saflar, askeri talim düzeniyle, yer-yüzünün parçalanmış ve engebeli yüzeyinde Allah'ın Kenti'ne doğru ilerler. Yeni Yeruşalim'in kapıları İsa'nın emriyle kapanır ve Şeytan'ın orduları kenti kuşatarak saldırıya hazırlanır.

Şimdi Mesih tekrar düşmanlarının görüş alanı içindedir. Kentin üzerinde, çok yukarılarda, parlak altından bir kaide üzerinde, yüksek ve yüceltilmiş bir taht vardır. Bu tahtın üzerinde Allah'ın Oğlu oturmakta, çevresinde krallığının tebaası bulunmaktadır. Mesih'in kudretini ve yüceliğini hiçbir dil ifade edemez, hiçbir kalem resmedemez. Ebedi Baba'nın görkemi O'glu'nu kuşatmıştır. O'nun mevcudiyetinin parlaklığı Allah'ın Kenti'ni kaplamakta ve kapıların ötesine taşarak tüm yeryüzünü ışıltısıyla doldurmaktadır.

Tahtın en yakınında, bir zamanlar Şeytan'ın davasının en ateşli neferleri olan, fakat daha sonra ateşten çıkarılan yarı yanmış odun parçaları⁷⁵ gibi, Kurtarıcıları'nı derinden ve ateşli bir bağlılıkla izlemiş olanlar vardır. Onların yanında, sahtekârlık ve sadakatsizlik ortamında Hristiyan karakterlerini tekmi edenler, tüm Hristiyanlık alemi geçersiz ilan ettiği halde Allah'ın yzasasını yüceltenler ve tüm çağlardan, imanları uğruna şehit olan milyonlar durmaktadır. Bunlardan sonra ise "her ulustan, her oymaktan, her halktan, her dilden oluşan, kimsenin sayamayacağı kadar büyük bir kalabalık tahtın ve Kuzu'nun önünde... hepsi de birer beyaz kaftan giymiş, ellerinde hurma dalları" ile durmaktadır. Vahiy 7:9. Savaşları sona ermiş, zafer kazanmışlardır. Yarışta koşmuşlar, ödülü kazanmışlardır. Ellerindeki hurma dalları kazandıkları zafeirin göstergesi, beyaz kaftanlar ise artık onların olan Mesih'in doğruluğunun simgesidir.

Kurtulanlar, göğün kubbelerinden defalarca yankılanan

75 Bkz. Zekeriya 3:2.

SEVGİNİN ZAFERİ

bir övgü ilahisi söylerler: “Kurtarış, tahtta oturan Tanrımız’a ve Kuzu’ya özgüdür!” Vahiy 7:10. Melekler ve serafklar seslerini hep bir ağızdan övgü ile yükseltirler. Kurtulanlar Şeytan’ın gücünü ve habisliğini gördüklerinde, kendilerini muzaffer yapacak olan gücün Mesih’in gücünden başkası olamayacağını her zamankinden daha iyi anlarlar. O parıldayan kalabalık arasında hiç kimse, kendi gücü ve iyiliğı sayesinde başarılı olmuş gibi kurtuluşu kendisine mal etmez. Neler yaptıkları ve neler çektiklerinden hiç bahsedilmez; ancak her ilahinin konusu, her marşın ana ilkesi şudur: Kurtarış Allahımız’a ve Kuzu’ya özgüdür.

Bir araya toplanan yeryüzünün ve göğün sakinlerinin huzurunda, Allah’ın Oğlu’nun taç giyme töreni başlar. Şimdi ise, eşsiz bir yücelik ve kudrete sahip olan Kralların Kralı, yönetimine isyan edenlere dair hükmünü verir ve yarasını çiğneyerek ve halkına zulmeden isyancılar üzerinde adaleti yerine getirir. Allah’ın peygamberi şöyle diyor: “Sonra büyük, beyaz bir taht ve tahtta oturanı gördüm. Yerle gök önünden kaçtılar, yok olup gittiler. Tahtın önünde duran küçük büyük, ölüleri gördüm. Sonra kitaplar açıldı. Yaşam kitabı denen başka bir kitap daha açıldı. Ölüler kitaplarda yazılanlara bakılarak yaptıklarına göre yargılandı.” Vahiy 20:11, 12.

Kayıtları içeren kitaplar açıldığında ve İsa’nın gözü kötülere baktığında, işledikleri her günahın bilincine varırlar. Ayaklarının paklık ve kutsallık yolundan saptığı yeri, gururun ve isyanın kendilerini Allah’ın yarasını çiğnemedi ne kadar ileri götürdüğünü görürler. Günaha düşkünlükleri ile teşvik ettikleri baştan çıkarıcı ayartılar, kötüye kullanılan bereketler, aşığılanan Allah’ın habercileri, inatçı ve tövbesiz kalplerinin geriye püskürttüğü merhamet dalgaları – sanki ateşten harflerle yazılmış gibidirler.

Tahtın üzerinde çarmıh görünür; ardından Adem’in ayarılması ve günaha düşmesi, ve harika kurtuluş planındaki

MÜCADELENİN SONU

diğer aşamalar sahne sahne, panoramik bir şekilde görüntülenir. Kurtarıcı'nın mütevazı doğumu; çocukluğundaki yalın ve itaatkâr yaşamı; Şeria Irmağı'ndaki vaftizi; çöldeki orucu ve denenmesi; kamu hizmeti, göğün en değerli bereketlerini insanlara açması; sevgi ve merhamet işleriyle dolu günler, dağların ıssızlığındaki dua ve gözetim geceleri; iyiliklerine karşılık olarak gördüğü kıskançlık, nefret ve kin dolu entrikalar; Getsemani'de tüm dünyanın günahlarının ezici ağırlığı altında çektiği korkunç, sır dolu acılar; ihanete uğrayarak canı kalabalığa teslim edilmesi; o dehşet gecesinin korku dolu olayları –en sevdiği öğrencileri tarafından terk edilen, karşı koymayan tutuklunun, Yerusâlim sokaklarında ite kaka götürülmesi; Allah'ın Oğlu'nun Hanan'ın önüne mahkemeye çağırılması, baş kahinin sarayında, Pilatus'un yargı kürsüsü önünde ve namert ve zalim Hirodes'in önünde suçlanması, alay edilmesi, hakarete uğraması, işkence görmesi ve ölüme mahkum edilmesi– canlı bir şekilde gözler önüne serilir.

Şimdi de dalgalanan kalabalığın önünde son sahneler belirlemektedir – sabırlı Elemler Adamı'nın Golgota'ya giden yolu tırmanması; göğün Efendisi'nin çarmıhta asılması; kendini beğenmiş kâhinlerin ve alaycı ayaktakımının O'nun ölüm acılarına gülmeleri; doğaüstü karanlık; sarsılan yerin, yarılan kayaların, açılan mezarların Dünyanın Kurtarıcısı'nın canını verdiği anı damgalaması.

Korkunç olaylar aynen cereyan ettiği şekilde gösterilir. Şeytan'ın, meleklerinin ve tebaasının, kendi yaptıkları işin görüntüsünden yüz çevirecek güçleri yoktur. Her bir oyuncu, oynadığı bölümü hatırlar. İsrail'in Kralı'nı öldürebilmek için Beytlehem'li masum çocukları katleden Hirodes; Vaftizci Yahya'nın kanının sorumluluğu suçlu canının üzerinde olan aşâğılık Hirodiya; zayıf karakterli, fırsatçı Pilatus; alaycı askerler; kâhinler ve önderler, ve “O'nun kanının sorumluluğu

SEVGİNİN ZAFERİ

bizim ve çocuklarımızın üzerinde olsun!”⁷⁶ diye bağırın gözü dönmüş kalabalık – şimdi hepsi suçlarının büyüklüğünü görmektedir. O’nun yüzünün güneşi gölgede bırakan ilahî yüceliğinden saklanmak için boşuna uğraşırlar, kurtulanlar ise, taçlarını Kurtarıcı’nın ayakları dibine atarak “O benim için öldü!” diye haykırmaktadırlar.

Fidyeye kurtarılanlar arasında Mesih’in elçileri, yiğit Pavlus, ateşli Petrus, sevilen ve seven Yuhanna, onların vefalı kardeşleri, ve onlarla birlikte şehitlerden oluşan sayısız bir ordu vardır; kent duvarlarının dışında ise, her aşağılık ve iğrenç şeyin yanı sıra, içeridekilere zulmeden, onları hapse atan ve öldürenler vardır. Zalim ve ahlâksız bir canavar olan Nero oradadır, bir zamanlar işkence ettiği ve en şiddetli acılarından şeytani bir zevk duyduğu insanların sevincini ve yüceltilmelerini görmektedir. Annesi de orada bulunarak kendi işlerinin sonucuna tanık olmakta; kötü karakter özelliklerinin oğluna nasıl geçtiğini, etkisiyle ve örneğiyle özendirdiği ve geliştirdiği tutkuların, dünyayı titreten suçlar olarak nasıl meyve verdiğini görmektedir.

Mesih’in elçileri olduklarını iddia eden, ancak O’nun hal-kının vicdanını denetim altında tutmak için işkenceye, zindana ve kazıklara başvurmaktan kaçınmayan papalık yanlısı rahipler ve piskoposlar da oradadır. Kendilerini yücelterek Allah’ın üzerine çıkmaya çalışan ve Yüceler Yücesi’nin yasasını değiştirmeye cüret eden kibirli papalar da oradadır. Bu sözde kilise babalarının Allah’a verilecek bir hesapları vardır, ve mümkün olsa bundan memnuniyetle kaçarlardı. Her Şeyi Bilen’in Kendi yasasını kıskandığını ve suçluyu hiçbir şekilde temize çıkarmayacağını çok geç anlamışlardır. Artık Mesih’in Kendi isteklerini acı çeken halkıninkilerle bir tuttuğunu öğrenmişlerdir; ve O’nun kendi sözlerinin gücünü hissederler:

76 Bkz. Matta 27:25.

MÜCADELENİN SONU

“Bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, Benim için yapmış oldunuz.” Matta 25:40.

Kötü dünyanın tümü, göğün yönetimine karşı işlenen ağır ihanet suçuyla, Allah'ın mahkemesinde yargılanmaktadır. Davalarını savunacak kimseleri yoktur; mazeretleri de kalmamıştır; sonsuz ölüm cezasına mahkum olurlar.

Artık günahın karşılığının asil bağımsızlık ve sonsuz yaşam değil, esaret, yıkım ve ölüm olduğu anlaşılmıştır. Kötüler isyankâr hayatları yüzünden nelerden mahrum kaldıklarını görürler. Kendilerine sunulan çok daha olağanüstü ve kıymetli yüceliği o zaman reddetmişlerdi; fakat şimdi ne kadar da cazip görünmektedir. Kaybolan can “Bütün bunlar benim olabilirdi” diye feryat eder; “fakat ben bunları benden uzaklaştırmayı seçtim. Ah, o tuhaf cazibe! Esenliği, huzuru ve şerefi, sefaletle, rezillikle ve umutsuzlukla değiştirdim.” Hepsi de gökten dışlanmalarının adil bir karar olduğunu görmektedir. Yaşamlarıyla “Bu Adam'ın [İsa'nın] üzerimize kral olmasını istemiyoruz”⁷⁷ diye ilan etmişlerdir.

Kötüler büyülenmişçesine Allah'ın Oğlu'nun taç giyme törenini izlerler. O'nun ellerinde ilahî yasa levhalarını, kendilerinin küçümsediği ve çiğnediği kuralları görürler. Kurtulanlardan yükselen hayret, coşkun sevinç ve hayranlık bağrışlarına tanık olurlar; melodi dalgası kentin dışında kalan büyük kalabalıkların üzerinden geçerken, hep bir ağızdan bağırırılar, “Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, Senin işlerin büyük ve şaşılmalı işlerdir. Ey ulusların kralı, Senin yolların doğru ve adildir.” (Vahiy 15:3); ve secde ederek Yaşam Önderi'ne ibadet ederler.

Şeytan, Mesih'in görkemini ve yüceliğini gördüğünde felç olmuş gibidir. Bir zamanlar koruyucu bir keruv olduğunu, ne-

77 Bkz. Luka 19:14.

SEVGİNİN ZAFERİ

reden düştüğünü anımsar. Parlak seraf, “seherin oğlu”;⁷⁸ nasıl da değişmiş, nasıl da alçalmıştır! Bir zamanlar şerefleendirildiği meclisten, şimdi sonsuza dek dışlanmıştır. Şimdi Baba'nın yanında başka birinin durarak, O'nun görkemini gizlediğini görür. Mesih'in başına taç yerleştiren büyük yapılı ve görkemli görünümlü meleği görür, ve bu meleğin yükseltilmiş konumunun aslında kendisine ait olabileceğini bilir.

Hafızası masumiyet ve paklık yurdunu, Allah'a karşı söyleyerek isyan çıkarana ve Mesih'i kıskanana dek kendisinin olan huzuru ve tatmin duygusunu anımsar. Suçlamaları, isyanı, meleklerin duygudaşlığını ve desteğini kazanmak için kullandığı hileleri, Allah ona af teklif ettiğinde kendisini düzeltmek için hiçbir şey yapmamaktaki inatçı ısrarı – tümü canlı bir şekilde gözlerinin önüne gelir. İnsanlar arasındaki çalışmasını ve bunun sonuçlarını –insanın insan kardeşine düşmanlığını, yaşamın korkunç bir şekilde yok edilmesini, krallıkların yükseliş ve düşüşlerini, tahtların devrilmesini, uzun kargaşalar, çatışmalar ve devrimler dizisini– gözden geçirir. Mesih'in işine karşı çıkmak ve insanı daha da batırmak için sürekli çabalarını anımsar. Cehennemî entrikalarının, İsa'ya itimat edenleri yok etmekte aciz kaldığını görür. Şeytan krallığına, çalışmasının meyvelerine baktığında, yalnızca başarısızlık ve yıkım görür. Emrindeki kalabalıkları Allah'ın Kent'inin kolay bir av olacağına inandırmıştır, fakat bunun doğru olmadığını bilmektedir. Büyük mücadele sürecinde tekrar tekrar yenik düşmüş ve teslim olmak zorunda kalmıştır. Ebedi Olan'ın gücünü ve yüceliğini fazlasıyla iyi bilmektedir.

Büyük isyancının asıl amacı, kendisini haklı göstermek ve isyandan ilahî yönetimi sorumlu tutmaktır. Bu amaçla muhteşem zekâsını sonuna kadar zorladı. Maksatlı ve sistemli olarak çalışarak, muhteşem bir başarıyla, sayısız kalabalıkları,

78 Bkz. Yeşaya 14:12.

MÜCADELENİN SONU

uzun zamandır sürmekte olan büyük mücadelenin kendi anlattığı şekilde olduğuna inandırdı. Bu usta komplocu, binlerce yıl boyunca yalanı gerçek diye yutturmuştur. Ancak artık, isyanın sonunda bastırılacağı ve Şeytan'ın geçmişinin ve karakterinin açığa çıkarılacağı zaman gelmiştir. Mesih'i tahttan indirmek, O'nun halkını yok etmek ve Allah'ın Kenti'ni ele geçirmek için son büyük çabasında, baş aldaticının maskesi tamamen düşmüştür. Onunla birlik olanlar, davasının tümüyle boşa çıktığını anlarlar. Mesih'in izleyicileri ve sadık melekler, Allah'ın yönetimine karşı planladığı entrikaları sonuna kadar görürler. O, evrensel bir nefret odağıdır.

Şeytan, bu istemli isyanının kendisini göğe uygunsuz hale getirdiğini anlar. Güçlerini Allah'a karşı savaş etmeye geliştirmiştir; göğün paklığı, huzuru ve uyumu onun için büyük bir işkence olacaktır. Allah'ın merhametine ve adaletine karşı yaptığı suçlamalar artık susturulmuştur. Yehova'nın üstüne yıkmaya çalıştığı suçlama, tümüyle kendi üzerine kalmıştır. Ve şimdi Şeytan, boyun eğerek uğradığı yargının adil olduğunu itiraf eder.

“Ya Rab, senden kim korkmaz, Adını kim yüceltmez? Çünkü kutsal olan yalnız sensin. Bütün uluslar gelip sana tapınacaklar. Çünkü adil işlerin açıkça görüldü.” Vahiy 15:4. Uzun zamandır süren mücadeledeki her gerçek ve yanlış sorusu artık açıklığa kavuşmuştur. İsyanın sonuçları, ilahî kuralları bir kenara atmanın meyveleri, yaratılan tüm akıllı varlıkların gözleri önüne serilmiştir. Allah'ın yönetiminin aksine, Şeytan'ın egemen oluşunun sonuçları, tüm evrene sunulmuştur. Şeytan'ın kendi işleri onu mahkum etmiştir. Allah'ın bilgeliği, O'nun adaleti ve O'nun iyiliği, bütünüyle kanıtlanmış olarak ayakta durmaktadır. O'nun büyük mücadeledeki tüm ilişkilerini, Kendi halkının ebedi iyiliği ve Kendi yarattığı tüm dünyaların iyiliği için yürüttüğü görülmüştür. “Bütün yapıtların sana şükreder, ya RAB, sadık

SEVGİNİN ZAFERİ

kulların sana övgüler sunar.” Mezmur 145:10. Günahın tarihi, Allah’ın yarattığı tüm varlıkların mutluluğunun O’nun yasasının varlığına bağlı olduğuna sonsuza dek tanık olacaktır. Büyük mücadeledeki tüm gerçekler göz önünde olarak, hem sadıklar, hem de isyancılar olmak üzere tüm evren, hep birlikte ilan edecektir: “Ey ulusların kralı, Senin yolların doğru ve adildir.”

Evrenin önünde, Baba ile Oğul’un insanın yararına yaptığı büyük fedakârlık sunulmuştur. Mesih’in meşru konumunu alacağı ve yüceltilerek bütün yönetimlerin, egemenliklerin ve anılacak bütün adların çok üstüne çıkarılacağı zaman gelmiştir. O, kendisini bekleyen sevinç uğruna –birçok oğlu yüceliğe eriştirebilmek için– utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlanmıştı.⁷⁹ Acı ve utanç anlaşılabilir ölçüde büyüktür, ancak sevinç ve yücelik daha da büyüktür. Kendi suretine göre yenilenmiş olan kurtarılanlara bakar, her kalp ilahî olanın mükemmel izini taşımakta, her yüz Kralları’nın benzerliğini yansıtmaktadır. Onlarda canını feda etmesinin sonucunu görür ve hoşnut olur.⁸⁰ Bundan sonra hem doğruların, hem de kötülerin bir araya gelmiş kalabalıklarının duyabileceği bir sesle ilan eder: “İşte, kanımla satın aldıklarım! Onlar için acı çektim, onlar için can verdim, öyle ki sonsuz çağlar boyunca Benim huzurumda yaşayabilsinler.” Bundan sonra tahtın çevresindeki beyaz kaftanlılardan bir övgü ilahisi yükselir: “Boğazlanmış Kuzu gücü, zenginliği, bilgeliği, kudreti, saygıyı, yüceliği, övgüyü almaya layıktır.” Vahiy 5:12.

Şeytan, Allah’ın adaletini itiraf etmeye ve Mesih’in üstünlüğüne boyun eğmeye mecbur kaldığı halde, karakteri değişmemiştir. İsyan ruhu, taşkın bir sel gibi, tekrar patlak verir. Gözü dönmüş bir halde, büyük mücadelede teslim olmamaya

79 Bkz. İbraniler 2:10; 12:2.

80 Bkz. Yeşaya 53:11.

MÜCADELENİN SONU

karar verir. Göğün Kralı'na karşı son bir umutsuz savaş zamanı gelmiştir. Hışım ile tebaasının arasına döner ve onlara kendi hiddetini aşılıyarak acil bir savaşa sürüklemeye çalışır. Ne var ki, cezbederek isyana sürüklediği sayısız milyonların hiçbiri artık onun üstünlüğünü kabul etmemektedir. Gücünün sonuna gelmiştir. Kötüler, Allah'a karşı Şeytan'daki nefrete benzer bir nefretle dolarlar; ancak durumlarının umutsuz olduğunu, Yehova'yı alt edemeyeceklerini görmektedirler. Öfkeleri, Şeytan'a ve onun aldatma işine aracılık edenlere karşı alevlenir, böylece iblislerin öfkesi ile onlara saldırırlar.

Rab şöyle diyor: “Madem kendini Tanrı gibi bilge sandın, Ben de yabancıları, en acımasız ulusları üzerine göndereceğim. Bilgeliğinin güzelliğine kılıç çekecek, görkemini kirletecekler. Seni ölüm çukuruna indirecekler,” “Seni... yanan taşların arasından kovdum, ey koruyucu Keruv... Böylece seni yere attım, kralların önünde seni yüzkarası yaptım... Bütün seyredenlerin gözü önünde seni yeryüzünde küle çevirdim... Sonun korkunç oldu. Bir daha var olmayacaksın.” Hezekiel 28:6-8, 16-19.

“Savaşta giyilen çizmeleri ve kana bulanmış giysileri yıkılacak, ateşe yem olacak.” “RAB bütün uluslara öfkelenmiş, onların ordularına karşı gazaba geldi. Onları tümüyle mahvolmaya, boğazlanmaya teslim edecek.” “Kötülerin üzerine kızgın korlar ve kükürt yağdıracak, paylarına düşen kâse kavurucu rüzgar olacak.” Yeşaya 9:5; 34:2; Mezmur 11:6. Allah'ın ateşi gökten iner. Yer parçalanır. Derinliklerinde gizlenmiş olan silahlar dışarı çıkar. Her derin uçurumdan yakıp tüketen alevler fışkırır. Kayalar alev alır. Fırın gibi yanacak olan gün gelmiştir. Maddesel öğeler yanarak yok olur, yer ve yeryüzünde yapılmış olan her şey yanıp tükenir. Malaki 4:1; 2 Petrus 3:10. Yerin yüzeyi eriyik bir kütle – büyük, kaynayan bir göl gibidir. Tanrısızların yargılanmalarının ve mahvoluşlarının zamanıdır – “RABB'in bir öğ günü, Siyon'un davasını

SEVGİNİN ZAFERİ

güdeceği bir karşılık yılı”dır. Yeşaya 34:8.

Kötüler yeryüzünde yaptıklarının karşılığını alırlar. Süleyman’ın Özdeyişleri 11:31. “Her Şeye Egemen RAB diyor ki, ‘... Kendini beğenmişlerle kötülük yapanlar samandan farksız olacak; o gün hepsini yakacak.’ ” Malaki 4:1. Bazıları bir gün içinde yok edilir, kimileri ise günlerce acı çeker. Hepsi “yaptıkları işlere göre” cezalandırılır. Doğruların günahları Şeytan’a aktarılır, ona hem kendi isyanı için, hem de Allah halkının işlemesine neden olduğu tüm günahların cezası ödetilir. Onun cezası aldattıklarının gördüğü cezalardan kat kat fazla olacaktır. Onun hilelerine kapılan herkes öldükten sonra dahi, o yaşamaya ve acı çekmeye devam edecektir. Arındırıcı alevlerde kötüler nihayet yok edilir, ne kök, ne dal bırakılır – Şeytan kök, izleyicileri ise dallardır. Yasanın cezası tam olarak uygulanmıştır; adaletin gerekleri yerine getirilmiştir; gök ve yer, bunu görerek, Yehova’nın adaletini ilan eder.

Şeytan’ın yıkım işi sonsuza dek bitmiştir. Altı bin yıl boyunca isteğini yapmış, dünyayı üzüntüyle doldurarak tüm evrende acıya neden olmuştur. Tüm yaratılış hep birlikte acı içinde inleyerek eziyet çekmiştir. Allah’ın yaratıkları, bundan böyle onun varlığından ve ayartılarından sonsuza dek kurtarılır. “Bütün dünya rahatta ve susmuş; [doğrular] birden terennümle coşarlar.” Yeşaya 14:7 (eski çeviri – İşaya). Bunun ardından, tüm sadık evrenden bir övgü ve zafer çığılığı yükselir. “Büyük bir kalabalığın, gürül gürül akan suların, güçlü gök gürlemelerinin sesine benzer sesler” işitilir: “Haleluya! Çünkü Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrımız Egemenlik sürüyor.” Vahiy 19:6.

Tüm yeryüzünü yok eden ateş kuşatmışken, doğrular Kutusal Kent’te güvence içindedirler. İlk dirilişe dahil olanların üzerinde, ikinci ölümün yetkisi yoktur. Allah kötüler için yapıp tüketen bir ateş iken, Kendi halkı için ise bir güneş, bir

MÜCADELENİN SONU

kalkandır. Vahiy 20:6; Mezmur 84:11.

“Yeni bir gökle yeni bir yeryüzü gördüm. Çünkü önceki gökle yeryüzü ortadan kalkmıştı.” Vahiy 21:1. Kötüleri yakıp tüketen ateş, yeryüzünü arındırır. Lanetin tüm izleri silinir. Fidyeyle kurtarılanların gözü önünde, günahın korkunç sonuçlarını gösteren ve sonsuza kadar yanan bir cehennem olmayacaktır.

Yalnızca tek bir işaret kalır: Kurtarıcımız, çarmıha gerilişinin izlerini taşımaya devam edecektir. O'nun başında, böğüründe, ellerinde ve ayaklarında bulunan yaralar, günahın neden olduğu zalimce işlerin yegâne kalıntıları olacaktır. Mesih'i yüceliğinde gören peygamber şöyle diyor: “Elleri ışık saçıyor. Gücünün gizi ellerinde.” Habakkuk 3:4. İnsanı Allah'la barıştıran kızılığın aktığı o delinen böğürden, şimdi Kurtarıcı'nın görkemi parlamaktadır, “gücünün gizi” oradadır. Kurban aracılığıyla “kurtarmaya gücü olan”dır, bu nedenle Allah'ın merhametini hor görenler üzerinde adaletin gereğini yerine getirmeye muktedirdir. Ve Kendini alçaltmasının işaretleri, O'nun en büyük şerefidir; Golgota'nın yaraları sonsuz çağlar boyunca O'nun övgüsünü anlatacak ve kudretini ilan edecektir.

“Sürünün gözcü kulesi olan ey Siyon Kenti'nin doruğu, eski egemenliğine kavuşacaksın.” Mika 4:8. Alevli kılıcın ilk çifti Aden bahçesinden uzaklaştırdığı günden beri kutsal insanların özlemlerle beklediği zaman, “Tanrı'ya ait olanların kurtuluşu”nun zamanı gelmiştir. Efesliler 1:14. Başlangıçta insana kendi krallığı olarak verilen, onun tarafından Şeytan'ın eline teslim edilen ve uzun zamandır güçlü düşmanın elinde tutulan yeryüzü, muhteşem kurtuluş planı ile tekrar geri alınmıştır. Günah yüzünden kaybedilen her şey tekrar bulunmuştur. “Dünyayı yaratıp biçimlendiren, pekiştiren, üzerinde yaşanmasını diye değil, yaşansın diye biçimlendiren RAB... şöyle diyor...” Yeşaya 45:18. Yeryüzü kurtulanların ebedi ikametgâhı yapıldığında, Allah'ın dünyayı yaratmasının asıl

SEVGİNİN ZAFERİ

amacı yerine gelmiş olur. “Doğrular ülkeyi miras alacak, orada sonsuza dek yaşayacak.” Mezmur 37:29.

Gelecekteki mirasın fazla maddesel görünmesi korkusu, pek çok kişinin, ona evimiz olarak bakmamızı sağlayan gerçeklerden uzaklaşarak, ruhsallığa yönelmesine neden olmuştur. Mesih öğrencilerine, onlar için Baba'nın evinde yer hazırlamaya gittiğine dair güvence vermişti. Allah'ın sözünde yer alan öğretileri kabul edenler, göksel ikametgâh konusunda tamamen bilgisiz kalmaz. Fakat yine de, “Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir insan yüreği kavramadı.” 1. Korintliler 2:9. Doğruların ödülünü tarif etmek için insan dili yetersizdir. Yalnızca onu görenler bunu bileceklerdir. Allah'ın Cenneti'nin görkemini hiçbir sınırlı zihin kavrayamaz.

Kutsal Kitap'ta kurtulanların mirasına “ülke” denir. İbrani-ler 11:14–16. Orada göksel Çoban sürülerini yaşam sularının pınarlarına götürür. Yaşam ağacı meyvesini her ay verir ve ağacın yaprakları ulusların hizmetindedir. Cam berraklığında, hiç durmadan akan ırmaklar vardır, kıyılarında sallanan ağaçlar, Rabb'in fidyeyle kurtardıkları için hazırlanan yollara gölge eder. Geniş ovalar güzel tepelerle birleşir, Allah'ın dağları heybetli zirvelerini yükseltirler. Yaşam ırmaklarının yanındaki huzurlu ovalarda, çoktan beridir göçebe ve gezgin olan Allah'ın halkı bir yuva bulacaktır.

“Halkım esenlik dolu evlerde, güvenli ve rahat yerlerde yaşayacak.” “Ülkenden şiddet, sınır boylarından soygun ve yıkım haberleri duyulmayacak artık. Surlarına Kurtuluş, kapılarına Övgü adını vereceksin.” “Evler yapıp içlerinde yaşayacak, bağlar dikip meyvesini yiyecekler. Yaptıkları evlerde başkası oturmayacak, diktikleri bağın meyvesini başkası yemeyecek... seçtiklerim, elleriyle ürettiklerinin tadını çıkaracaklar.” Yeşaya 32:18; 60:18; 65:21, 22.

MÜCADELENİN SONU

Orada, “çöl ve kurak toprak sevinecek, bozkır coşup çiğdem gibi çiçeklenecek.” “Dikenli çalı yerine çam, ısırgan yerine mersin ağacı bitecek.” “Kurtla kuzu bir arada yaşayacak, parsla oğlak birlikte yatacak... onları küçük bir çocuk güdecek.” “Kutsal dağımın hiçbir yerinde kimse zarar vermeyecek, yok etmeyecek” diyor Rab. Yeşaya 35:1; 55:13; 11:6, 9.

Göğün atmosferinde acı var olamaz. Artık gözyaşı, cenaze törenleri, yas nişanları olmayacak. “Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı.” “Ve orada oturan: Hastayım, demiyecek; orada oturan kavmin fesadı bağışlanacak.” Vahiy 21:4; Yeşaya 33:24 (eski çeviri – İşaya).

Yeni Yeruşalim, yüceltilen yeni yeryüzünün başkenti, “RABB’in elinde güzellik tacı, Tanrı’nın elinde krallık sarığı”dır. “Kentın ışıltısı çok değerli bir taşın, billur gibi parıldayan yeşim taşının ışıltısına benziyordu.” “Uluslar kentın ışığında yürüyecekler. Dünya kralları servetlerini oraya getirecekler.” Rab şöyle diyor: “Yeruşalim için sevinecek, halkım için coşacağım.” “İşte, Tanrı’nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O’nun halkı olacaklar, Tanrı’nın kendisi de onların arasında bulunacak.” Yeşaya 62:3; Vahiy 21:11, 24; Yeşaya 65:19; Vahiy 21:3.

Allah’ın Kenti’nde “gece olmayacak.” Hiç kimsenin uyuma ihtiyacı veya isteği olmayacak. Allah’ın isteğini yapmaktan ve O’nun adına övgüler sunmaktan yorulan olmayacak. Her zaman sabah tazeliğini yaşayacağız ve bu hiçbir zaman bitmeyecek. “Çıra ışığına da güneş ışığına da gereksinmeleri olmayacak. Çünkü Rab Tanrı onlara ışık verecek.” Vahiy 22:5. Güneşin ışığını çok aşan bir aydınlık olacak, bu aydınlık öğle güneşinden çok daha parlak olmasına rağmen gözleri kamaştırmayacak. Allah’ın ve Kuzu’nun görkemi Kutsal Kent’i solmayan bir ışıkla dolduracak. Kurtarılanlar, ebedi gün ışığının güneşsiz görkeminde yürüyecekler.

SEVGİNİN ZAFERİ

“Kentte tapınak görmedim. Çünkü Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı ve Kuzu, kentin tapınağıdır.” Vahiy 21:22. Allah’ın halkı, Baba ve Oğul’la serbest birliktelik şerefine sahip olacaklar. “Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz.” 1. Korintliler 13:12. Şimdi Allah’ın suretine, doğanın işlerinde ve O’nun insanlarla ilişkilerinde, bir aynadaymış gibi bakıyoruz; fakat o zaman O’nu yüz yüze, arada bir karartma perdesi olmadan göreceğiz. O’nun huzurunda duracağız ve cemalinin görkemini göreceğiz.

Kurtarılanlar, bilindikleri gibi bilecekler. Allah’ın cana Kendisi’nin ektiği sevgiler ve duygudaşlıklar, orada en gerçek ve en tatlı şekilde uygulanacak. Kutsal varlıklarla saf birliktelik, kutsal meleklerle ve tüm çağlardan gelen, kaftanlarını Kuzu’nun kanında yıkayarak bembeyaz eden sadıklarla birlikte uyumlu toplumsal yaşam, “yerde ve gökte her aile”yi bağlayan kutsal bağlar (Efesliler 3:15) – tüm bunlar kurtarılanların mutluluğunu pekiştirecek.

Orada, ölümsüz zihinler, bitmez bir neşe ile, yaratıcı gücün harikalarını ve kurtaran sevginin gizemlerini düşünecekler. Allah’ı unutmaya ayartacak zalim ve aldatıcı düşman olmayacak. Her yeti geliştirilecek, her kapasite arttırılacak. Bilgi edinmek zihni yormayacak ve enerjiyi tüketmeyecek. En büyük girişimler gerçekleştirilebilecek, en yüce hedeflere ulaşılabilecek, en büyük tutkular uygulanabilecek; yine de hâlâ tırmanılacak yeni yükseklikler, hayran olunacak yeni harikalar, kavranılacak yeni gerçekler, zihnin, canın ve bedenin güçlerinin kullanılmasını sağlayacak yeni nesnelere ortaya çıkacak.

Evrenin tüm hazineleri, Allah’ın kurtardıklarının incelemesine açılacak. Ölümlülük zinciri olmadığından, çok uzak dünyalara –insanın üzüntüsünü gördüklerinde üzüntüyle titreyen, kurtarılan bir canın müjdeli haberiyle ezgilerle çınlayan dünyalara– uçmak için yorulmadan kanat açarlar. Yer-

MÜCADELENİN SONU

yüzünün çocukları tarifsiz bir sevinçle, kusursuz varlıkların neşesine ve bilgeliğine kavuşur. Çağlar boyunca Allah'ın eseri üzerinde derin düşünülerek kazanılan bilginin ve anlayışın hazinelerini paylaşırlar. Görüşleri hiç bulanmadan, yaratılışın görkemine – tümü kendilerine verilen düzende Tanrı'nın tahtını çevreleyen, güneşe, yıldızlara ve sistemlere bakacaklar. En küçükten en büyüğe her şeyin üzerine Yaratıcı'nın adı yazılmıştır, ve tümünde O'nun kudretinin zenginliği sergilenmektedir.

Sürüp giden sonsuz yıllar, Allah'a ve Mesih'e ilişkin daha değerli ve daha görkemli açıklamalar getirecek. Bilginin sürekli gelişmede olduğu gibi, sevgi, saygı ve mutluluk da artacak. İnsanlar Allah'ı daha iyi tanıdıkça, O'nun karakterine olan hayranlıkları da o kadar artacak. İsa kurtuluşun zenginliklerini ve Şeytan'la gerçekleşen büyük mücadeledeki hayret verici başarıları onların gözleri önüne serdiğinde, fidyeyle kurtarılanların kalpleri daha coşkun bir bağlılıkla titreyecek ve daha büyük bir sevinç ile altından lirlerini çalacaklar; onbinlerce onbinlerin ve binlerce binlerin sesleri birleşerek dev bir övgü korusu oluşturacak.

“Ardından gökte, yeryüzünde, yer altında ve denizlerdeki bütün yaratıkların, bunlardaki bütün varlıkların şöyle dediğini işittim: ‘Övgü, saygı, yücelik ve güç sonsuzlara dek tahta oturanın ve Kuzu'nun olsun!’ ” Vahiy 5:13.

Büyük mücadele sona erer. Artık günahattan da, günahkârlardan da eser yoktur. Tüm evren temizlenmiştir. Engin yaratılışın tümünde uyum ve hoşnutluk tek bir nabız gibi atar. Her şeyi yaratan Kişi'den, engin uzayın derinlikleri boyunca, yaşam, ışık ve hoşnutluk akmaktadır. En küçük atomdan en büyük dünyaya kadar, canlı ya da cansız her şey, gölgelenemeyen bir güzellik ve mükemmel sevinç içinde, Allah'ın sevgi olduğunu ilan etmektedir.

Ek

73. SAYFA. JOSIAH STRONG'DAN ALINTILAR:

Josiah Strong, Our Country (Ülkemiz) adlı eserinin ilk basımında, birincil kaynaklara erişimi olmadığı için Papa IX. Pius'a atfedilen ifadeleri yanlış olarak almıştır.

İlk alıntının doğru referansı Papa XVI. Gregor'un 15 Ağustos 1832 tarihli genelge'si olmalıdır. İlgili paragraf aşağıda bütünüyle alıntılanmıştır:

Vicdan Özgürlüğü

“Bu utanç verici tarafsızlık furyası, herkes için vicdan özgürlüğü sağlanması gerektiği şeklindeki saçma ve hatalı iddiaya yol açıyor. Kutsal ve kamusal konularda yıkımı yaygınlaştırıyor, buna rağmen bazı kişiler büyük bir küstahlıkla dinin de bundan fayda gördüğünü defalarca tekrarlıyorlar. Augustinus'un hep dediği gibi, “fakat ruhun ölümü hata yapma özgürlüğünden daha kötüdür.” İnsanları hakikatin dar yolunda tutan tüm kısıtlamalar ortadan kaldırıldığında, zaten kötülüğe eğilimli olan tabiatları onları yıkıma doğru iter. Böylece gerçekten Yuhanna'nın gördüğü, güneşi karartan dumanın çıktığı ve içinden çekirgeler yağarak yeryüzünü mahvettiği ‘dipsiz derinliklerin kuyusu’ açılır. Buradan, zihinlerde dönüşüm, gençlerin yozlaşması, kutsal şeylere ve kutsal yasalara saygısızlık – başka bir deyişle, kişi için her

şeyden daha ölümcül olan bir salgın hastalık gelir. Tecrübeler, en eski zamanlardan itibaren zenginlikleri, egemenlikleri ve görkemleriyle tanınan kentlerin tek bir kötülüğün, yani ölçüsüz düşünce özgürlüğünün, serbest konuşma ruhsatının ve yenilikçilik arzusunun sonucunda yok olduklarını göstermektedir.” Alıntı yapan kaynak: Claudia Carlen, IHM, The Papal Encyclicals (Papalık genelgeleri), 1740–1878 (Ann Arbor, Michigan: The Pierian Press, 1990), Cilt 1, S. 238.

İkinci alıntı, Papa IX. Pius’un 8 Aralık 1864 tarihli genelgesi’ nin ekinde bulunan yanılığın cetveline atfedilmelidir. Aferez edilen 80 yanılığın arasında aşağıdakiler de yer alıyordu:

“24. Kilisenin güç kullanma yetkisi yoktur, doğrudan veya dolaylı herhangi bir dünyasal yetkisi de yoktur. —Kilise Mektubu ‘Ad Apostolicae,’ 22 Ağustos 1851.

“78. Bazı Katolik ülkelerde kanun tarafından yerinde olarak karar verildiği üzere, oraya yerleşmeye gelen kişiler kendi dinlerinin ibadetlerini özgürce yerine getirebileceklerdir. —Hitabe ‘Acerbissimum,’ 27 Eylül 1852.

“79. Ayrıca, her ibadet biçimine özgürlük tanınmasının, ve her türlü kanaatin ve düşüncenin alenen ve açıkça ifade edilmesi için herkese tam yetki verilmesinin, insanların ahlâki değerlerini ve zihinlerini daha kolay yozlaştırdığı ve tarafsızlık belasının yayılmasına neden olduğu doğru değildir. —Hitabe ‘Nunquam Fore,’ 15 Aralık 1856.” —Alıntı yapan kaynak: Anne Fremantle, Ed., The Papal Encyclicals In Their Historical Context (Tarihsel Bağlamlarında Papalık genelgeleri) – New York: G. P. Putnam’s Sons, 1956, S. 146, 152.

Ayrıca, Strong’dan yapılan alıntının ikinci paragrafında yer alan Papa’ya bağlılık yemininin, kardinaller tarafından edilen yemin değil, piskoposların yemini olduğu da belirtilmelidir.

73. SAYFA. 2. REFERANS.

Kutsal Kitap'ın insanlardan gizlenmesi. Okuyucu, bu bölümdeki metnin II. Vatikan konseyinden önce yazıldığını görecektir, bu konseyde Kutsal Yazılar'ın okunmasına ilişkin politikalar bir ölçüde değiştirilmişti.

Yüzyıllar boyunca, Roma Katolik Kilisesi'nin Kutsal Yazılar'ın ruhban sınıfından olmayan insanlar arasında yaygın konuşma dillerindeki tercümelerinin dağıtılmasına karşı tavrı hep olumsuz olarak karşımıza çıkar. Örneğin bakınız: G. P. Fisher, *The Reformation (Reform)*, 15. Bölüm, 16. Paragraf (1873 Basımı, S. 530–532); J. Cardinal Gibbons, *The Faith of Our Fathers (Atalarımızın İmanı)*, 8. Bölüm (49. Baskı, 1897), S. 98–117; John Dowling, *History of Romanism (Roma Kilisesi'nin Tarihi)*, 7. Kitap, 2. Bölüm, 14. Kısım; ve 9. Kitap, 3. Bölüm, 24.–27. Kısımlar (1871 Basımı, S. 491–496, 621–625); L. F. Bungener, *History of the Council of Trent (Trent Konseyinin Tarihçesi)*, S. 101–110 (2. Edinburgh Baskısı, 1853, Çeviren: D. D. Scott); G. H. Putnam, *Books and Their Makers During the Middle Ages (Ortaçağ Boyunca Kitaplar ve Bunların Yazarları)*, 1. Cilt, 2. Fasl, 2. Bölüm, 49., 54.–56. Paragraflar. Ayrıca bakınız: *Index of Prohibited Books (Yasaklanan Kitaplar Dizini – Vatican Polyglot Press, 1930)*, S. IX, X; Timothy Hurley, *A Commentary on the Present Index Legislation (Mevcut Yasa Dizini Üzerine Bir Şerh – New York: Benziger Brothers, 1908)*, S. 71; *Translation of the Great Encyclical Letters of Leo XIII (XIII. Leo'nun Önemli genelgelerinin Tercümesi – New York: Benziger Brothers, 1903)*, S. 413.

Ancak son yıllarda bu konuda çarpıcı ve olumlu bir değişim meydana gelmiştir. Kilise bir yandan özgün dillere dayalı çeşitli çevirileri onaylarken; diğer yandan Kutsal Yazılar'ın ücretsiz dağıtım ve Kutsal Kitap enstitüleri aracılığıyla incelenmesini teşvik etmiştir. Ne var ki, kilise Kutsal Kitap'ı kendi

gelenekleri ışığında yorumlama münhasır hakkını saklı tutmaya devam etmekte, böylece Kutsal Kitap öğretilerine uygun olmayan öğretileri haklı göstermektedir.

83. SAYFA. KONSTANTİN'İN PAZAR YASASI.

İmparator Konstantin tarafından M.S. 321 yılının yedi Mart günü çıkarılan, işlerden dinlenme gününe ilişkin yasa, şu şekildedir:

“Kutsal güneş gününde tüm yargıçlar, kentlerde oturanlar ve sanatkârlar dinlenecektir. Ancak köylerde oturanlar tarlaların işlenmesiyle serbestçe ilgilenebilirler, zira sürülü toprağa tohum ekmek ya da çukurlara asma dikmek için daha uygun bir gün olmaması sık görülmektedir. Öyle ki, göksel takdirle sağlanan fırsat, kısa bir süre yüzünden kaçırılmasın.”
—Joseph Cullen Ayer, *A Source Book for Ancient Church History* (Kadim Kilise Tarihi İçin Bir Kaynak Kitap – New York: Charles Scribner's Sons, 1913), Kısım 2, 1. Dönem, 1. Bölüm, Madde 59, g, S. 284, 285.

Latince aslı, *Codex Justiniani* (Jüstinyen Kodeksi) Kitap 3, Başlık 12, Madde 3'te bulunmaktadır. Yasanın Latince aslı ve İngilizce tercümesi Philip Schaff tarafından hazırlanan *History of the Christian Church* (Hristiyan Kilisesi'nin Tarihi) adlı eserde, 3. Cilt, 3. Dönem, 7. Bölüm, Kısım 75, S. 380, 1 numaralı dipnotta; ayrıca James A. Hesse tarafından hazırlanan *Bampton Lectures* (Bampton Dersleri), Pazar, Ders 3, 1. Paragraf, 3. Basım, Murray'ın 1866 tarihli baskısında, S. 58'de yer almaktadır. Yukarıda belirtilen Schaff'a ait eserdeki; ayrıca Albert Henry Newman, *A Manual of Church History* (Kilise Tarihinin Elkitabı – Philadelphia: The American Baptist Publication Society, 1933 Basımı), Gözden Geçirilmiş Baskı, 1. Cilt, S. 305–307; ve Leroy E. Froom, *The Prophetic Faith of Our Fathers* (Atalarımızın Nebvî İmanı – Washington,

D.C.: Review and Herald Publishing Assn., 1950), 1. Cilt, S. 376–381'deki tartışmalara bakınız.

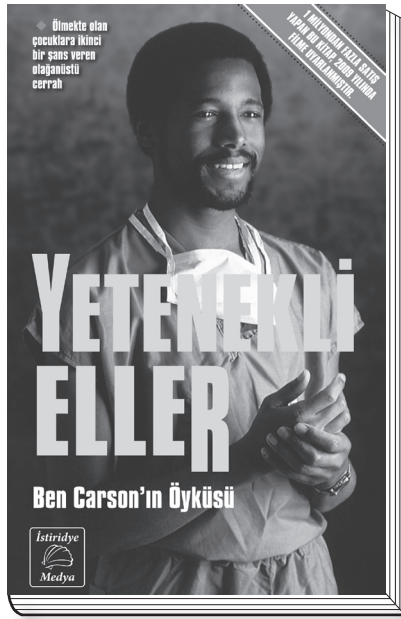
88. SAYFA. ETİYOPYA KİLİSESİ VE SEBT.

Etiyopya Kıpti Kilisesi, yakın zamana kadar yedinci gün Sebt'i'ni tutuyordu. Etiyopyalılar, kendi hristiyanlık tarihleri boyunca, haftanın ilk günü olan Pazar'ı da tutmuşlardır. Bu günler kiliselerde özel ibadetlerle kutlanmıştır. Ancak yedinci gün Sebt'inin tutulması modern Etiyopya'da hemen hemen son bulmuştur. Etiyopya'daki dini günlere tanıklık edenlerin anlatıları için, bakınız: Pero Gomes De Teixeira, *The Discovery of Abyssinia by the Portuguese in 1520* (Habeşistan'ın 1520 Yılında Portekizlilerce Keşfi) (Londra' da İngilizce'ye çevrilmiştir: British Museum, 1938), S. 79; Peder Francisco Alvarez, *Narrative of the Portuguese Embassy to Abyssinia During the Years 1520–1527* (1520–1527 Yılları Arasında Habeşistan'da Bulunan Portekiz Elçiliği'nin Anlatıları), *Hakluyt Derneği'nin Kayıtları Arasında* (Londra, 1881), 64. Cilt, S. 22–49; Michael Russell, *Nubia and Abyssinia* (Nübye Ve Habeşistan – 1622 yılında Etiyopya'da Katolik misyoner olan Peder Lobodan alıntı) (New York: Harper & Brothers, 1837), S. 226–229; S. Giacomo Baratti, *Late Travels Into the Remote Countries of Abyssinia* (Habeşistan'ın Uzak Bölgelerine Yapılan Yeni Yolculuklar) (Londra: Benjamin Billingsley, 1670), S. 134–137; Job Ludolphus, *A New History for Ethiopia* (Etiyopya'nın Yeni Tarihi) (Londra: S. Smith, 1682), S. 234–357; Samuel Gobat, *Journal of Three Years' Residence In Abyssinia* (Habeşistan'da Üç Yıllık İkâmetin Günlükleri) (New York: 1850 Basımı), S. 55–58, 83–98. Konuya değinen diğer çalışmalar için, bakınız: Peter Heylyn, *History of the Sabbath* (Sebt Gününün Tarihiçesi), 2. Baskı, 1636, 2. Cilt, S. 198–200; Arthur P. Stanley, *Lectures on the*

History of the Eastern Church (Doğu Kilisesi'nin Tarihi Üzerine Dersler – New York: Charles Scribner's Sons, 1882), Ders 1, Paragraf 1; C. F. Rey, Romance of the Portuguese In Abyssinia (Portekizlilerin Habeşistan Macerası) (Londra: F. H. ve G. Witherley, 1929), S. 59, 253–297.

90. SAYFA. ROMA PİSKOPOSLARININ ÜSTÜNLÜĞÜ.

Roma piskoposlarının üstünlük iddiasını ortaya çıkaran koşullar için, bakınız: Robert Francis Cardinal Bellarmine, Power of the Popes In Temporal Affairs (Papaların Dünyasal İşlerdeki Gücü – Washington, D.C. de Kongre Kütüphanesi'nde İngilizce tercümesi bulunmaktadır); Henry Edward Cardinal Manning, The Temporal Power of the Vicar of Jesus Christ (İsa Mesih'in Vekilinin Dünyasal Gücü – Londra: Burns And Lambert, 2. Baskı, 1862); ve James Cardinal Gibbons, Faith of Our Fathers (Atalarımızın İmanı – Baltimore: John Murphy Co., 110. Baskı, 1917), 5., 9., 10. ve 12. Bölümler. Protestan yazarlar için, bakınız: Trevor Gervase Jalland, The Church and The Papacy (Kilise Ve Papalık – Londra: Society for Promoting Christian Knowledge, 1944, A Bampton Lecture [Bir Bampton Dersi]); ve Richard Frederick Littledale, Petrine Claims (Petrus'a İlişkin Olma İddiaları – Londra: Society for Promoting Christian Knowledge, 1899). Petrus'a ilişkin olma kuramının ilk yüzyıllarına ait kaynaklar için, bakınız: James T. Shotwell ve Louise Ropes Loomis, The See of Peter (Petrus'un Tahtı – New York: Columbia University Press, 1927). Sahte “Konstantin'in Bağışı” konusunda, bakınız: Christopher B. Coleman, The Treatise of Lorenzo Valla on the Donation of Constantine (Lorenzo Valla'nın Konstantin'in Bağışı Üzerine Bilimsel İncelemesi – New York, 1914), bu eserde tüm Latince metin ve tercümesi ile, belgenin ve iddiasının tam bir eleştirisi yer almaktadır.

YETENEKLİ ELLER

Dr. Ben Carson, beyin cerrahisindeki umut olmayan yere umut getiren yeniliklerle tüm dünyada tanınmaktadır.

Yetenekli Eller'de, Detroit'in kenar mahallelerindeki çocukluğundan başlayarak, otuz üç yaşında Johns Hopkins Sağlık Kurumları'nda pediatrik beyin cerrahisi şefliğine uzanan ilham verici macerası anlatılıyor. Sizi, sayısız hayat kurtardığı ameliyathaneye götüren Ben Carson, imkânsız görüneni başarmaya çalışan herkese örnek oluyor.

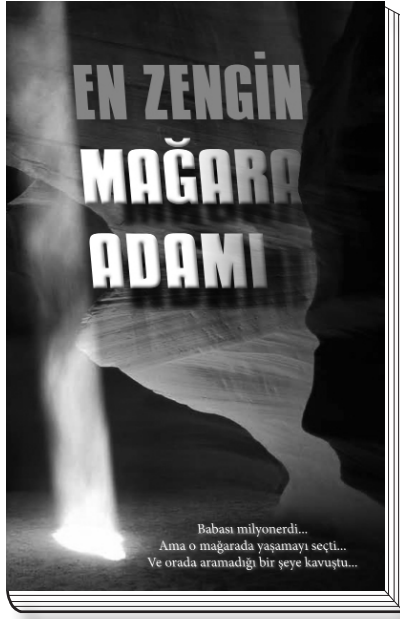
Etkileyici vaka tarihçeleriyle dolu olan bu çoksatan kitap, Ben Carson'un zorlukların üstesinden gelme çabasının ve onu günümüzün en büyük hayat kurtarıcılarında biri yapan iman ile dehanın dramatik ve ayrıntılı öyküsünü anlatıyor.

BİNLERCESİ KIRILACAK

Franz Hasel, 40 yaşındaki bir pasifist, ön cephelerde köprüler kuran Hitler'in seçkin birliği 699. Öncü İstihkâm Bölüğüne atanmıştı. Dinî inancı üstleri tarafından pek hoş karşılanmamıştı. Kendisiyle "havuç yiyen" ve "İncil okuyan" diye alay edilmesine rağmen sonunda birliğinin saygısını kazanmıştı.

Çevrelerindeki binlerce insan savaşın dehşetine kurban giderken onlar meleklerin kanatları altındaydılar, hatta bazen gerçek anlamda. Bu, ne pahasına olursa olsun imanlı kalmayı seçen ve yüce Tanrı'nın gölgesinde sığınmak bulan çaresiz bir ailenin yürek paralayan gerçek öyküsüdür.

EN ZENGİN MAĞARA ADAMI

Milyoner bir baba ile gösteri dünyasında çalışan bir annenin oğulları olan genç Doug Batchelor, paranın satın alabileceği her şeye sahipti. Mutluluk hariç her şeye. Uyuşturucu kullandı, okulda kavgalar çıkardı ve intihar düşüncesiyle hayaller kurdu. Kendinden tiksinen ve hayatın hiçbir amacı olmadığına inanan Doug, yaşayabileceği tüm eğlence ve heyecanları yaşamayı kafasına koydu.

Arayışı sona ermeden önce dağlarda bulunan bir mağara, evi oldu. Babasının sahip olduğu yata, jete ve havayolu firmasına rağmen, Doug kendini çöp tenekelerinde yiyecek ararken buldu.

Doug'un aradığı mutluluk sürekli kendisinden kaçıyordu, ta ki bir "arayışçı" dostun mağarasında bıraktığı tozlu bir kitabı bulup okuyana dek. Bundan sonra olanlar ancak mucize olarak açıklanabilir.